

เข้าเป็น สัตว์เลี้ยง ของ ตาลต้าหลี่

大理寺少卿
的寵物生涯

5

ไม่ซิ่งเหมือนหรือว่า 陌上人如玉 เทียบ
เบนนินาคราช เปลา

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

หลังวันอภิเษกสมรสขององค์รัชทายาท ภายในวังหลวงสงบเงียบไปชั่วระยะหนึ่ง แต่ทุกท่านเชื่อหรือไม่ว่าความเงียบสงบแบบนี้จะยิ่งน่ากลัวมากกว่าเดิมเสียอีก ใน ข้าเป็นสัตว์เลี้ยงของศาลต้าหลี่ เล่มนี้ จึงไม่เหียนเริ่มไปทำงานที่ศาลต้าหลี่เช่นเดิมอีกครั้ง แน่ใจว่าเป็นเรื่องน่ายินดี แต่ทางท่านโหวและเหล่าขุนนางในราชสำนัก ต้องไม่พอใจแน่ ทางด้านความรักขององค์ชายห้าอี้หยวนจวินกับฉางเฮินก็น่าลุ่มเสียยิ่งกว่าอะไร เพราะคนหนึ่งยังสับสนความเป็นหญิงชาย คนหนึ่งก็ยังไม่ยอมรับความรู้สึกตนเอง ส่วนคู่พระ-นางของเราก็มีไข้อยู่ เพราะถึงความรักใคร่ปรารถนา ในกันและกันจะไม่มีปัญหา ทว่าหุเสียนั้นเติบโตขึ้นแทบทุกวัน นางโตจนจึงไม่เหียนกังวลใจ เขากลัวว่าวันหนึ่งจะเสียนางไปและกลัวว่าวันหนึ่งจะต้องแยกจากนางเหลือเกิน

สุดท้ายแล้วเรื่องราวในเล่ม 5 นี้จะเป็นอย่างไร สิ่งซึ่งไม่เหียนกังวลใจจะเกิดขึ้นหรือไม่ ความลับเหล่านั้นของหุเสียนั้นล่ะเขาจะรู้หรือเปล่า แล้วนางจะอยู่ในยุคนี้จนแก่เฒ่าไปด้วยกันกับเขาไหม ก้าวเข้าสู่ประตูศาลต้าหลี่ไปพร้อมกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

๘๘

ข้าไม่หนีเด็ดขาด! หรุเสียนั้นกระโจนใส่จอมกู่...

“อย่า!” ถึงแม้ชิงโม่เหียนไม่สนใจความเจ็บปวดที่ขาอยากจะไปยับยั้ง แต่ว่าการเคลื่อนไหวของเขาเทียบกับความเร็วของหรุเสียนั้นที่กระโจนใส่จอมกู่แล้วยังคงช้าเกินไป

ระยะห่างระหว่างพวกเขาดูเหมือนจะไกลจนเขาตามไม่ทันไปชั่วชีวิตแล้ว...

ชะมดเข็ดสีดำกระโจนไปบนหัวของจอมกู่อย่างอาจหาญ ส่งเสียงคำรามและกัดร่างกายของอีกฝ่าย

ต่อให้พ้นหักไปแล้ว ข้าก็ยังมีกรงเล็บแหลม ต่อให้กรงเล็บหักแล้ว ข้าก็ยังมีร่างกาย ต่อให้ร่างกายฟุ้งชนจนแหลก ข้าก็ยังสามารถใช้สายตาของข้าถล่มมองเจ้าได้...

จอมกู่ยกปลายหางขึ้น ครั้นน้ำมันแทงเข้าร่างของชะมดเข็ดได้อย่างแม่นยำ จากนั้นหันหน้าไปท่ามกลางสายตาของชิงโม่เหียน แล้วก็ตกลงไป...

๘๙

แนะนำตัวละคร

- * หรุเสียนัน ท่านหญิงหมิงเยวี่ผู้เป็นที่โปรดปรานของฮ่องเต้ แต่งให้รองตุลาการศาลต้าหลี่ ในใจมีแต่บุรุษผู้นี้ เพียงคนเดียว
- * ชิงโมเหียนัน คุณเล็กมิดแทนฮ่องเต้ มีเบื้องหลังที่ไม่สามัญธรรมดา อย่างยิ่ง เพื่อหรุเสียนันแล้วเขายอมสละได้ทุกอย่าง ในชีวิต
- * ฉางหยวน ตาเต๋าจอมโกหก หลังจากพบกับหรุเสียนันก็เปลี่ยน มาใช้แซ่หรุเป็น 'หรุหยวน' แทน รักและห่วงใย หรุเสียนันมาก
- * อวิ๋หยวนจวิน องค์ชายห้า ถูกองค์รัชทายาทใส่ร้าย ยังดีที่มีพวก ชิงโมเหียนันคอยดูแล
- * หลินจิ้งอ๋อ พระชายาขององค์รัชทายาท บุตรสาวของผู้ตรวจการ ใสซื่อไม่ทันคน

396

หลังวันงานอภิเชษฐสมรสขององค์รัชทายาท ภายในวังหลวงก็สงบเงียบไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง

เหล่าขุนนางเดิมคิดว่าฮ่องเต้จะมอบงานให้แก่องค์รัชทายาทมากยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่ทำให้พวกเขาคิดไม่ถึงก็คือทางฝั่งฮ่องเต้ไม่มีความเคลื่อนไหวอะไรแม้แต่แต่น้อย กระทั่งฮ่องเฮาก็ไม่ได้เรียกพบองค์รัชทายาทกับพระชายาที่เพิ่งอภิเชษฐสมรส

ภายในวังยังมีข่าวลือออกมาแว่วๆ ว่าฮ่องเต้ก็กักบริเวณฮ่องเฮาเอาไว้อีกด้วย

ขุนนางทุกคนรู้สึกไม่สบายใจ ในตำหนักในเดิมที่เป็นภาพสะท้อนราชสำนักขนาดย่อม ไม่ว่าจะการเปลี่ยนแปลงแบบใดล้วนกระทบกับความเปลี่ยนแปลงทางอำนาจทุกฝ่ายด้วย

เพียงชั่วขณะหนึ่ง คนจำนวนไม่น้อยต่างสืบถามทั้งในที่ลับและ

ที่แจ้จ้งหวังว่าจะจับแนวความคิดของฮ้องเต้ให้ชัดเจนได้

ด้านคนในตระกูลทางฝ่ายฮ้องเฮาก็เข้าวังมาไม่ขาด เพื่อหาข้ออ้างต่างๆ นานาขอเข้าเฝ้าฮ้องเฮา

เทียบกับเรื่องนี้แล้ว เรื่องที่ชิงไม่เหยียนถูกขับออกจากตำแหน่งตระกูลดูเล็กน้อยไปอย่างเห็นได้ชัด ฮ้องเต้ไม่เพียงไม่ยึดหน้าที่รักษาการรองตุลาการศาลต้าหลี่ของเขากลับไป แต่ยังมีอบคตให้เขาอีกสองคดีด้วย

ชิงไม่เหยียนเริ่มวันเวลาในการไปทำงานที่ศาลต้าหลี่เช่นเดิมอีกครั้ง หุเสี่ยวฉวนทุกวันทำตัวเหมือนหางเล็กๆ ตามติดชิงไม่เหยียน เขาไปทำงาน นางก็จะสับหงอกอยู่ในห้อง เขาไปสอบสวนคดี นางก็จะเปลี่ยนร่างเป็นชะมดเข็ดมุดเข้าไปในเสื้อของเขาและอยู่กับเขา

แม้แต่นางเองก็ยังพบว่าระยะที่ผ่านมานี้ชิงไม่เหยียนไม่ยอมปล้อยนางไปมากยิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็กลางวันหรือกลางคืน เขามักจะวางตัวนางไว้ในที่ที่สามารถเห็นได้ตลอดเวลา ชิงไม่เหยียนกลายเป็นคนที่ติดคนตั้งแต่เมื่อใด เป็นเช่นนี้ช่างไม่มีเหตุผลเลยจริงๆ

ชิงไม่เหยียนไปสอบสวนนักโทษในคุกใหญ่ นางจึงมีเวลาว่างมาเสพสุขกับของว่างของนาง

คนที่ส่งของว่างเข้ามาคือสื่อต้าเทียน

หุเสี่ยวฉวนนาคบของว่างไว้ในปาก สายตาเลื่อนไปที่หัวของสื่อต้าเทียน บนหัวของเขาคุดบวมเป็นก้อนใหญ่ แม้แต่ดวงตาก็ยังเป็นวงเขียวไปข้างหนึ่ง

"เอ? สื่อต้าเทียน หน้าของเจ้าเป็นอะไร ไปโดนอะไรมาหรือ"

สื่อต้าเทียนทำที่ร้องไห้หน้าเศร้า "ท่านจำไม่ได้จริงๆ หรือ"

"จำอะไรได้หรือ"

"นี่... ล้วนเป็นสิ่งที่คุณมอบให้นะขอรับ"

หูเสี่ยวฉวนมักจะพริบดวงตาอย่างผู้บริสุทธิ์ "ข้า? ข้าไม่ได้เป็นเจ้าของ"

สื่อต้าเทียนยกแขนเสื้อขึ้นมาปิดหน้าและร้องไห้โฮในทันที "ท่านทำเช่นนี้ไม่ได้นะ เมื่อวานแม่นางซีฮวามาท่าน บอกว่าถ้านางยังไม่ได้แต่งงานกับเสวียนอวี้อีก การพนันของนางกับท่านอาเขียนคงต้องแพ้แล้ว ตอนนั้นท่านพูดว่า... ถ้าเจ้าแต่งงานกับเสวียนอวี้อีก แล้วสื่อต้าเทียนจะทำอย่างไร..."

"หา?!" หูเสี่ยวฉวนงั้นงเป็นไก่ตาแตก ตอนนั้นนางก็แค่พูดไปอย่างนั้นเอง...

"นิสัยของแม่นางซีฮวาท่านยังไม่รู้จักหรือ นับจากคืนนั้นถึงเช้าวันนี้ นางไล่ตามข้าตลอด บีบข้าให้เขียนหนังสือหย่าให้เสวียนอวี้อีก"

"พรวด!" หูเสี่ยวฉวนกั้นไม่อยู่ พ่นอาหารในปากออกมาจนหมด

ในระหว่างที่คนสองคนกำลังพูดคุยกันอยู่ ประตูก็เปิดออกทันใด เสวียนอวี้อีกกับซีฮวานุกตามกันเข้ามา

"ท่านหญิง!/" "เสวียนฉวน!"

"ท่านจะให้สื่อต้าเทียนเขียนหนังสือหย่าไม่ได้นะ" เสวียนอวี้อื่นเลือดที่ขมับปูดโปน เขาเป็นบุรุษสูงเจ็ดเชียว* จะทนรับกับเรื่องเช่นนี้ได้ได้อย่างไร

"ทำไม เจ้าเสียตายหรือ" ซีฮวากลอกตาพลงอ่อย

"หาเรื่อง!" เสวียนอวี้อีกจรจหน้าดำหน้าแดง

"นี่ พวกเจ้า..." สื่อต้าเทียนพูดแทรกเสียงอ่อย

เสวียนอวี้อีกกับซีฮวาทั้งสองคนหันหน้ามาทางเขาพร้อมกันและ

* บุรุษสูงเจ็ดเชียว เป็นสำนวน หมายถึงผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่กำยำ คล้ายสำนวน 'ผู้ชายออกสามคอก' ของไทย

ตะคอกว่า "เจ้าหุบปาก!"

สื่อต้าเทียนหุบปากอย่างสิ้นหวัง

"ฮือๆ... ท่านหญิง ข้าไปเหยยไปย๋วโมไห่ใครหรือขอรับ"

หฺรูเสี่ยวนันใช้ผ้าเช็ดปากจนสะอาด แล้วหัวเราะจนไหลโยก

"ท่านหญิงท่านยังหัวเราะอีกหรือ ข้าไม่อยู่แล้ว!" สื่อต้าเทียนร้องไห้ และตะโกนออกมาอย่างเศร้าเสียใจ

"พอเถอะๆ เมื่อวานข้าแค่ล้อเล่นเท่านั้น" หฺรูเสี่ยวนันกระแอมกลั้วคอ "ทำให้ซีฮวาเข้าใจผิด สื่อต้าเทียนไม่มีสิทธิ์จะเขียนหนังสือหย่าให้เสี่ยวอวี้หรือ"

"แล้วจะให้เสี่ยวอวี้เขียนหนังสือหย่า หย่าขาดจากสื่อต้าเทียนแทนหรือ" ซีฮวาเอ่ยถาม

หฺรูเสี่ยวนันกับสื่อต้าเทียนตะลึงไปตรงนั้น หญิงสาวผู้นี้เหตุใดจึงยึดมั่นความคิดในเรื่องนี้นักนะ

"ไม่ใช่..." หฺรูเสี่ยวนันกุมขมับ เหตุใดจึงรู้สึกวุ่นวายขึ้นทุกทีแล้ว

นางพยายามจะอธิบายเรื่องนี้ให้ชัดเจน ทว่าทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงอื้ออึงระลอกหนึ่งนอกประตู

เสี่ยวอวี้รีบตะโกนถามคนใต้บังคับบัญชานอกประตู "มีเรื่องอะไร เหตุใดจึงเสียงดังเช่นนี้"

ผู้กล้าตายคนหนึ่งมารายงานตรงหน้าประตูว่า "เป็นคุณชายรองจวนโหว ซิงจิ้นจือขอรับ เขารับคำสั่งจากท่านโหวส่งของมาให้รองตุลาการ บอกว่าเป็นของที่รองตุลาการลืมทิ้งไว้ที่จวนโหวก่อนหน้านี้ มีหลายหีบใหญ่ ทว่าตอนขนของไม่รู้ใครพลั้งมือ วางของทับขาคุณชายรอง เขาบอกว่าเจ็บ

และขยับตัวไม่ได้ ยามนี้คุณชายรองสั่งให้คนแบกตัวเขาเข้ามาแล้วขอรับ"
เสวียนอวี๋ขมวดคิ้ว "ศาลต้าหลี่มีหมอไม่ใช่หรือ หากสักคนไปช่วย
ดูอาการให้เขาก็ได้แล้วกระมัง"

"ท่านหมอหลายคนล้วนติดงานออกไปข้างนอกกันหมด มีเพียง
ท่านหมอฉางเฮินที่อยู่ แต่เมื่อครู่เขาตามรองตุลาการเข้าคุกใหญ่ไปแล้ว
ขอรับ"

หลูเสวียนนังฟังรายงานจากข้างนอกชัดเจนแล้วก็ถามอย่างสงสัย
"คุณชายรองส่งของอะไรมาบ้างหรือ"

"เป็นพวกผ้ากับเครื่องกระเบื้องทั่วไปจำนวนหนึ่ง บอกว่าเป็นของที่
ฮ่องเต้พระราชทานให้ เก็บไว้ในคลังใหญ่ของท่านโหว"

หลูเสวียนนังรู้สึกแปลกใจ ท่านโหวปกติขี้เหนียวจะตายไป จะเอาของ
มาคืนซึ่งไม่เหยียนง่าย ๆ ได้อย่างไร

"หีบเหล่านั้นวางไว้ที่ใด" นางถามต่อ

"เพราะคุณชายรองถูกทับเท้า ดังนั้นหีบเหล่านั้นส่วนใหญ่จึงยังคง
วางทิ้งไว้ในรถม้าขอรับ" นี่ก็หมายความว่ายังวางไว้ที่ลานด้านหน้าของ
ศาลต้าหลี่

เสวียนอวี๋รับรู้ได้ถึงความไม่สบายใจของนาง "ท่านหญิง จะให้ข้า
นำคนออกไปดูสักหน่อยหรือไม่"

หลูเสวียนนังพยักหน้าตอบรับ

ตอนนี้ซึ่งไม่เหยียนไม่อยู่ นางไม่กล้าให้คุณชายรองเอาของเหล่านั้น
ขนเข้ามาในห้องหนังสือ

เสวียนอวี๋รีบนำคนไปตรวจดู

ด้านหูเสี่ยวฉวนนั้นพูดเก๋ลิ้นกล่อมซีฮวา แล้วช่วยสื่อคำเทียบอธิบาย คำพูดล้อเล่นของนางก่อนหน้านี้

เวลาผ่านไปหนึ่งถ้วยชา คนรับใช้ของศาลตำหลิ้นคนหนึ่งก็วิ่งมาส่งข่าว "ได้ทำเสี่ยวฉวนวี้นำคนออกไปตรวจดูแล้ว คุณชายรองของจวนโหว นำหีบมาทั้งหมดสิบสามใบ ช่างในนั้นส่วนใหญ่ใส่ผ้าเอาไว้ ไม่มีราคาเท่าใดนัก อีกทั้งหีบหลายใบในจำนวนนั้นยังว่างเปล่าด้วยขอรับ"

"ว่างเปล่าหรือ" หูเสี่ยวฉวนนั้นแปลกใจยิ่งขึ้น เขาจะเอาหีบเปล่ามาทำอะไร นางรู้สึกสงสัยจึงเอ่ยถามต่อ "ยามนี้คุณชายรองอยู่ที่ใด"

คนรับใช้ตอบว่า "จัดให้อยู่ที่ลานด้านหน้าขอรับ รอท่านหมอลางเฮิน กลับมาดูอาการบาดเจ็บให้ เดิมทีเขาอยากจะให้คนแบกเข้ามาที่นี่ แต่ถูกได้ทำเสี่ยวฉวนวีขวางไว้ขอรับ"

ห้องหนังสือของชิงโมเหยียนไม่ใช่ใครจะเข้าก็เข้ามาได้หมด เห็นเสี่ยวฉวนวีเตรียมการไว้ดีแล้ว หูเสี่ยวฉวนจึงเบาใจลงได้

ทุกครั้งที่ชิงโมเหยียนไปสอบสวนคดีที่คุกใหญ่ต้องใช้เวลานานหลายชั่วยาม หูเสี่ยวฉวนก็ไม่รีบร้อน พุดรั้งตัวซีฮวาให้อยูกินอาหารกลางวันด้วยกัน

อาหารส่งมาแล้วยังไม่ทันเข้าปาก คนรับใช้ก็วิ่งมารายงานอีกว่า "คุณชายรองบอกว่าขาของเขาเจ็บมาก รอท่านหมอลางของพวกเราไม่ไหวแล้ว เขาจะกลับไปหาท่านหมอเอง แต่ก่อนจากไปบอกว่ามีเรื่องอยากจะพบท่าน"

"พบข้า?" หูเสี่ยวฉวนนั้นแปลกใจอย่างมาก

"ขอรับ บอกว่านำคำพูดจากท่านโหวมา รองตุลาการไม่อยู่ เขา

จำต้องพูดให้ท่านฟังแทนขอรับ"

หูเสี่ยวฉานเบิกดวงตาโตด้วยความระแวงระวัง

"ไม่ ไม่เอา" นางส่ายหน้าโดยไม่ต้องคิด "ข้าไม่อยากพบเขา"

หากเป็นคนอื่นนางก็จะพบ แต่คุณชายรองไม่ใช่คนมีความคิดดี
อะไรแน่นอน มีหลายครั้งที่นางเกือบจะถูกเขาทำร้าย ดังนั้นนางจึง
เกิดความรู้สึกต่อต้านคนผู้นี้ขึ้นมาตามสัญชาตญาณ

"ข้าไม่อยากพบเขา ให้เขากลับไปเถอะ"

นางกำลังพูดอยู่ เสียงของคุณชายรองก็ดังขึ้นนอกประตูแล้ว

"ข้าก็แค่นำคำพูดจากท่านโหวมา ไม่ได้คิดจะทำอะไรท่านหญิง
เสียหน่อย ถ้าเรื่องราวผิดพลาดพวกเจ้ารับผิดชอบโหวหรือ!"

397

เสียงของคุณชายรอดดังมาจากนอกประตู
หรุเสี้ยนวันนลุกพรวดขึ้นทันทีกลางเอ่ยกับสื่อต้าเทียนว่า "รีบไป
ปิดประตู!"

ซีฮวาไม่สนใจ "ไม่ยากพบบก็ไม่ต้องให้เขาเข้ามาที่พอ ยังต้องกลัวเขา
อีกหรือ"

หรุเสี้ยนวันอธิบายรายละเอียดในเรื่องนี้ได้ไม่ชัดเจน คุณชายรอด
ผู้นี้หน้าด้านมาก ไม่แน่ว่าเขาอาจจะบุกเข้ามาก็ได้ อีกอย่างหากเขาหา
ผงยาประหลาดอะไรมาอีก เป็นไปได้ว่านางอาจจะตกหลุมพราง ดังนั้น
ครั้งนี้นางจึงไม่ให้คุณชายรอดเข้ามาใกล้ประตูเรือนแม้แต่บ่อย

เสวียนอวี๋ตรวจสอบหีบเหล่านั้นเสร็จอย่างรวดเร็วก่อนก็รีบรุดมา
ขวางคุณชายรอดไว้นอกเรือนอีกครั้ง

คุณชายรอดก่นด่า เตียวไวยวายเป็นเจ็บขา เตียวพุดว่าเขาได้รับ

คำสั่งจากท่านโหวมาจึงมีเรื่องจะพูดกับหูเสี่ยวฉวนัน ดื้อแพ่งอยู่ตรงนั้น ไม่ยอมไปไหน

หูเสี่ยวฉวนันปิดประตูหน้าต่างทั้งหมด นั่งอยู่บนเก้าอี้ดูอย่างไคร้ เหมือนสัตว์ตัวเล็กพองขนตัวหนึ่ง

ชีฮวาพูดด้วยสีหน้าเยาะหยัน "เจ้าไม่ต้องกลัว ถ้าเขากล้าเข้ามา ข้าจะโยนเขาออกไปเอง" เป็นหัวหน้าใจรหึงมานานหลายปี นางไม่สนใจฐานะคุณชายรอนั้นหรอก

ภายในลานเรือนค่อยๆ เงียบสงบลง ไม่ได้ยินเสียงไวววายของคุณชายรอนอีก

ยามนี้เองหูเสี่ยวฉวนันเงี่ยหูฟัง นางดูเหมือนจะได้ยินเสียงไวววายดัง ลอยมาจากที่ไกล ยังมีกลิ่นเหม็นไหม้ลอยเข้ามาทางหน้าต่างอีกด้วย

"เจ้าได้กลิ่นอะไรหรือไม่" หูเสี่ยวฉวนันเอ่ยถาม การรับรู้ของนาง เหมือนกับสัตว์ ดังนั้นตอนที่ชีฮวากับสื่อต้าเทียนยังไม่รู้สึกถึงความผิดปกติ นางก็รับรู้ได้แล้ว

"เหมือนมีอะไรบางอย่างถูกไฟไหม้"

ชีฮวามาที่หน้าต่างและเปิดหน้าต่างบานหนึ่งออก

หูเสี่ยวฉวนันมองนางอย่างตื่นกลัว เหมือนว่าแค่เพียงเปิดออกเล็กน้อย คุณชายรอนก็จะกลายเป็นปีศาจกระโดดเข้ามาจากข้างนอกกระนั้น

"ตรงนั้นไฟไหม้หรือ" ชีฮวาก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้เช่นกัน

ยามนี้แม้แต่สื่อต้าเทียนก็ยื่นหัวออกมาด้วย

นอกกำแพงเรือนมีควันสีดำจางๆ ลอยมาจากทางทิศเหนือ

"มาจากทางคุกใหญ่" สื่อต้าเทียนพูด

ไม่ช้าก็มีคนรับใช้วิ่งเข้ามาจากนอกเรือน "มีคนปล้นคุกขอรับ!"

เสวียนอวีรีบเรียกคนใต้บังคับบัญชาคุ้มกันทางห้องหนังสือของ
ซึ่งไม่เหยียนเอาไว้ ก่อนจะเอ่ยถามคนที่มารายงานว่า "มีทั้งหมดกี่คน
จับพวกเขาเอาไว้ได้หรือไม่"

คนรับใช้ก็พูดได้ไม่ชัดเจนนัก

ภายในเรือนวุ่นวายไปทั่ว หูเสวียนนอนอยู่ในห้องยังฟังยังรู้สึกว่่าเรื่องนี้
ผิดปกติ

คุณชายรองได้ยินว่ามีคนปล้นคุกก็ตกใจตะโกนขึ้นมา "เร็วเข้า!
พวกเจ้ารีบไปดูสิ อย่าให้พวกเขาบุกเข้ามาได้!"

เสวียนอวีรู้ว่าซึ่งไม่เหยียนกำลังสอบสวนนักโทษอยู่ที่คุกใหญ่ ดังนั้น
จึงตื่นตระหนกเป็นพิเศษ

เพื่อคุ้มครองหูเสวียนัน ซึ่งไม่เหยียนจึงตั้งคนข้างกายของเขาไว้ที่
ห้องหนังสือจนหมด

เสวียนอวีเรียกคนฝีมือดีมาหลายคน กำลังจะส่งพวกเขาไปทาง
คุกใหญ่ ทันใดนั้นก็เห็นหน้าต่างเปิดออก เจ้าหมาโง่สีดำตัวหนึ่งกระโดด
ออกมา

คุณชายรองที่นั่งอยู่กลางลานเห็นเจ้าหมาดำก็ตกใจจนตะโกนเสียงดัง
แทบจะตกจากบนเก้าอี้

หูเสวียนันสั่งการอยู่ภายในห้อง "เจ้าหมาโง่ เจ้าจับตามดูคนผู้นี้
เอาไว้ ถ้าเขาล้ำขยับเพียงนิด เจ้าก็กัดเขาได้เลย"

คุณชายรองตกใจพูดจาตะกุกตะกักว่า "จะ...จะทำอะไร ข้าแคใจดี
เอาของมาส่งให้..."

หรูเสี่ยวนันแค้นเสียงสบถเย็นชา "ใครจะเชื่อว่าเจ้าใจดี เอาหีบแย่งๆ หลายไบนั้นมานะหรือ เจ้าคงจะแอบเอาของอะไรเข้ามาในศาลต้าหลี่ กระมัง เจ้ารอซิงไม่เหยียนกลับมาก่อนเถอะ รับรองว่าน่าดูแน่นอน!"

หรูเสี่ยวนันเดิมทีก็พุดออกไปอย่างนั้นและตั้งใจข่มขู่คุณชายรอง
ไปด้วย

แต่ด้านคุณชายรองพอได้ยินนางพุดจบแล้วก็หน้าเปลี่ยนสีทันที
สายตาของเสวียนอวีเปลี่ยนเป็นคมกริบในทันใด เขาเรียกผู้กล้าตาย
ข้างกายคนหนึ่งมาและก้มหน้าสั่งการพักหนึ่ง คนผู้นั้นก็รับคำสั่งแล้วจากไป
ผ่านไปราวครึ่งชั่วยาม ควันสีดำจางๆ จากทางนั้นก็หายไป
คุณชายรองเห็นดังนั้นก็นิ่งไม่ติดแล้ว

"พวกเจ้าดีแต่รังแกคนอื่น ข้าจะกลับแล้ว!" เขาเพิ่งคิดจะยื่นขึ้นมา
เจ้าหมาโง่ก็กระโจนเข้าใส่อย่างไม่เกรงใจและกัดไปที่ขาของเขาทันที

"โอ๊ย! หมากัดข้า!" คุณชายรองร้องครวญครางออกมา

ข้างกายเขามีมือครักษ์จากจวนโหวติดตามมาด้วยหกคน พอทั้งหกคน
เห็นเหตุการณ์แล้วก็เข้าไปไล่เจ้าหมาโง่

เสวียนอวีจะยอมให้อีกฝ่ายเหิมเกริมได้อย่างไร เขาจึงสั่งให้คน
ใต้บังคับบัญชาตนเองจับตัวคนข้างกายคุณชายรองเหล่านั้นเอาไว้
โดยพลัน

"พวกเจ้าคิดจะทำอะไร พวกเขาเป็นคนของจวนโหวนะ พวกเจ้าจะ
แตะต้องไม่ได้!" สีหน้าของคุณชายรองไม่น่าดูเพิ่มมากขึ้น

"เป็นคนของจวนโหวหรือไม่ไม่เกี่ยวกับข้า แต่ข้าต้องรับรองความ
ปลอดภัยของท่านหญิง ดังนั้นคงต้องลำบากพวกท่านก่อนแล้ว" เสวียนอวี

พูดด้วยน้ำเสียงแฝงการเยาะหยัน

คนได้บังคับบัญชาของเสวียนอวี้อ้วนมีฝีมือดีกว่าองค์กรของ
จวนโหว จึงจับพวกเขาเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว

คุณชายรองสีหน้าโกรธเกรี้ยวยิ่ง

"คุณชายรองทางที่ตืออย่าขยับส่งเดชดีกว่า ไม่อย่างนั้นข้าคงต้อง
ล่องเงินก่อนแล้ว" จากนั้นเสวียนอวี้อีกสั่งให้คนเอาเชือกมา

คุณชายรองเห็นท่าไม่ดี จึงติดตัวขึ้นมาอย่างตกใจแล้วรีบถอยหลัง
ไปทันที "เจ้าบ่าวเลว เจ้ากล้าแต่ต้องข้า ไม่อยากรักษาหัวของเจ้าไว้แล้วหรือ!"

เสวียนอวี้อีสีหน้าซึ่งขัง "คุณชายรอง ท่านนำหีบเหล่านั้นเข้ามาใน
ศาลดำหลิเพื่อมาส่งของจริงหรือ เหตุใดจึงมีหีบเปล่าได้ หรือคนที่มา
ปล้นคุกเหล่านั้นจะซ่อนตัวอยู่ในหีบเหล่านั้นของท่านแล้วถูกขนเข้ามากัน?"

"พะ...พูดเหลวไหล! เจ้านับเป็นตัวอะไร กล้าเอาความผิดนี้มา
โยนใส่หัวข้า!" คุณชายรองตะคอกด้วยความโกรธเกรี้ยว

"คุณชายรองเป็นคนทำหรือไม่ถึงเวลายอมตัดสินอย่างเป็นทางการ"
เสวียนอวี้อีเข้าไปมัดตัวคุณชายรองเอาไว้ทันที

หูเสวียนอวี้อีตะลึงมองอยู่ในห้อง สถานการณ์เปลี่ยนแปลงเร็วจน
นางตามไม่ทัน

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

ตอนที่ซิงโมเหยียนหลุดมาถึง เสวียนอวี้อีนำตัวคนข้างกายของคุณชายรอง
ไปขังไว้ในห้องเล็กทางปากหนึ่งหมดแล้ว

หูเสวียนอวี้อีรีบร้อนวิ่งออกมาและจับจ้องไปที่ตัวของซิงโมเหยียน

"ท่านเป็นอะไรหรือไม่" นางเอยถาม "ได้ยินว่าที่คุกใหญ่มีไฟไหม้ ยังมีคนไปปล้นคุกด้วยหรือ"

ซิงไม่เหยียนพอเข้าเรือนแล้วเห็นเจ้าตัวเล็กของเขาวิ่งออกมาก็รู้สึกโล่งอกในทันที

"ไม่เป็นไร ในคุกใหญ่มีเจ้าหน้าที่อยู่ คิดจะปล้นคุกไม่ง่ายอย่างนั้น" ซิงไม่เหยียนอุ้มหูเสื้อยวนขึ้นมาอย่างซำนิซำนาญ

หูเสื้อยวนนั้นสูดจุมูก บนตัวของเขาเต็มไปด้วยกลิ่นเหม็นไหม้

"คนเหล่านั้นพุ่งเป้าไปที่องค์ชายห่าอวี่หยวนจวิน มีทั้งหมดสิบคน ตอนนั้นถูกฆ่าตายไปหก เหลือสี่คนถูกจับเป็น แต่มีสองคนกินยาพิษฆ่าตัวตายแล้ว ตอนนี้เหลือรอดเพียงสองคน"

"เสวียนอวี่บอกว่าคนเหล่านั้นเป็นคนที่คุณชายรองพาเข้ามา" หูเสื้อยวนซิงฟุ้งขึ้นก่อน

ซิงไม่เหยียนแหวดาส่องประกาย ตอนเขาอยู่ในคุกไม่อาจรู้เรื่องที่เกิดขึ้นภายนอกได้

เสวียนอวี่เดินเข้ามาเล่าเรื่องที่คุณชายรองมาส่งของให้เขาฟัง "...อันที่จริงเรื่องนี้เป็นท่านหญิงที่สังเกตเห็นก่อน"

"ข้าหรือ ไช้ที่ไหน" หูเสื้อยวนนึ้หน้างุนงง

ซิงไม่เหยียนรู้ว่าถึงแม้นางจะพูดไปโดยไม่คิดอะไร แต่กลับสามารถพูดได้ถูกจุดเสมอ ดังนั้นจึงพานางไปที่ห้องเล็ก

คุณชายรองถูกมัดไว้เหมือนขนมจ้าง ตอนที่เห็นซิงไม่เหยียนแล้ว น้ำตาก็ไหลลงมา "พี่ใหญ่...ท่านพอให้ข้าส่งของมาให้พี่ ข้าเห็นพี่งานยุ่ง ดังนั้นก่อนกลับจึงอยากจะฝากคำพูดไว้กับท่านหญิง ใครจะรู้ว่านาง

ไม่เพียงไม่พบข้า ยังใส่ร้ายว่าข่านำคนเข้ามาทำร้ายคนในศาลต้าหลี่อีก...

ข้าถูกใส่ร้ายนะ..."

หฺรูเสียนนั้นมองท่าทางร้องไห้ของคุณชายรองแล้วในใจรู้สึกรำคาญ

ซึ่งไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "ใครเป็นพี่ใหญ่ของเจ้า ชิงจิ้นจือ เจ้า
จำคนผิดแล้วกระมัง"

398

ชิงไม่เหยียนสั่งให้คนหิ้วตัวคุณชายรองไปที่ห้องชั้นใน
คุณชายรองร้องไห้ น้ำตาไหลพราก หลังจากถูกคลายเชือกแล้วก็
ร้องคร่ำครวญใหญ่โตต่อ

ชิงไม่เหยียนนั่งนิ่งเสียบอยู่บนเก้าอี้ แวดตาคอนข้างดูตัน
หรุเสี่ยวนันทน์ช่วยรินชาร้อนให้ชิงไม่เหยียนอย่างรู้ใจแล้วส่งไป
ตรงหน้าเขา

ชิงไม่เหยียนยกมูมปากยิ้มให้นางเหมือนในเวลापกติ แต่นางกลับ
สังเกตเห็นว่าในดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความเย็นเยือก

เสวียนอวีนำคนไปยกหีบไม้หลายใบนั้นเข้ามาวางลงกลางห้อง
ชิงไม่เหยียนชี้ไปที่หีบแล้วถามคุณชายรอง "นี่คือของที่เจ้านำมาหรือ"
หรุเสวียนนันทน์ยื่นหน้าไปดูแวบหนึ่ง เห็นเพียงในหีบวางผ้าพับ
ระกะระกะไว้จำนวนหนึ่ง ยังมีเครื่องกระเบื้องฝีมือหยาบอีกจำนวนหนึ่ง

คุณชายรองหดคอส่งเสียงรับอย่างกล้ากลืน "อืม"

"ใครให้เจ้าส่งของมา"

"ท่านพ่อ" คุณชายรองยืนยันเสียงแข็ง

ซิงไม่เหยียนนึ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าลงจิบชาร้อนช้าๆ

คุณชายรองลอบมองดูซิงไม่เหยียน หรือเสียวน้นจับความไม่สบายใจที่แวบผ่านในท่าทางของเขาได้

ซิงไม่เหยียนค่อยๆ ตีมหาจนหมดแล้ววางถ้วยชาลง "ตอนรัชทายาทส่งเจ้ามา พวกอะไรไว้บ้าง"

คุณชายรองเงยหน้าขึ้นทันที ท่าทางตกใจเหมือนกับในปากอมแมลงวันตายไว้ตัวหนึ่ง

หูเสียวน้นแทบจะหัวเราะเสียงดังออกมา

มีความคิดแค่นี้ยังอยากจะทำร้ายคนในศาลดำหลี่หรือ นี่เท่ากับทำร้ายตนเองก่อนมากกว่า

ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "พูดมาเถอะ รัชทายาทให้ผลประโยชน์อะไรแก่เจ้า จึงทำให้เจ้ามาหาที่ตายได้"

"ไม่... ข้าไม่ได้..." คุณชายรองพูดตะกุกตะกัก ปอยผมข้างหูมีเม็ดเหงื่อเล็กๆ ฝุดออกมา

ก่อนมาที่นี้ เขาไม่รู้สึกรว่าเรื่องนี้มีอะไรไม่เหมาะสม มีองค์รัชทายาทคอยปกป้องเขา เขายังจะกลัวอะไรอีก ต่อให้เกิดเรื่องขึ้น ซิงไม่เหยียนคงทำอะไรเขาไม่ได้เช่นกัน

แต่เห็นซิงไม่เหยียนนั่งอย่างสบายอารมณ์อยู่ตรงนั้น สายตาที่มองเขาเย็นเยือกเหมือนเช่นที่ผ่านมา หัวใจของคุณชายรองกลับรู้สึกไม่มั่นใจ

ขึ้นมาทันใด

ซึ่งไม่เหยียนเป็นคนเช่นใดเขารู้ดียิ่งกว่าใคร ตั้งแต่เด็กจนโตพีใหญ่
ผู้นี้ล้วนปกป้องเขามาโดยตลอด ไม่ว่าจะมีความรู้สึกยินดียินร้ายอะไร
ก็ไม่เคยแสดงไว้บนใบหน้า

"พีใหญ่ เข้าไม่ได้..." เขายังคงเรียกอีกฝ่ายเหมือนแต่ก่อนตาม
สัญชาตญาณ

ซึ่งไม่เหยียนลุกขึ้นยืน สะบัดชายเสื้อ รวากับเพื่อนฝูงบนพื้น
กลางส่งเสียงเรียกขึ้น "เสวียนอวี"

เสวียนอวีปรากฏตัวขึ้นตรงประตู วางมือแนบตัวยืนตรง

"หากคนสองคนเข้ามา ประณินบัติคุณชายผู้นี้ให้ดี" ซึ่งไม่เหยียนพูด
เสียงเรียบ ขณะเดียวกันก็ยื่นมือไปจูงมือหูลีเยวนั้นเดินออกไปข้างนอก

เสวียนอวีมองคุณชายรองแวบหนึ่ง มุมปากฉายรอยยิ้มเยาะหยัน
ประณินบัติอะไรหรือ หูลีเยวนั้นหันหน้าไปมองอย่างออยากรู้อยากเห็น
อยู่บ่อยครั้ง

"ไม่!" คุณชายรองเห็นซึ่งไม่เหยียนเดินจากไปก็รีบกระโจนเข้ามาหา
อยากจะทำของซึ่งไม่เหยียนเอาไว้

เสวียนอวียื่นมือไปด้วยความว่องไว ขวหน้าเขาไว้ทันที แล้วผลักเขา
กลับไปบนเก้าอี้

"คุณชายรองไม่ต้องรีบร้อน อีกครู่ข้าจะให้คนเข้ามาประณินบัติท่าน
อย่างดี"

"พีใหญ่! ท่านพ่อเป็นคนส่งข้ามาจริง ๆ" คุณชายรองตะโกนไปทาง
นอกประตู

ชิงโมเหยียนในตอนนี้อาหฺลุเสี่ยวนั้เข้าไปด้านในห้องหนังสือแล้ว "ช่างเป็นคนโง่เขลาจริงๆ" ชิงโมเหยียนด่าเสียงเบาหนึ่งประโยค อาหฺลุเสี่ยวนั้ยิ้มสดีใส่พูดต่ออีกหนึ่งประโยค "โชคดีที่ข้าไม่ใช่น้องชายแท้ๆ ของท่าน"

ชิงโมเหยียนส่ายหน้าอย่างจนใจ เดินไปข้างฉากบังตาถอดชุดขุนนางตัวนอกออก แล้วเปลี่ยนมาสวมชุดแพร

"อวี่หยวนจวินไม่ได้บาดเจ็บใช่หรือไม่" อาหฺลุเสี่ยวนั้ถามขึ้น

"ยังดีอยู่ ข้าได้เตรียมคนฝีมือดีเอาไว้ทางด้านนั้นจำนวนหนึ่ง จึงได้รับบาดเจ็บแค่แผลถลอก ให้ฉางเฮินไปดูอาการแล้ว" ชิงโมเหยียนนั่งลงเหยียบพู่กันกับหมึกมาแล้วเริ่มเขียนฎีกา เกิดเรื่องใหญ่เช่นนี้ ย่อมต้องให้ฮ่องเต้ได้รับรู้

"เป็นรัชทายาทที่ส่งคนมาลอบฆ่าอวี่หยวนจวินจริงหรือ" อาหฺลุเสี่ยวนั้เท้าคาง นั่งอยู่ตรงโต๊ะฝั่งตรงข้าม

"ใช่หรือไม่ มีอะไรแตกต่างกันหรือ" ชิงโมเหยียนพูดโดยไม่เงยหน้าขึ้นมา

"แตกต่างกันแน่นอน ถ้ารัชทายาทเป็นคนทำ นั่นเป็นการที่แขนขาห้ำหั่นกันเองแล้ว"

ชิงโมเหยียนหัวเราะเบาๆ "เกิดในราชวงศ์ ฮ่องเต้คงซีโด้บ้างไม่ใช่ หลังจากแขนขาห้ำหั่นกันแล้วจึงขึ้นครองตำแหน่ง"

"แต่การลอบฆ่าอย่างเปิดเผยแบบนี้ก็เกินไปกระมัง" อาหฺลุเสี่ยวนั้พูดอย่างไม่พอใจ "และอวี่หยวนจวินก็ถูกคุมขังแล้ว เหตุใดยังต้องเอาชีวิตของเขาอีกเล่า"

ซิงไม่เหยียนชะงักพู่กัน "การกระทำของรัชทายาทค่อนข้างรุนแรงเกินไป แต่ถึงแม้ข้าจะยื่นฎีกาขึ้นไป เขาก็ไม่มีทางยอมรับว่าเรื่องนี้เขาเป็นคนบงการ"

หฺรูเสี่ยวนันพูดอย่างไม่เข้าใจ "แล้วเหตุใดเขาต้องส่งคุณชายรองมาด้วย"

ซิงไม่เหยียนแววตาเคร่งเครียด "จะให้เขามาหาที่ตาย ขณะเดียวกันก็เพื่อเตือนข้า คนที่เขาใช้ประโยชน์ไม่ได้..."

หฺรูเสี่ยวนันตัวสั่นเทาไปครู่หนึ่ง

ซิงไม่เหยียนซ้อนตามองไปที่นาง "กลัวหรือ"

"ไม่กลัวหรอก" หฺรูเสี่ยวนันผีนพูด "อีกอย่าง...อีกอย่างต่อให้กลัวก็ไม่มีประโยชน์"

ซิงไม่เหยียนหัวเราะ "ถูกต้อง ความกลัวไม่มีประโยชน์ได้เลย แก้ปัญหาอะไรไม่ได้เลย"

ซิงไม่เหยียนก้มหน้าเขียนฎีกาของเขาต่อไป ทางอีกด้านหนึ่งมีเสียงตะโกนนำเวทนาของคุณชายรองดังมาบ่อยครั้ง

"พี่ใหญ่! ท่านพ่อส่งข้ามาจริงๆ..."

หฺรูเสี่ยวนันรู้สึกสงสัยว่าการ 'ปรนนิบัติ' ที่ซิงไม่เหยียนพูดนั้นมันคืออะไร แต่ซิงไม่เหยียนไม่ให้นางเข้าไปดู นางจึงทำได้เพียงนั่งฟังอยู่ตรงนี้ เวลาผ่านไปราวหนึ่งกัณฐะ เสียงทางด้านนั้นจึงค่อยๆ เบาลงไป

หฺรูเสี่ยวนันบิดตัวไปมาอย่างไม่สบายใจ "ซิงไม่เหยียน คุณชายรองคงไม่ถูกพวกเสวียนอวีทำร้ายจนตายใช่หรือไม่"

"ไม่หรอก" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "พวกเสวียนอวีรู้ดีแก่ใจ ไม่มีทาง

ปรณนิบัติเขาจนตาย"

หฐุเสียวนันลอบกัด้ลึ้นอย่างตึนกลั้ว

ภายในห้องชั้นใน มีคนยัดแชนทั้งสองข้างของคุณชายรองจากทาง
ด้านหลัง ดึงเขาให้หยายหลังลงบนพนักพิงของเก้าอี้

"น่าเสียดาย ไม่มีโอกาสให้คุณชายรองได้ลิ้มลองอาหารสิบสองจาน
ของศาลตำหนัก" คนผู้หนึ่งพูด

คุณชายรองขัดขึ้นไม่หยุด ขณะเดียวกันก็มองพวกเขาอย่างงุนงง
คนพวกนี้จะทำอะไรเขากันแน่ อาหารสิบสองจานอะไร ซึ่งไม่เหยียน
บอกว่าจะให้คนพวกนี้มา 'ปรณนิบัติ' เขาไม่ใช่หรือ หากความเข้าใจของเขา
ไม่ผิด คนพวกนี้คงจะแสดงให้เขาเห็นถึงความร้ายกาจระมั่ง

เสวียนอวี๋กอดอก "รูปร่างเล็ก ๆ อย่างคุณชายรอง เกรงว่าคงจะ
รับอาหารสิบสองจานนี้ไม่ไหว เปลี่ยนมากินอาหารเจ็ดขีดสักชนิดดีกว่า"

คำพูดนี้คุณชายรองฟังแล้วรู้สึกขมลูกชู้ ถึงตอนนี้เขาจึงเข้าใจได้ว่า
ที่แท้อาหารสิบสองจานที่พวกเขาพูดถึงไม่ใช่จะเลี้ยงอาหารเขา แต่
เป็นการลงทัณฑ์ทารุณในคุกใหญ่ศาลตำหนัก

"เอาผ้าห่มฝ้ายมาสักผืน ห่อตัวเขาเอาไว้" เสวียนอวี๋สั่งการ

ไม่นานก็มีคนถือผ้าห่มผืนหนึ่งเข้ามา พับทบหลายชั้น แล้วคลุม
บนตัวของเขา

จากนั้นเสวียนอวี๋ไม่รู้ว่าไปเอาท่อนไม้ท่อนหนึ่งมาจากที่ใด "อีกครู่
ถ้าคุณชายรองรู้สึกเจ็บมากก็ร้องออกมาได้เต็มที่ ตีลงไปผ่านผ้าห่มฝ้าย
จะไม่ทิ้งร่องรอย คุณชายรองวางใจได้ ต่อให้ท่านหมอพิษุจน์อาการ

บาดเจ็บก็ไม่มีทางตรวจพบปัญหาใด"

เสวียนอวีตีลงไปบนท้องของคุณชายรองอย่างแรง เสียงดังพลั๊ก
กิริยาดูไม่รุนแรงนัก แต่คุณชายรองกลับถูกตีจนลูกตาปูดโปนขึ้นมา
แทบจะกัดลิ้นตนเองจนขาดอยู่แล้ว

เสวียนอวีตีไปหนึ่งทีก็หยุดมือ พุดด้วยรอยยิ้มเย็นชา "ลืมบอก
คุณชายรองล่วงหน้า ตอนที่ข้าตีจะใช้กำลังภายใน แค่นี้ลงไปราวสิบกว่าที
ก็จะตีจนอวัยวะภายในแหลกได้"

คุณชายรองขนลุกชูไปทั้งตัว เขาขัดขึ้นโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น
"พวกเจ้าแต่ละต้องข้าไม่ได้ ข้าเป็นคนของจวนโหว ถ้าพวกเจ้ากล้าตีข้า
ท่านพ่อต้องไม่ปล่อยพวกเจ้าไปแน่นอน!"

เสวียนอวีหัวเราะเบาๆ "คุณชายรองไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ตีท่าน
จนข้าในที่นี้หอรอก จะยังมีมือไว้บ้าง เดิมที่ท่านบาดเจ็บที่ปอดอยู่แล้ว
หลังจากอวัยวะภายในบอบช้ำอย่างหนักเลือดก็จะไหลเข้าปอด ถึงตอนนั้น
ท่านอาจตายได้ ต่อให้ท่านโหวตรวจจสอบขึ้นมาก็จะเป็นว่าอาการเดิม
ของท่านกำเริบ อีกร้อยอย่างเขาก็กำลังวุ่นกับการสร้างสุสานหลวง รอจนเขา
กลับมา ศพของท่านคงเย็นหมดแล้ว"

399

เสวียนอวี่หีบท่อนไม้ขึ้นมาอีกครั้งและตีลงไปบนท้องของคุณชายรอง เพราะมีผ้าห่มฝ้ายกัน เสียงที่ตีลงไปจึงไม่ดังมากนัก พลั๊ก!

คุณชายรองรู้สึกเพียงมีกลิ่นคาวปนหวานพุ่งขึ้นมาจากทรวงอก

เสวียนอวี่ในดวงตาเต็มไปด้วยการเยาะหยันเย็นชา "คุณชายรอง ท่านคิดว่าไปสวามีภักดีรัชทายาทแล้ว เขาจะสามารถปกป้องท่านได้ ใช่หรือไม่ ท่านรู้หรือไม่ว่าศาลตำหลีเป็นสถานที่อะไร ท่านอย่าลืมนะ ต่อให้เป็นเทพเซียนจากสวรรค์ชั้นฟ้ามาถึงที่นี่ยังต้องก้มหัวให้สามส่วน ต่อให้รัชทายาทจะเอาตัวท่านออกไปก็ไม่มีทางเอาตัวท่านไปได้ในทันที ท่านต้องอยู่ที่นี่ก่อนหลายวัน สู้พวกเรามาเดกันดีกว่าว่าคุณชายรอง จะมีชีวิตอยู่ที่นี้ได้กี่วัน" เขาพูดพลางใช้ท่อนไม้ตีลงไปบนท้องของคุณชายรอง อย่างแรงอีกครั้ง

คุณชายรองส่งเสียงร้องครวญคราง เห็นเสวียนอวีลืงมือเบาๆ มี
ผ้าห่มผ้ายกัน แต่อวัยวะภายในของเขาแทบจะถูกกระเทือนจนแหล
หมดแล้ว "อย่า...อย่าตีอีกเลย..."

เสวียนอวีไม่สนใจคำขอร้องของเขา ชับเคล็ดอนกำลึงภายในอีกครั่ง
และฟาดท่อนไม้ลงบนท้องเขาอีกหน

พลัก!

คุณชายรองอ้าปากกว้าง พยายามสูดลมหายใจเอาอากาศเข้าไป
ตรงหน้ามีดวงดาวระยิบระยับ เขาจะตายแล้วหรือ หรือนี่ก็คือความรู้สึก
ของคนใกล้ตาย ความตายอยู่ใกล้เขาถึงเพียงนี้ ท่ามกลางความมุงนง
เขาได้ยินเสวียนอวีพูดกับสองคนข้างกายดังแว่วมา

"แต่ไม่วีที่ก็ไม่ไหวแล้วหรือ คุณชายรองไม่อดทนเอาเสียเลย..."

"ถ้าถูกตีตายไปจริงๆ นายท่านจะซี้แจ้กับทางจวนไหวอย่างไร"

คุณชายรองได้ยินคำพูดนี้แล้วก็รู้สึกโล่งอกในทันที ที่แท้คนเหล่านี้
ยังคงกลัวฐานะของเขา ต่อให้โบยตีเขาก็เพียงอยากจะชมชู่เขาเท่านั้น
กระมัง

เขาเพิ่งคิดถึงตรงนี้ก็ไ้ยินเสวียนอวีหัวเราะเย็นชา "หึๆ ตายก็ตายสิ
วันนี้มีคนร้ายเข้ามาในศาลต้าหลี่ และยังเกิดไฟไหม้ ต้องมีเรื่องที่คุณไ้ไ้
ไม่ครบถ้วนบ้าง ทางท่านไหวจะมาขอแลกชีวิตกับนายท่านที่นี้หรือ"

"พูดไปก็จริง เช่นนั้นก็รีบสักหน่อย ในเมื่อถามไ้ไ้ความอะไรก็สู้
ตีให้ตายไปเลยหมดเรื่อง"

ท่อนไม้ตีลงมาอีกครั่ง คุณชายรองยังไม่ทันผ่อนลมหายใจนี้เลย
ก็ถูกความเจ็บปวดร่ายล้อมอีกครา

ครั้งนี้เสวียนอวีไม่ได้ถามอะไรเลย เอาแต่ตีอย่างเดียว

คุณชายรองเข้าใจในทันที พวกเสวียนอวีไม่เห็นเขาเป็นคนเลยด้วยซ้ำ ในสายตาของอีกฝ่าย มีเพียงชิงโมเหยียนผู้เป็นนายคนเดียวเท่านั้น หากชิงโมเหยียนไม่พูดอะไร พวกเสวียนอวีคงจะตีเขาให้ตายอยู่ที่นั่นแน่นอน แต่ชิงโมเหยียนไม่ใช่คนของจวนโหวนานแล้ว ต่อให้เห็นศพของเขาก็ไม่ทำให้เกิดความสงสัยอะไรขึ้นมา

"ข้า...ข้าพูดแล้ว พวกเจ้าอย่าตีอีกเลย ข้าพูดแล้ว!" คุณชายรอง ขัดขึ้นและตะโกนเสียงแหบแห้ง

เสวียนอวีหยุดมือ

คุณชายรองปรับลมหายใจไม่ทัน กระจกเลือดออกมา...

ตอนที่เขาตื่นขึ้นมา พบว่าผ้าห่มฝ่ายที่ห่อตัวอยู่หายไปแล้ว เขานั่งยึดตัวตรงอยู่ในห้องหนังสือ ชิงโมเหยียนนั่งอยู่หลังโต๊ะทำงาน ก้มหน้ายกพู่กันเขียนอะไรบางอย่างอยู่

เสวียนอวียื่นมือแนบตัวอยู่ด้านข้าง ท่าทางนอบน้อมเหมือนเป็นบ่าวผู้ใส่ชื่อบริสุทธิ์ผู้หนึ่ง

คุณชายรองขนลุกขึ้นมาอย่างห้ามไม่อยู่

หลอกหลวง พวกคนหลอกหลวงเหล่านี้แกลัง้ทำเป็นคนใส่ชื่อ...เมื่อครู่ตอนที่ตีข้ายังเป็นสัตว์ป่าที่โหดร้ายตัวหนึ่งอยู่เลย ตอนนี้นี่มันอยู่ข้างกาย ชิงโมเหยียน กลับเป็นเหมือนบ่าวที่อยู่ในกฎระเบียบผู้หนึ่ง...

เจ้าพวกคนหลอกหลวง! คุณชายรองตะโกนอยู่ในใจ สีหน้าโกรธเกรี้ยวจนเขียวคล้ำ

"ชิงโมเหยียน ท่านหิวหรือไม่ พวกเราซื้อของว่างกลับมาแล้ว"

เสียงหญิงสาวผู้หนึ่งดังขึ้นหน้าประตู

คุณชายรองหันหน้าไปดู เห็นหูลีเยว่นันยิ้มสดใสยกของว่างสองจานเดินเข้ามา

ซิงไม่เหยียนวุ่นกับการสอบสวนคดีตลอดเที่ยง ไม่ทันได้กินอาหารกลางวันเลย

หูลีเยว่นันหยิบของว่างมาชิ้นหนึ่งป้อนใส่ปากซิงไม่เหยียน

คุณชายรองขดตัวนั่งอยู่บนเก้าอี้จ้องมองหูลีเยว่นัน เดิมทีเขาคิดว่าซิงไม่เหยียนจะผลักดันางออก แต่ซิงไม่เหยียนกลับอ้าปากรับโดยไม่แยงหน้าขึ้นมา

"อร่อยหรือไม่" ดวงตาของหูลีเยว่นันยกโค้งขึ้นพลางขยับเข้าไปถามอย่างประจบประแจง

"พอใช้ได้" ซิงไม่เหยียนกลืนของว่างไปหลายคำ จากนั้นก็กวาดตามองในจาน "เอาขนมเบี๊ยะงามาชิ้นหนึ่ง"

"ได้เลย" หูลีเยว่นันหยิบขนมเบี๊ยะงาขึ้นมาป้อนให้ซิงไม่เหยียนกิน บังเอิญหันไปเห็นคุณชายรองที่ตัวสั้นเทาอยู่ตรงหน้าจึงเอ่ยขึ้นพลางทำสีหน้าไร้เดียงสา "เหตุใดคุณชายรองจึงจ้องข้าตาเขม็งเลย หรือว่า... ออยากกินของว่าง"

คุณชายรองเย็นวูบไปทั้งตัว ฟันบนล่างกระทบกันดังกึกๆ แต่ปากพูดได้เพียงว่า "ไม่... ไม่ใช่..."

ซิงไม่เหยียนตั้งใจเขียนเอกสารเบื้องหน้าจนเสร็จ หลังจากเขาวางพู่กันแล้วก็ยกน้ำชาขึ้นมาดื่มอย่างช้าๆ

"เจ้าขยับมานี้สักหน่อย" เขาพูดเสียงเรียบ น้ำเสียงผ่อนคลายเป็น

เหมือนตอนแรกที่เขายังเป็นชื่อจื่ออยู่ที่จวนโหว

คุณชายรองตัวสั้นเทาริบลุกขึ้นโน้มตัว คิดจะขยับเก้าอี้ไปข้างหน้า แต่เมื่อครู่เขาเพิ่งถูกเสวียนอวีตี ร่างกายไร้เรี่ยวแรง นิ้วมือแม้แต่เก้าอี้ ก็ยังลากไม่ขยับ

เสวียนอวีเดินเข้าไปอย่างนอบน้อม ขยับเก้าอี้ไปข้างหน้าให้

หากไม่รู้ว่าเมื่อครู่เขาอยู่ที่ห้องชั้นในดูร้ายเพียงใด คุณชายรองแทบจะคิดว่าเสวียนอวีในตอนนี้เป็นปาวที่ต่ำต้อยผู้หนึ่งเท่านั้น

เจ้าพวกคนเลวเหล่านี้ กล้าทำกับข้าเช่นนี้หรือ!

ชิงโมเหยียนมองหน้าคุณชายรองด้วยสีหน้าเรียบเฉย แล้วพูดออกมาสองคำ "พูดมา"

คุณชายรองตัวสั้นไปพักหนึ่ง "รัชทายาทแค่ให้ข้านำรถม้ามาที่ศาลตำหลี เรื่องอื่น...ไม่ได้บอกอะไรข้า"

"เรื่องอื่น? เจ้าคิดว่าจะเกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"ข้า...ข้าไม่ได้คิดอะไร"

ชิงโมเหยียนหัวเราะเยินซา "เจ้ามีหัวสมองของตนเอง เจ้าไม่เคยคิดเลยหรือว่าเกิดเรื่องเช่นนี้แล้วจะกลายเป็นหมากที่ถูกทิ้ง"

คุณชายรองมีสีหน้างุนงง "ข้า...ข้าเป็นนายน้อยของจวนโหว ท่านพ่อถวายฎีกายื่นขอตำแหน่งชื่อจื่อไปโนวังแล้ว"

ความหมายนอกเหนือคำพูดก็คือวันหน้าเขาก็คือชื่อจื่อของจวนโหว

ชิงโมเหยียนหัวเราะเยาะ "ลอบฆ่าองค์ชายเป็นความผิดใด เห็นที่เจ้ายังคงไม่เข้าใจแจ่มชัดกระมัง"

"ข้าก็ไม่รู้ว่รัชทายาทคิดจะทำอะไร ข้าแค่มาส่งของตามคำสั่งของ

เขาเท่านั้น..." คุณชายรองยังคงอธิบาย

แม้แต่หูลีเยวนั่นเองก็ยังคงไม่ไหวที่จะร้อนใจกับสติปัญญาของคุณชายรอง

คนผู้นี้ไม่โง่ไม่เข่อ เหตุใดจึงทำเรื่องที่ทำให้ลายตระกูลได้ทุกอย่าง
เจ้าคิดว่าผู้ไม่รู้ย่อมไม่ผิดจริงหรือ เกิดเรื่องขึ้นรัชทายาทจะยอมรับว่าเรื่องนี้
เขาเป็นคนทำหรือ ถึงตอนนั้นก็ต้องให้เจ้ามาแบกรับความผิดอยู่ดี

หูลีเยวนั้นไม่อยากจะฟังต่อไปแล้ว คุณชายรองในชาตินี้คงจบสิ้น
เท่านี้แล้ว ตอนแรกถ้าเขาตั้งใจเป็นน้องชายที่ดี ซึงไม่เหยียนคงไม่ไร้ความปราณี
เหมือนเช่นตอนนี้

อย่ามองว่าภายนอกซึงไม่เหยียนดูเย็นชา แท้จริงแล้วเขาเป็นคนที่ยึดมั่นในคุณธรรมมาก ที่เชี่ยวชาญในการวางแผนร้ายก็เป็นวิธีการ
เพื่อให้เขาอยู่รอดได้เท่านั้น

ไม่ช้าซึงไม่เหยียนก็ไม่อยากถามแล้วเช่นกัน เรื่องนี้จะพูดไปแล้ว
เกรงว่าแม้แต่สิ่งที่คุณชายรองรู้คงไม่มากเท่าซึงไม่เหยียน

เสวียนอวีนำคำสารภาพมา และให้คุณชายรองประทับรอยนิ้วมือ
ลงไปบนนั้น

คุณชายรองเดิมที่ไม่อยากยื่นมือออกไป แต่เห็นรอยยิ้มเย็นชาที่ไม่ประสงค์ดีของเสวียนอวีแล้ว เขาจึงยื่นนิ้วมือออกไปอย่างว่าง่าย

ซึงไม่เหยียนเก็บคำสารภาพไว้อย่างดีไม่แม้แต่จะมองคุณชายรอง
สั่งให้เสวียนอวีเอาตัวเขาไปขังไว้ในคุกใหญ่

คุณชายรองขัดขึ้นพูดว่า "พี่ใหญ่ พี่ทำกับข้าเช่นนี้ไม่ได้นะ ข้า
รับสารภาพแล้ว พี่จะจับข้าเข้าคุกไม่ได้"

ชิงไม่เหยียนไม่ได้พูดอะไร หรือเสี่ยวนั้นจึงพูดอย่างรำคาญใจว่า "ที่จับตัวเจ้าเข้าคุกก็เพื่อปกป้องเจ้า ถ้าชิงไม่เหยียนปล่อยเจ้าไปตอนนี้ ยังไม่ทันเดินออกจากประตูใหญ่เจ้าก็ถูกคนของรัชทายาทฆ่าปิดปากแล้ว เจ้าคิดว่าสองอย่างนี้อย่างไรหนึ่ดีกว่ากันเล่า"

คุณชายรองตะลึงไปทันที ก่อนจะถูกเสี่ยวหนีลากตัวไปราวกับ ลากสุนัข

ในเวลาเดียวกัน ฉางเฮินก็นำล่อมยาไปที่ห้องขังเดี่ยวในคุกใหญ่ เพราะท่านหมอในศาลตำหลีคนอื่นล้วนออกไปทำงานข้างนอก เหลือนางเพียงคนเดียว ดังนั้นจำเป็นต้องให้นางเป็นคนมาดูแลองค์ชายห้า อวี๋หยวนจวิน

400

องค์ชายห้าอวีหยวนจวินนั่งเหม่ออยู่ในห้องซัง หัวไหล่ขวาของเขา
 บาดเจ็บถากๆ ไปแห่งหนึ่ง แม้จะไม่รุนแรงมาก แต่ก็ได้เลือด

เสียงผู้คุมคุกเปิดประตูคุกดังขึ้น นางเฮินเดินเข้ามา

อวีหยวนจวินตะลึงไป นับจากครั้งก่อนที่เขารู้ฐานะแท้จริงของ
 นางเฮินแล้ว เขาก็ไม่ได้พบหน้านางเฮินมาเป็นเวลานาน "เจ้า...มาได้อย่างไร"

นางเฮินวางล่วมยาลง พุดประชิดประชันว่า "กระหม่อมก็ไม่อยากมา
 แต่ตอนนี้หมอในศาลตำหลิเห่ลือกระหม่อมเพียงคนเดียว"

นางเฮินพลิกเปิดผ้าพันแผลแล้วก็เข้ามาตรวจดูหัวไหล่ของอวีหยวนจวิน
 อวีหยวนจวินขยับหลบถอยหลัง

"วางใจได้ ไม่เจ็บหรอก" นางเฮินเอ่ยปลอบตามความเคยชิน

อวีหยวนจวินมีท่าทางขัดเขินปรากฏบนใบหน้า

นางเฮินทำความสะอาดแผลให้อวีหยวนจวินอย่างชำนาญ แล้ว

ใส่ยาลงไปบนแผล

"แผลไม่ลึก แต่ในคุกอากาศชื้น ไม่ดีต่อกรฟืนฟูของบาดแผล จะให้ต้องค้ำขาที่ยंत्रขยับตัวให้มากสักหน่อย" ฉางเฮินพูดเสียงเบา

ในห้องขังเดี่ยวไม่ใหญ่ ปกติไม่ค่อยได้ขยับตัว ย่อมทำให้ร่างกายอ่อนแอลง อวี๋หยวนจวินดูแล้วผอมลงไปไม่น้อย

อวี๋หยวนจวินได้ยินดังนั้นก็แววตาเปล่งประกาย "เจ้าเป็นห่วงข้าอยู่หรือ" ฉางเฮินหัวเราะ "ในฐานะหมอ ย่อมหวังว่าสุขภาพของคนป่วยจะดีขึ้น" "อยู่ที่นี้...เจ้าคิดว่าคนป่วยจะดีขึ้นได้หรือ" อวี๋หยวนจวินยิ้มเศร้า "นี่คือคุกใหญ่ศาลต้าหลี่ สถานที่ที่ต้องการชีวิตคน คนป่วยต่อให้อาการดีขึ้นแล้วอย่างไร สุดท้ายยังคงต้องสังเวชีวิตที่นี้อยู่ดี"

ฉางเฮินพูดไม่ออกไปทันใด นางเปิดล่วมยาไปชั้นล่างสุด หยิบขวดยาขวดหนึ่งออกมาจากข้างในและยื่นให้อวี๋หยวนจวิน

"นี่คืออะไร" อวี๋หยวนจวินไม่ได้รับไว้แต่มองหน้านางและเอ่ยถาม

"เป็นยาสมานแผลที่บรรพชนกระหม่อมปรุงเอง" ฉางเฮินเห็นเขาไม่ยอมรับ จึงวางขวดยาไว้ข้างกายเขา "ยาที่บรรพชนนี้พอให้องค์ชายใช้ได้ระยะหนึ่ง"

นางเพิ่งวางขวดยาลง ทันใดนั้นอวี๋หยวนจวินก็คว้าข้อมือของนางเอาไว้

ฉางเฮินตกใจ เดิมคิดจะสะบัดออกก็เห็นอวี๋หยวนจวินกำลังดูหลังมือของนางอยู่

นั่นเป็นรอยตอนที่เขาฟาดแส้มาใส่ หลังจากแผลหายดีเหลือเป็นรอยแผลเป็นจางๆ เอาไว้

"มันไม่หายแล้วหรือ" อวีหยวนจวินพูดด้วยเสียงแหบแห้ง

"อีกสองสามปีจะจางลงกว่านี้" ฉางเฮินพูดอย่างไม่สนใจ ขณะเดียวกันก็คิดจะชักมือกลับมา พอนางดึงมือกลับ คิดไม่ถึงว่าอวีหยวนจวินกลับไม่ยอมปล่อย

ฉางเฮินขมวดคิ้วมองเขา "องค์ชายห้า?"

อวีหยวนจวินกุมข้อมือของฉางเฮินไว้แน่น นิ้วมือให้สัมผัสที่อบอุ่น ค่อนข้างเนียนนุ่ม และข้อมือที่เล็ก ไม่เหมือนข้อมือของชายหนุ่มทั่วไป

"องค์ชายห้า ขอทรงปล่อยมือด้วย" ฉางเฮินพูดเสียงเบา นางไม่ยอมให้ผู้คุมคุกข้างนอกเห็นภาพจากนี้เข้า

อวีหยวนจวินยังคงไม่คลายมือออก ความรู้สึกสับสนในหัวใจเขาตอนนี้ เกรงว่าคงมีเพียงเขาจึงจะเข้าใจได้

ไม่ได้พบคนตรงหน้านี้เป็นเวลานาน เดิมที่คิดว่าเขาจะค่อยๆ ไล่ความรู้สึกประหลาดนี้ออกไปได้ คิดไม่ถึงว่าตอนที่ได้เห็นหน้าอีกฝ่ายอีกครั้ง เขากลับอยากจะทำอะไรอย่างห้ามไม่อยู่

"คนที่มาลอบฆ่าข้าในวันนี้... เป็นคนที่รัชทายาทส่งมากะมัง" อวีหยวนจวินเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เขาจำเป็นต้องทำเช่นนี้ เพราะรู้สึกว่าตนเองใกล้จะควบคุมปากไม่ได้แล้ว หากพูดคำที่นำอึดอัดอะไรออกไป เขาคงจะเสียใจจนตายจริงๆ

"รองตุลาการกำลังตรวจสอบอยู่" ฉางเฮินพูด ขณะเดียวกันก็ออกแรง จะชักข้อมือตนเองออกจากมือของอีกฝ่าย

"ไม่มีประโยชน์ ต่อให้ตรวจสอบได้เสด็จพ่อก็ไม่ทรงเชื่อ" อวีหยวนจวินยิ้มเศร้าร้ายหน้า "คิดไม่ถึงว่าแม้ข้าจะมาอยู่ในสภาพนี้แล้ว ยังคงมีคน

"ไม่ยอมปล่อยให้ข้าอีก"

ฉางเฮินใจลอยไปเล็กน้อย "มีรองตุลาการอยู่ องค์ชายคงไม่ทรง
เป็นอะไร"

"เก็บชีวิตข้าไว้ จากนั้นก็ขังไว้ที่นี้ตลอดชีวิตหรือ" อวี๋หยวนจวิน
รัดนิ้วแน่นขึ้น

ข้อมือของฉางเฮินถูกเขาบีบจนเจ็บ นางถลิ่งตามอง "ปล่อยมือ"

"มีเรื่องหนึ่ง ข้าอยากยืนยันให้มันใจสักหน่อย" อวี๋หยวนจวินพูดซ้ำๆ
"อะไร"

"ฉางเฮิน" อวี๋หยวนจวินเพิ่มแรงที่มือ ดึงตัวฉางเฮินมาตรงหน้า
ตนเอง ลมหายใจที่พ่นออกมาแทบจะกระทบบนใบหน้าของนาง "ถ้ามี
วันหนึ่งข้าตายไป เจ้าจะเสียใจหรือไม่"

"องค์ชายห้า เรื่องล้อเล่นนี้ไม่ตลก" ฉางเฮินสะบัดไม่หลุด จำต้อง
ยิ้มเศร้าอย่างจนใจ

"ข้าดูเหมือนกำลังพูดตลกเสียที่ไหน"

"พระองค์สูงศักดิ์เป็นถึงองค์ชาย จะตายได้อย่างไร คนที่ตายก่อน
มีเพียงสามัญชนทั่วไปเช่นกระหม่อมเท่านั้น"

"ข้าแค่อยากรู้ เจ้าจะเสียใจหรือไม่" อวี๋หยวนจวินนัยน์ตาเริ่มแดง

ฉางเฮินหลบเลี่ยงสายตาของเขา อย่างไรก็ตามเสียพวกเขาก็นับว่าเคย
ได้รู้จักกัน โดยรวมแล้วอวี๋หยวนจวินไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร เพียงแต่ถูก
องค์รัชทายาทหลอกใช้เท่านั้น แต่น่าเสียดาย ความผิดพลาดบางอย่าง
หากทำผิดแล้วก็ไม่มีความให้อภัยได้ไปชั่วชีวิต

"น่าจะเสียใจกระมัง" ฉางเฮินตอบคลุมเครือ ขณะเดียวกันก็ออกแรง

ผลึก ทว่ากลับถูกบาดแผลบนหัวไหล่ของอวีหยวนจวินเข้าพอดี
 อวีหยวนจวินรู้สึกเจ็บและคลายมือออก มือของนางจึงหลุดออกมาได้
 หลังเก็บล่วมยาเสร็จแล้ว นางเฮินเพียงอยากจะรีบออกไปจากที่นี่
 นางมองไปทางนอกคุกแหวนหนึ่ง

ผู้คุมคุกผู้หนึ่งเดินเข้ามา พุดกระซิบกับผู้คุมคุกสองคนที่เฝ้าอยู่นอกคุก
 พักหนึ่ง สองคนนั้นได้ยินแล้วก็รีบเดินจากไป

อวีหยวนจวินกุมหัวไหล่ที่เมื่อครู่ถูกนางเฮินสะกิดจนเจ็บ ในใจ
 พุดไม่ออกว่ารู้สึกอย่างไร เขาไม่กล้าจะเชื่อ และไม่อยากเชื่อว่าตนเอง
 จะเกิดความรู้สึกต่อบุรุษผู้หนึ่งได้ แต่ร่างกายของเขากลับทรยศตัวเขา
 หัวใจดวงนี้ผิดปกติไปแล้ว

"องค์ชายห้าทรงดูแลตนเองให้มากด้วย" นางเฮินเดินไปถึงหน้าประตู
 แล้ว ทันทันนั้นก็หันหน้ามา "องค์ชายต้องทรงเชื่อใจรองตุลาการ มีเขาอยู่
 องค์ชายต้องทรงมีวันที่ได้เห็นแสงตะวันอีกครั้งแน่นอน"

อวีหยวนจวินขยับริมฝีปากสองที

"องค์ชายทรงรักษาตัวด้วย อย่าได้บาดเจ็บอีก" นางเฮินฉีกยิ้มให้เขา
 ในทันใด ก่อนจะประสานมือค้ำบเข่าอย่างนอบน้อม

ไม่รู้เพราะเหตุใด หัวใจอวีหยวนจวินจึงเกิดความไม่สบายใจขึ้นมา
 นางเฮินไม่เคยนอบน้อมกับเขาเช่นนี้มาก่อน ไม่เคยกลัวเขามาก่อน และ
 ไม่เคยยอมอ่อนข้อให้เขาเพราะเขาเป็นองค์ชาย เหตุใดก่อนจากไปจึงได้
 พุดคำพุดเช่นนี้ ฟังแล้วเหมือนเป็น... คำลาครั้งสุดท้าย

"ช้าก่อน..." อวีหยวนจวินโน้มตัวคิดจะยืนขึ้น

นางเฮินกลับหมุนตัวเดินออกนอกประตูห้องซังไป

ตอนอวีหยวนจวินมาถึงหน้าประตู ประตูห้องซังก็ถูกปิดแล้ว
ในตอนนี้อเองมีเสียงผีเท้าร่วนวายระลอกหนึ่งดังมาจากบนบันได

"จับเขาไว้!"

"อย่าให้เขาหนีไปได้!"

ฉางเฮินหยุดอยู่ตรงทางเดินนอกห้องซัง ด้วยซีกกรงที่ขวางอยู่
อวีหยวนจวินมองเห็นเหตุการณ์ภายนอกได้เช่นกัน

ทันใดนั้นมีเงาร่างคนคนหนึ่งกระโดดลงมาจากบันได สวมชุดดำ
มือถืออาวุธคม

ผู้คุมคุกตะโกนว่า "มีคนร้าย!" แล้วซักกระบี่ที่เอววิ่งเข้าไปหา

อวีหยวนจวินโผล่มาตรงซีกกรงในทันที "ฉางเฮิน! ข้างหลัง!"

ขณะเดียวกับที่เขาตะโกนขึ้นมา ก็เห็นชายชุดดำผู้นั้นซัดอาวุธ
กำหนึ่งออกมา

พวกผู้คุมคุกถูกอาวุธล้มลงบนพื้น

จากนั้นลว่มยาของฉางเฮินก็ตกลงบนพื้นเช่นกัน

เสียงทุกเสียงราวกับหายไปจากในสมอของอวีหยวนจวิน

เขาเห็นฉางเฮินกุมหน้าอก เลือดไหลทะลักออกมา ย่อมชุดยาว
คอเสื้อ ชายเสื้อบนตัวนางจันแดง...ไหลออกมาไม่หยุดราวกับแม่น้ำ
สายเล็ก...

อวีหยวนจวินยื่นมือออกไปผ่านซีกกรง อยากจะคว้าอะไรบางอย่าง
แต่มือของเขาอย่างไรก็คว้าอะไรไม่ได้เลย

"องค์ชายห้าทรงรักษาตัวด้วย อย่าได้บาดเจ็บอีก..." ท่ามกลาง
ความสับสน เขาเหมือนได้ยินคำพูดสุดท้ายที่ฉางเฮินพูดกับเขาก่อนจะ

ออกประตูไปอีกครั้ง

ดวงเฮือนในตอนนั้น ยี่มิให้เขาอย่างนั้นหรือ...

...คนที่ตายก่อนมีเพียงสามัญชนทั่วไปเช่นข้าเท่านั้น

อวีหยวนจวินกุมหน้าอกของตนเอง ท่าทางเหมือนกับดวงเฮือน
ราวกับว่าคนที่ถูกอาวุธลับซัดใส่เมื่อครู่เป็นตัวเขาเอง ทั้งที่เขาไม่ได้
ถูกอาวุธลับ เหตุใดตรงนี้จึงเจ็บราวกับจะตายไปอย่างนั้น

401

เรื่องที่ศาลตำหลีมีคนร้ายบุกrukไปถึงหูของฮ่องเต้อย่างรวดเร็ว
ช่วงประชุมราชสำนักเช้าวันต่อมา ซิงไม่เหียนมาปรากฏตัวใน
การประชุมเช้า บนตัวยังคงสวมใส่ชุดขุนนางชั้นสี่ของรองตุลาการ
เหล่าขุนนางตื่นตกใจอย่างมาก พวกัันกระซิบกระซิบ

ซิงไม่เหียนไม่สนใจคำวิจารณ์ของเหล่าขุนนาง เล่าเรื่องที่คุกใหญ่
ศาลตำหลีถูกคนร้ายบุกrukต่อหน้าทุกคนหนึ่งรอบ และหยิบคำสารภาพ
ของคุณชายรองซิงจิ้นจื่อออกมา

ฮ่องเต้เรียกตัวองศรีชทายาทมาในที่ประชุมต่อหน้าทุกคนและ
พูดเรื่องนี้กับเขาในทันที

องศรีชทายาทปฏิเสธเสียงแข็งว่าเรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

ถึงแม้ในเหล่าขุนนางจะมีจำนวนไม่น้อยที่เกิดความสงสัยในตัว
องศรีชทายาทด้วยเรื่องนี้ แต่องศรีชทายาทไม่ยอมรับ ซิงไม่เหียนอาศัยเพียง

คำสารภาพของคุณชายรองก็ยากจะทำให้คนเชื่อถือได้ ดังนั้นสุดท้ายจึง
จำต้องปล่อยเลยตามเลย

ก่อนจะออกจากที่ประชุม ฮ่องเต๋ประกาศคืนตำแหน่งรองตุลาการ
ศาลด้าหลี่ให้แก่ซิงโมเหียนต่อหน้าทุกคน และหลังจากเลิกประชุมแล้ว
ก็เรียกกองศรัทธายาทเข้าเฝ้าตามลำพัง

ฮ่องเต๋ปิดปากไม่พูดถึงเรื่องของซิงจิ้นจื่อ แต่กลับพูดถึงเรื่องทั่วไป
ในครอบครัว

องศรัทธายาทพูดอย่างล่งเลใจขึ้นว่า "หลังจากลูกอภิเษกสมรสก็ยังไม่
มีโอกาสได้เข้าวังมาเยี่ยมเสด็จแม่เลย"

ฮ่องเต๋มองเขาแวบหนึ่ง "ก็ดี อีกสองสามวันเจ้าก็พาชายารัษทายาท
เข้าวังมาเถอะ"

ตอนที่องศรัทธายาทขอพระทัยแล้วเงยหน้าขึ้นมาก็บังเอิญเห็น
บนใบหน้าฮ่องเต๋มีรอยยิ้มแปลกประหลาด ช่วงเวลานั้นองศรัทธายาท
คิดว่าตนเองมองผิดไป พอเขาคิดจะดูให้ละเอียด ฮ่องเต๋ก็กลับมาสีหน้า
เป็นปกติแล้ว

ณ ศาลด้าหลี่

หฺรูเสี่ยวนันไปรับกล่องอาหารจากเซียนเจิงโดยมีเสวียนอวีติดตาม
ไปด้วย นางลอบหลบเสียงสายตาของทุกคนไปที่ฝ้ายปลงศพ

เพราะซิงโมเหียนกำชับเป็นพิเศษไว้ก่อน ดังนั้นหฺรูเสี่ยวนัน
จึงเข้าไปในฝ้ายปลงศพได้เลย ไม่ถูกใครขัดขวางแต่อย่างใด

เสวียนอวีเฝ้าอยู่ที่ประตู หฺรูเสี่ยวนันยกกล่องอาหารผลักประตู

ลอบหลบเข้าไปด้านใน

"ฉางเฮิน ข้าเอาซาลาเปาไปใส่เนื้อมาด้วย" หูเสี่ยวนันทันพูดเสียงเบา
ฉางเฮินที่นอนอยู่บนแผ่นกระดานยืมเศร้าลุกขึ้นนั่ง "แผ่นกระดาน
บ้านี้แข็งเหลือเกิน นอนมาหนึ่งคืนเอวแทบจะหักอยู่แล้ว"

หูเสี่ยวนันทันปิดปากหัวเราะ "มีคนเป็นที่ไหนนอนแบบนี้ละ เจ้าอดทน
อีกสองวัน ซึ่งไม่เหยียนกลับคืนตำแหน่งเดิมแล้ว รอเขาจัดเตรียมทุกอย่าง
เสร็จแล้วก็จะส่งเจ้าออกไป"

ฉางเฮินบิดยัดตัวดีแล้วก็นั่งลง ก่อนเริ่มเสพสุขกับซาลาเปาใส่เนื้อ
ที่หูเสี่ยวนันทันส่งมาให้

"ในวังมีข่าวอะไรหรือไม่" ฉางเฮินกินไปพลางถามไปพลาง
หูเสี่ยวนันทันยกไหล่ "รัชทายาทล้างตนเองจนสะอาดเอี่ยม คนที่โชคร้าย
มีเพียงคุณชายรองเท่านั้น"

"จนไหนจบสิ้นแล้ว" ฉางเฮินแค้นเสียงสลด จะโทษใครได้เล่า
พูดได้เพียงว่าฆ่าตัวตายเองโดยแท้

หูเสี่ยวนันทันทำคางจ้องมองฉางเฮิน "เจ้าจะไปจริงหรือ"

"อืม"

"ไม่กลับมาอีกแล้วหรือ"

"อืม"

"ข้าคงจะคิดถึงเจ้ามาก"

ฉางเฮินได้ยินเช่นนั้นก็รู้สึกที่ซาลาเปาติดคอทันที "แค่ๆ เสี่ยวนันทัน
ข้าไม่ใช่อรของตุลาการ อย่ามาพูดค่าน่าขนลุกเช่นนั้นกับข้า"

"แต่ข้าคงคิดถึงเจ้าจริงๆ นะ คนที่ข้ารู้จักบนโลกนี้เดิมทีก็มีไม่มาก

นอกจากคนที่วันๆ อยากรู้อชีวิตข้าเหล่านั้นแล้ว ข้าก็รู้จักเพียงแค่พวกเจ้า
เจ้าไปแล้วข้าคงจะคิดถึงเจ้าแน่นอน"

"ใช่ว่าจะไม่เจอกันอีกแล้วเสียหน่อย" นางเฮินพูดอย่างจนใจ "ข้า
ก็แค่ปล่อยวางฐานะในตอนนี้นั่นเอง"

"เจ้าจะมาตาบลสีผางบ่อยๆ ใช่หรือไม่" หรูเสี่ยวนันพูดอย่าง
มีความหวัง นางหยวน...อ้าไม่ใช่ ตอนนี่ควรจะเรียกว่าหรูหยวน ตาเฒ่า
ผู้นั้นถือได้ว่าเป็นญาติผู้ใหญ่ของนางเฮิน ของเหล่านั้นที่เขาทิ้งไว้ให้
นางเฮิน เพียงพอจะให้นางเฮินกินใช้ได้อย่างไร้กังวลไปชั่วชีวิตแล้ว

"ต้องไปแน่นอน" นางเฮินหยิกแก้มของนาง "ส่วนเจ้านะ ตอนไม่มี
อะไรทำยาก่อเรื่อง"

หรูเสี่ยวนันยิ้มสดใส ดวงตาก็เป็นรูปโค้งหรือเป็นเส้น จากนั้น...จู่ๆ
หน้าของนางก็คว่ำลงไปไหนทันใด

นางเฮินตกใจ โยนชาลาเป่าในมือทิ้งแล้วรับตัวนางไว้ "เสี่ยวนัน?"

หรูเสี่ยวนันพุบอยู่ในอ้อมกอดของนางเฮินไม่ขยับ

นางเฮินรีบพลิกตัวนาง อยากรู้อจะเอามือไปตรวจชีพจรของนาง

ในตอนนี่เองร่างกายของหรูเสี่ยวนันก็มีแสงสีขาวเปล่งออกมา
ในทันใด สว่างจ้าเป็นพิเศษในห้องที่ค่อนข้างมืด

นางเฮินตกใจจนเกือบจะปล่อยมือ

ยามนี่เองประตูห้องถูกผลักเปิดจากข้างนอก ซิงโมเหยียนเดินเข้ามา
สายตาของนางเฮินประสานเข้ากับสายตาของซิงโมเหยียนในทันที

"รองตุลาการ...เสี่ยวนันนาง..." นางเฮินล็งเลใจไม่รู้ว่าควรจะอธิบาย
อย่างไร

ชิงไม่เหยียนก้าวยาวๆ เข้าไปรับตัวหูลีเยว่นันมาจากอ้อมกอดของ ฉางเฮิน

แสงสีขาวยังคงเปล่งออกมาอย่างต่อเนื่อง ร่างกายของหูลีเยว่นัน รวากับหิ้งห้อยที่เปล่งแสงได้ แม้แต่เส้นผมก็เปล่งแสงออกมาด้วยเช่นกัน

"ไม่เป็นไร" ชิงไม่เหยียนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเข้าอกเข้าใจ แต่ในแวบตา กลับแฝงความซับซ้อนที่ยากจะอธิบายได้ "นางโตขึ้นอีกนิดแล้ว"

"ช่างเป็นภาพที่น่าอัศจรรย์จริงๆ" ฉางเฮินเอ่ยชม

ระหว่างที่หูลีเยว่นันเติบโตขึ้นหลายครั้งก่อน นอกจากชิงไม่เหยียน แล้วก็ไม่มีคนอื่นอยู่ด้วย

ชิงไม่เหยียนมองคนตัวเล็กในอ้อมกอดอย่างเจี๊ยบๆ ท่ามกลาง แสงสีขาวยังคงเปล่งออกมาแวววาวโดยไร้ลม รวากับกิ่งก้านใน ฤดูใบไม้ผลิที่ค่อยๆ เติบโตขึ้น...และเติบโตขึ้น...

เส้นผมสยายลงมาจนลากถึงพื้น รวากับบนแขนของชิงไม่เหยียน พาดผ่านด้วยน้ำตกที่ไหลลงมาอย่างงดงาม

หลังจากแสงขาวหายไป ร่างกายของหูลีเยว่นันก็เปลี่ยนจากที่เป็น เด็กสาว กลายเป็นหญิงสาวที่งดงาม

เสื้อผ้าที่สวมอยู่บนตัวนางแต่เดิมรัดแน่นขึ้น กระโปรงคลุมขา ของนางไว้ไม่มิดแล้ว

ชิงไม่เหยียนถอดเสื้อคลุมตัวออกมาห่อตัวนางเอาไว้

"รองตุลาการดูเหมือนไม่ดีใจ?" ฉางเฮินรู้สึกได้ว่าสีหน้าของ ชิงไม่เหยียนไม่สู้ดีนัก

ชิงไม่เหยียนจะดีใจได้อย่างไร ตอนแรกเขายังนึกอยากจะให้ผลไม้

ของตนเองรีบสูกงอม แต่ตอนนี้เขาเริ่มรู้สึกกลัวว่าเวลาจะผ่านเร็วเกินไป
นับจากมีเจ้าตัวเล็กอยู่ข้างกาย เขาก็เริ่มเรียนรู้ที่จะให้ความสำคัญ
กับการได้มาเสียไปมากขึ้น

"ข้าเตรียมรถม้าเสร็จแล้ว พรงุ่นี้จะส่งเจ้าไปจากศาลตำหลิ"
ซิงไม่เหยียนพูดอย่างซ้ำๆ

"ไม่มีใครคิดจะตรวจสอบศพของข้าใช่หรือไม่" ฉางเฮินถามขึ้น
ซิงไม่เหยียนส่ายหน้า "ทางในวังข้าได้จัดการดีแล้ว เรื่องนี้แม้จะ
ตั้งรชทายาทลงน้ำไม่ได้ แต่ฝ่าบาททรงมีความคิดในใจแล้ว เขามีพระบัญชา
ให้องค์ชายห้าเข้าวังพรงุ่นี้"

ฉางเฮินตกใจไปเล็กน้อย
อวีหยวนจวินอยู่ในศาลตำหลิจึงจะมีโอกาสรอดชีวิต หากเข้าวัง...
เกรงว่าไม่ถึงสองวันคงถูกคนฆ่าตายแล้ว

"เหตุใดฝ่าบาทจึงทรงต้องการให้เขาเข้าวัง"
"เห็นว่าฝ่าบาทจะทรงสอบถามเองและตรวจสอบเรื่องนี้อย่างละเอียด
ระหว่งนี้ให้นำตัวองค์ชายห้าไปขังไว้ที่ตำหนักซิงหยางก่อน" ซิงไม่เหยียน
พูดไป แต่ดวงตากลับจับจ้องหูลีเยวณันที่หลับสนิทอยู่ในอ้อมกอด

"ฝ่าบาททรงคิดจะ... ล่อคนที่อยู่เบื้องหลังออกมากระมัง" ฉางเฮิน
ถามต่อ

"ใช่" ซิงไม่เหยียนยิ้มเย็นซาไร้เสียง เขากับฮ่องเต้เป็นพ่อลูกกันจริงๆ
แม้แต่วิธีการนี้ยังเหมือนกับถอดแบบกันออกมา เพื่อให้บรรลุดจุดประสงค์
ของตนเองแล้วก็ถึงขั้นไม่เสียตายที่จะใช้บุตรชายในไส้ของตนเองเป็น
เหยื่อล่อ

หากองคิรัชทายาทหลงมืออีกครั้ง ฮองเต้ก็สามารถจับเบาะแสได้
องค์ชายห้า...เป็นหมากตัวหนึ่งที่ถูกทิ้งแล้ว

ฉางเฮินนั่งเสียบอยุ่ยาวนาน ก่อนหน้านั้นนางยังคงปลอบใจวีหยวนจวิน
บอกว่าเขาต้องมีชีวิตต่อไปได้แน่นอน เห็นที่ความเป็นความตายของเขา
จะไม่มีคนสนใจแล้ว

"องค์ชายห้ารู้เรื่องนี้หรือไม่" ฉางเฮินถามอีก

"เมื่อครู่ข้าไปที่คุกใหญ่ ไปพบเขาแล้ว" ซิงโมเหยียนตอบนาง

"เขา...คงไม่ได้คิดไม่ตกโทษหรือไม่" ฉางเฮินพูดอย่างเป็นห่วง

ซิงโมเหยียนเหลือบมองนางแวบหนึ่ง "เจ้าเป็นห่วงเขาหรือ"

"รองตุลาการ ท่าน...เหตุใดท่านจึงคิดเช่นนี้" ฉางเฮินตบตะลึง
"ในฐานะหมอ ย่อมต้องเป็นห่วงคนป่วยที่ตนเองรับผิดชอบสิ"

ซิงโมเหยียนเหยียดมูมปาก "ดูจากตอนนี้แล้ว อาการป่วยของเขา
คงไม่หายแล้วล่ะ"

"เกิดอะไรขึ้น"

"วันนั้นภาพที่เจ้าตายน่ากลัวเกินไป องค์ชายห้าเกรงว่าคงได้รับความตกใจ
ป่วยมาหลายวันไม่กินอาหารไม่ดื่มน้ำ เจ้าไม่รู้หรือ"

402

ตอนหรุเสียวนั้นตื่นขึ้นมาก็คพบว่าตนเองนอนอยู่ที่ห้องชั้นในของ
ห้องหนังสือแล้ว

เกิดอะไรขึ้น เมื่อครุ่นนางพูดคุยกับนางเฝ้าอยู่ที่ฝ่ายปลงศพไม่ใช่หรือ
เหตุใดชั่วพริบตาก็กลับมาที่ห้องหนังสือเสียแล้ว

พอพลิกเปิดผ้าห่มบนตัวออก...ชายาวขาวนวลสองข้างก็ปรากฏ
ตรงหน้านาง

อะ...ชายาวงดงามเช่นนี้เป็นของใครกัน! นางโผล่เข้าไปลูบดู
ของข้าหรือ เป็นไปได้อย่างไร! แต่ขานี้อยู่บนตัวนางจริงๆ
นางไล่สายตาขึ้นมาที่ร่างกายท่อนบนของตนเองทันที ร่างกาย
เดิบโตเต็มส่วนสัด แขนขาเรียวยาว ร่างกายที่โตเต็มวัย...

หรุเสียวนั้นกระโดดลงจากเตียงอย่างตื่นเต้น และโผล่ไปที่หน้ากระจก
ซึ่งไม่เหยียนส่งคนไปซื้อเสื้อผ้าที่พอเหมาะมาจากในเมือง เขาถือ

เสื้อผ้าลัทธิประตูเดินเข้ามา เพียงมองก็เห็นหญิงสาวร่างเปลือยเปล่า ยืนบิดตัวไปมาตรงหน้ากระจก

ชิงโมเหียนยืนตะลึงอยู่ตรงนั้น

เมื่อก่อนหูเสี่ยวนันยังมีรูปร่างเป็นเด็กสาว ตอนที่นางทำเช่นนี้ เขายังพอจะแกล้งทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นได้ แต่ตอนนี้นางโตเป็นสาวแล้ว ผิวขาว ราวหิมะเหมือนสะท้อนแสงได้ ต่อให้เขาอยากแกล้งทำเป็นไม่เห็น ก็คงยาก...

หูเสี่ยวนันส่องกระจกไป ปากก็พูดพึมพำไปด้วยว่า "โกหก ไหนบอกว่าโตแล้วตรงนี้จะใหญ่ขึ้น เหตุใดของข้ายังเล็กแบบนี้อยู่อีก" นางพูดพลางใช้มือลูบตรงหน้าอกของตนเอง

ชิงโมเหียนรู้สึกว่เสียดในกายพลุ่งพล่านยิ่ง

เจ้าตัวเล็กเปลือยร่างตนเองเช่นนี้ไม่รู้สึกรังอายบ้างหรือ...

หูเสี่ยวนันหมุนตัวกลับมาพอดี นางส่องช่วงหลังของตนเองผ่านกระจก "ตรงนี้ก็เหมือนกัน... ไม่มีเนื้อเลย หน้าหนูหลังอนอะไรกัน แบบนี้ชิงโมเหียน จะไม่ชอบหรือไม่นะ..."

"ข้าจะชอบหรือไม่ชอบยังต้องใช้มือสัมผัสดูก่อนแล้วค่อยว่ากัน"

ชิงโมเหียนเอ่ยตอบขึ้นทันใด ทำให้หูเสี่ยวนันตกใจอย่างมาก

"ท่าน! ท่านเข้ามาได้อย่างไร" หูเสี่ยวนันรีบถอยกลับไปบนเตียง คคว้าผ้าห่มขึ้นมาปิดร่างกายไว้

แต่นางตอนนี้มีรูปร่างเป็นผู้ใหญ่แล้ว การปิดบังเช่นนี้จึงยิ่งดูเขี้ยววนมากขึ้น

ชิงโมเหียนโยนเสื้อผ้าไว้บนเก้าอี้ "หลบอะไร รังเกียจว่าตรงนั้นเล็ก

"ไม่ใช่หรือ ข้าช่วยเจ้าได้"

"ท่าน...ท่านไต่ยินหมดแล้วหรือ" หฐเสียวนันทชุกหน้าไว้หลังผ้าหม

"แน่นอน เจ้ากังวลว่าข้าจะไม่ชอบไม่ใช่หรือ มาให้ดูสักหน่อย"

ซึ่งไม่เหยียนตั้งนางเข้ามาทอดจากทางด้านหลังตัวนาง

หฐเสียวนันทตัวสั้นระริก นางไม่ได้สวมอะไรเลย แบบนี้...จะดีหรือ

ลมหายใจร้อนผ่าวอยู่ตรงหลังคอของนาง แม้แต่เสียงเต้นของหัวใจ

ล้วนส่งมาถึงได้อย่างชัดเจน

"ปล่อยมือ" หฐเสียวนันทพูดเสียงเบา "ท่านกอดแน่นเกินไปแล้ว"

นางไม่พูดยั้งดี เสียงพูดราคาญเง้งอนเช่นนี้กลับเหมือนเป็นการ
เชื้อเชิญเขา ความร้อนรุ่มของซึ่งไม่เหยียนเพิ่มขึ้นในทันที แต่เขายังคงมี
ความลังเลใจอยู่หลายส่วน เพราะที่นี้คือศาลตำหลี ข้างนอกยังมีเรื่อง
บางอย่างยังไม่ได้จัดการ ไม่แน่ว่าอีกครู่อาจจะมีการมารายงานอะไร
แต่เขาก็ไม่อยากจะปล่อยนางไปเช่นนี้ ฝ่ามือค่อยๆ เลื่อนเข้าไปใต้ผ้าหม
ทันใด

"ซึ่งไม่เหยียน!" หฐเสียวนันทก็ใจจนแทบจะดีดตัวขึ้นมา "อย่าทำ
แบบนี้..."

"ฮู้ว..." ซึ่งไม่เหยียนพ่นลมหายใจตรงหลังคอของนาง...ลมร้อนจน
แทบจะเผาเนื้อนางใหม่ได้ "อย่าขยับ" เขาพิมพ์เสียงเบาราวกับอยู่ใน
ความฝัน "ให้ข้ากอดสักหน่อย"

หฐเสียวนันทตัวแข็งเกร็งราวกับหิน

กอดก็กอดไปเถอะ อย่างไรก็ตามเสียต่อนางเป็นสัตว์เลี้ยงเขาก็กอดไม่รู้
กี่ครั้งแล้ว แต่มือที่อยู่ไม่สุขคู่นี้มันเป็นอย่างไรกัน อยู่นิ่งๆ สักหน่อยไม่ได้

หรือ ขึ้นๆ ลงๆ ลวนลามเอาเปรียบนางไปหมดแล้ว

"เลิกไปหน่อยจริงๆ" ซิงไม่เหยียนตระหนกว่านางตัวเกร็งเหมือน หินกะสลักจึงพูดหยอกเย้านาง

หฐเสี้ยนนั้นสูญเสียความมั่นใจในทันที "ไหนว่าปีศาจกลายเป็นคน แล้วจะมีรูปร่างที่เข้าชวน ไหนว่าจะมีใบหน้าราวเทพเขียนที่งดงาม รูปร่าง ราวปีศาจสาวไม่ใช่หรือ เหตุใดข้าไม่มีแม้แต่อย่างเดียว"

"ใครว่ากัน เจ้าก็มี" ซิงไม่เหยียนก้มลงจุมพิตหัวไหล่ของนางที่ ใฝ่ล่อออกมาจนนางรู้สึกจ๊กจี้

หฐเสี้ยนนั้นจึงหดตัว ผลปรากฏว่าถูกเขากอดแน่นยิ่งขึ้น นางกะพริบ ดวงตาสีเขียวสุกใสอย่างรอคอย

"ข้ามีอะไรหรือ"

"เจ้ามีใบหน้าราวลูกแมว ยังมี...รูปร่างราวดอกเห็ด"

ดอกเห็ดบ้างบ้ออะไร รongตุลาการพูดล้อเล่นแบบนี้เป็นด้วยหรือ!

ซิงไม่เหยียนในใช้มือสางผมยาวสลวยราวกับเส้นไหมของนาง รู้สึกว่า ให้สัมผัสนุ่มมือดีเหลือเกิน

หฐเสี้ยนนั้นถูกคำว่า 'ดอกเห็ด' ทำให้สะเทือนใจอย่างยิ่ง กว่าจะโต เป็นหญิงสาวที่งดงามได้ไม่ง่ายเลย เขากลับว่านางเหมือนดอกเห็ดอีก...

ข้าไม่อยู่แล้ว จะตายให้ท่านดูเสียเลย!

ซิงไม่เหยียนเห็นเจ้าตัวเล็กในอ้อมกอดโกรธจนจะพองขนแล้ว ในที่สุดก็ทนไม่ไหวหัวเราะเบาๆ ออกมา

"ตรงนี้เลิกไปหน่อยไม่เป็นไร ข้ามีวิธีทำให้มันใหญ่ขึ้น" ซิงไม่เหยียน พุดพลางใช้มือทำท่าจะบีบดู

หูลูเสี้ยวนั่นที่จะพองชนก่อนหน้านี้ เพียงชั่วครู่ก็ถูกกิริยาของเขา ทำให้ตกใจจนหดตัวลง ไม่กล้าขยับส่งเดชอีก

ซึ่งไม่เหยียนหัวเราะออกมา ท่าทางมีความสุขอย่างยิ่ง

ใบหน้าของหูลูเสี้ยวนั่นแดงกำรารวกับกึ่งตัมสูกตัวหนึ่ง อยากจะกระโจนเข้าไปชวนเขาสักสองสามที

หลังแกล้งเข้าสัตว์เลี้ยงของเขาจนพอแล้ว ซึ่งไม่เหยียนจึงได้เอาเสื้อผ้ามานำให้นาง

ระหว่างที่กำลังจะช่วยนางสวมใส่ เสียงของเสวียนอวีก็ดังมาจากข้างนอก "นายท่าน กงกงจากในวังมาขอพบขอรับ"

หูลูเสี้ยวนั่นตกใจ มีคนมาจากในวังตั้งแต่เมื่อใดกัน นางรีบเอ่ยถาม "มาเรียกตัวท่านเข้าวังหรือ"

"ไม่ใช่ ฝ่าบาทมีพระบัญชาเรียกตัวองค์ชายห้าอวีหยวนจวินเข้าวัง ฟรุ้งนี้ มีขันทีหลายคนมาจากในวัง ย้ายตัวองค์ชายห้าออกมาจากในคุกใหญ่แล้ว" จะเข้าเฝ้าฮ่องเต้คงไม่อาจให้อวีหยวนจวินอยู่ในสภาพนักโทษเนือตัวสกรกได้

ที่ขันทีมาก็เพื่อปรนนิบัติเรื่องในชีวิตประจำวันของอวีหยวนจวิน รวมไปถึงการเฝ้าจับตามองเขาทุกฝีก้าว เพื่อป้องกันไม่ให้ตอนที่เขาเข้าวังลอบพกพาของอะไรไปด้วย

ซึ่งไม่เหยียนจำต้องลุกขึ้นออกไปข้างนอกก่อน

หูลูเสี้ยวนั่นวุ่นวายกับตนเองอยู่เป็นเวลานาน ในที่สุดก็สวมเสื้อผ้านทั้งหมดได้ ตอนที่ลงยืนบนพื้นกลับพบว่าบังทรงตกอยู่ใต้เตียง

ลืมใส่เสื้อได้...

หฺรูเสี้ยนนัซยับเสื่อฝ่านตัวแล้วรู้สึกว่ขาตไปขึ้นหนึ่งคงไม่เป็นไร
ตั้งนั้นจึงหยิบบ้งทรงยัดไว้ใต้ฝ่านม

นางเพ็งทำสิ่งเหล่านี้เสร็จ ซิงไม่เหยียนก็กลับเข้ามาจากด้านนอก
แล้ว

หฺรูเสี้ยนนัซสังเกตเห็นว่สีหน้าของเขาไม่ค่อยดีนัก "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"
"ชั้นที่ปรนนิบัติอวีหยวนจวินอาบน้ำ ปรากฏว่อวีหยวนจวินหมดสติ
อยู่ในถังอาบน้ำ"

หฺรูเสี้ยนนัซเบิกดวงตาโตด้วยความตกใจ

ซิงไม่เหยียนพูดต่อไปว่ "ข้าให้เสี้ยนอวีไปตามท่านหมอลแล้ว ระยะนี้
อวีหยวนจวินอารมณ์ไม่ค่อยปกติ กอปรกับส่องเต้ทรงเรียกตัวเขาเข้าวัง
เขาคงมีความคิดจะคิดสั้น"

"เข้าวังสามารถได้พบส่องเต้เป็นเรื่องดี ยังมีโอกาสล้างมลทินของเขา
เหตุใดอารมณ์ของอวีหยวนจวินกลับยิ่งหดหู่ล่ะ" หฺรูเสี้ยนนัซถามอย่าง
ไม่เข้าใจ

"เจ้าคิดว่าเข้าวังเป็นการเรียกพบธรรมดาอย่างนั้นหรือ" ซิงไม่เหยียน
พูดซ้ำๆ "ฝ่านบาทจะทรงกักตัวเขาไว้ในวัง สถานที่อย่างตำหนักซิงหยาง
เคยซังเชื่อพระวงศ์คนสูงศักดิ์เอาไว้ไม่น้อย ไม่มีใครสักคนที่ได้แก่ตาย
ตามอายุขัย"

หฺรูเสี้ยนนัซลอบกัดลิ้นตนเองด้วยความกลัว

"ไม่ข้าเสี้ยนอวีก็กลับมารายงานว่ "ตามท่านหมอลไปแล้ว องค์ชายห้า
กลับไม่ยอมพบขอรับ ตอนทีพื้นแล้วก็ไม่สนใจใคร แม้แต่ชั้นทีมา
ปรนนิบัติจากในวังก็ไม่ยอมให้เข้าใกล้...มีกงกงผู้หนึ่งให้ข้านำคำพูด

มาแจ้ง บอกว่าอยากให้รองตุลาการออกหน้าส่งคนไปจับตาคุณงค์ชายห้า
สักหน่อย เขาจะได้ไม่ทำเรื่องอะไรบู่มบ่าม มิเช่นนั้นพุงนี้พวกเขาคงไม่มีหน้า
ไปรายงานฮ่องเต้ได้"

นี่ก็หมายความว่าขันทีเหล่านั้นกลัวว่าอวีหยวนจวินจะคิดสั้น หาก
เขาตายไป พวกเขาเหล่านี้ล้วนต้องหัวขาดเช่นกันนั่นเอง

403

ชิงโมเหียนนำคนไปยังห้องพักที่คุมตัววงศ์ชายห้าไว้ชั่วคราว
หฺรูเสี่ยวนันทักก็อยากตามไปเช่นกัน แต่ชิงโมเหียนไม่อนุญาต นาง
อยู่ในห้องคนเดียวจนรู้สึกเบื่อ จึงลอบหนีออกมา

เสวียนอวีไม่อยู่นอกประตู ผู้กล้าตายหลายคนก็เฝ้าประตูอยู่ไม่ใช่
ไม่เห็นหฺรูเสี่ยวนันทัน ตอนนี้นางยื่นหน้าออกมาสายตาของพวกเขาดูตกใจ
และสงสัยอย่างเห็นได้ชัด

หฺรูเสี่ยวนันทันหัวเราะในใจ จู่ๆ นางโตขึ้นมากอย่างนี้ คนเหล่านี้จำนาง
ไม่ได้เลย ในใจพวกเขาคงจะแปลกใจอยู่ว่าในห้องหนังสือของรองตุลาการ
เหตุใดจู่ๆ จึงมีสาวงามเผล่ออกมาผู้หนึ่ง

สาวงาม!

วะฮะฮ่า ตอนนี้นำนับว่าเป็นสาวงามเต็มตัวแล้ว

หฺรูเสี่ยวนันทันอดกลั้นความคิดที่อยากจะหัวเราะออกมา นางเดิน

อวดโฉมอยู่ที่ทางเดินหน้าห้องด้วยท่าทางสง่าผ่าเผย

นางเห็นท่านหมอล้อตล่อมารวมกันหน้าห้องพักได้แต่ไกล ยังมี
คนรับใช้คอยวิ่งงานจำนวนหนึ่งอีกด้วย นางไม่เห็นชิงโมเหี้ยยน แต่เห็น
เสวียนอวี่

"อวี่หยวนจวินเป็นอย่างไบบ้าง" หลูเสวียนน้นขยับเข้าไปถาม

เสวียนอวี่เห็นนางก็เหมือนเห็นผี "เจ้าคือ..."

หลูเสวียนน้นเม้มปากมีความสุข ทันใดนั้นก็เกิดความคิดอยากจะ
แกล้งคนขึ้นมา "เสวียนอวี่ เจ้าดูซิว่าข้าสวยหรือไม่"

เสวียนอวี่มูมปากกระตุก ถอยหลังไปสองก้าวตามจิตใต้สำนึก

หลูเสวียนน้นแทบจะหัวเราะออกมาอยู่แล้ว "ข้าสู้สี่อ้าเทียนไม่ได้
หรือสู้พี่ซี่ฮวาไม่ได้? เจ้าหลบอะไรกัน"

เห็นสีหน้าของเสวียนอวี่แล้ว นางก็เดาได้ว่าเขาคงจะตั้งตัวไม่ทัน

"ท่าน...ท่านคือ...ท่านหญิงหรือ" เสวียนอวี่รู้ฐานะแท้จริงของ
หลูเสวียนน้น ดังนั้นเขาจึงเดาว่านางเป็นใครได้อย่างรวดเร็ว

เธออะ หมดสนุกเร็วแบบนี้เชียย

หลูเสวียนน้นแลบลิ้นและเอ่ยถามเรื่องสำคัญ "อวี่หยวนจวินยังตี
อยู่หรือไม่ ชิงโมเหี้ยยนส่งคนไปจับตาดูเขาหรือยัง ถ้าตกตึกผูกคอตายไป
ฝ่าบาทจะคาดโทษเอาได้"

เสวียนอวี่ตามความคิดของนางไม่ทันเลยจริงๆ ตามที่เขาคิด บุรุษ
ไม่ว่าจะเลือกวิธีการตายอย่างไรก็ไม่มีความเลือกการผูกคอตาย นี่เป็น
เรื่องที่สตรีเท่านั้นจะทำ

"นายท่านส่งท่านหมอล้อไปแล้ว ท่านหมอบอกว่าองค์ชายห้าเพราะ

อยู่ในคุกเป็นเวลานาน ร่างกายอ่อนแอเกินไป ตอนนี้มีไข้ขึ้นสูง พวกเขา กำลังคิดหาวิธีกันอยู่ขอรับ"

หูลีเยว่นันหลบอยู่ข้างหลังเสวียนอวี ยื่นหน้าไปดูสภาพการณ์ ภายในห้องพัก

"เสวียนอวี!" เสียงของชิงโม่เหยียนดังมาจากข้างในประตู ขณะเดียวกัน ก็มีเสียงเครื่องกระเบื้องตกรแตก หูลีเยว่นันยังได้ยินเสียงตะคอกโกรธกริ้วของ อู้อี้ของอวีหยวนจวินดังขึ้นแว่วๆ อีกด้วย

เสวียนอวีรับคำเดินเข้าประตูมา ทันใดนั้นก็นึกได้ว่าหูลีเยว่นัน ยังอยู่ข้างนอก เขาจึงรีบพูดกับชิงโม่เหยียน "จริงสิ ท่านหญิงก็มาเช่นกันนะ ขอรับ"

ชิงโม่เหยียนตกใจ เหยยหน้ามองไปทางนอกประตู แต่ที่นอกประตู กลับไม่มีเงาร่างของหูลีเยว่นัน

"ส่งคนสองสามคนไปตามหา" ชิงโม่เหยียนลอบขบกราม ไม่จับตามอง เพียงชั่วครู่หนึ่งก็ทำให้คนไม่สบายใจได้จริงๆ!

ทางชิงโม่เหยียนส่งคนตามหาหูลีเยว่นันไปทั่ว ทางหูลีเยว่นันกลับ แอบเข้าไปที่ฝ่ายปลงศพ

"นางเฮิน องค์ชายห้าจะไม่ไหวแล้ว" ตอนหูลีเยว่นันเข้ามานางเฮิน กำลัง 'นอนเป็นศพ' อยู่บนแผ่นกระดาน

"นางเฮิน รีบลุกขึ้นมาเร็วเข้า อวีหยวนจวินคงบ้าไปแล้วจริงๆ แม้แต่ ด้วยยาเขาก็ขี้ขางทิ้ง ชิงโม่เหยียนเรียกเสวียนอวีเข้าไป คิดว่าคงจะบังคับ กรอกยาแล้ว"

ฉางเฮินถูกหูลูเสี่ยวนันเขย่าจนตัวแทบหลุดจากกัน "เจ้า...หยุด...
เขย่า...ก่อน..."

หูลูเสี่ยวนันหยุดมือ ฉางเฮินลุกขึ้นนั่ง ตอนที่เห็นหน้าอีกฝ่ายชัดเจน
ก็นิ่งเสียบไปชั่วขณะ

"ฉางเฮิน?" หูลูเสี่ยวนันไม่รู้สาเหตุ จึงเอามือโบกไปมาตรงหน้า
อีกฝ่าย "เจ้าเป็นอะไรไป"

"จู่ๆ หน้าตาเจ้าก็เปลี่ยนไป ไม่ค่อยคุ้นเคยนะ"

"เจ้าว่า...ข้าเปลี่ยนเป็นสาวงามเต็มตัวแล้วใช่หรือไม่" หูลูเสี่ยวนัน
ยึดตัวตรงเต็มส่วนสัด ตั้งทำให้ฉางเฮินดู "เจ้าหลงเสน่ห์ข้าแล้วใช่หรือไม่"

ฉางเฮินลอบกุมหน้าเสียบๆ อยากรจะนอนกลับลงไปอีกครั้ง "ข้าจะ
นอนเป็นศพอีกครั้ง...ใครก็อย่าขวางข้า..."

หูลูเสี่ยวนันกระโจนเข้าไปดิ่งเสื่อของฉางเฮิน "รีบลุกขึ้นมา มีเจ้า
ผู้เดียวที่ช่วยอวี๋หยวนจวินได้ หรือเจ้าอยากเห็นเขาตายในศาลต้าหลี่กัน"

ฉางเฮินมองนางอย่างประหลาดใจ "เจ้าไม่แค้นเขาสักนิดเลยหรือ"

ตอนที่นางกับชิงโม่เหยียนแต่งงานกัน อวี๋หยวนจวินเกือบจะทำให้
นางติดกับดักขององศ์รัชทายาท

"ตอนนั้นเกลียดเขามาก แต่เรื่องผ่านไปแล้ว ข้าไม่อยากเห็นเหตุการณ์
เหมือนกับท่านอ่อนน้อมอวี๋จิ้งฉีเกิดขึ้นอีก"

อวี๋หยวนจวินก็เหมือนกับอวี๋จิ้งฉี ล้วนตกหลุมพรางขององศ์รัชทายาท

"ศัตรูของศัตรูก็คือสหายของพวกเรา ช่วยได้เท่าใดก็ช่วยเท่านั้น
อีกอย่างอวี๋หยวนจวินก็ชอบเจ้านะ"

"คำพูดจะพูดส่งเดชไม่ได้" ฉางเฮินหยิกแก้มของนาง "ในสายตา

องค์ชายห้า ข้าเป็นเพียงบุรุษ เขาจะชอบบุรุษผู้หนึ่งหรือไร"

"ทำไมจะชอบไม่ได้" หูเสี่ยวฉวนนั้นเป็นคนในยุคปัจจุบัน ดังนั้นจึงเห็นเรื่องความรักเช่นนี้เป็นเรื่องปกติยิ่ง

"องค์ชายห้าไม่ใช่พวกตัดแขนเสื้อแน่นอน"

"ขอเพียงชอบใครสักคน ที่ตรงกััดได้* หูเสี่ยวฉวนนั้นพูดได้"

นางเหินตะลึงไปในทันที หูเสี่ยวฉวน...เข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างถ่องแท้ตั้งแต่เมื่อใด

"เจ้าบอกมา สิ่งเหล่านี้ก็เขียนเชิงเป็นคนสอนเจ้าใช้หรือไม่" นางเหินถามต่อ "อะไรตรงอะไรขอ ระวังรองตุลาการจะตีกันเจ้า"

หูเสี่ยวฉวนนั้นอยู่ปากออย่างน้อยใจ "ที่ข้าพูดล้วนเป็นเรื่องจริง แวดตาที่อวีหยวนจวินมองเจ้าทุกครั้งล้วนเหมือนหนูที่จ้องจะขโมยน้ำตาล เปล่งประกายสว่างไสว เจ้าไม่เคยสังเกตเห็นหรือ"

นางเหินหมดคำพูดจึงนั่งเงยไป เห็นที่หูเสี่ยวฉวนนั้นจะมีเพียงรองตุลาการเท่านั้นที่ควบคุมนางได้ ถ้าเป็นคนอื่นเกรงว่านางจะถูกทำให้โกรจนคลั่งไปแล้ว

"นางเหิน เจ้าไปช่วยอวีหยวนจวินสักหน่อยเถอะนะ" หูเสี่ยวฉวนนั้นพูดเกลี้ยกล่อม

"แต่ข้า...ตายไปแล้ว" นางเหินมีสีหน้าจวนใจ นางปรากฏตัวในสุสานของท่านหมอไม่ได้อีกแล้ว

"เจ้าเปลี่ยนใส่ชุดสตรีได้นี่นา พวกเขาจำไม่ได้หรอก" หูเสี่ยวฉวนนั้นเสนอความเห็น "ข้าเอาเสื้อผ้าของข้าให้เจ้ายืมแล้วกัน"

* ตรงกััดได้ หมายถึงทำให้คนที่รักต่างเพศเปลี่ยนมารักชอบเพศเดียวกัน

หูเสี่ยวฉวนตอนนี้มีรูปร่างเป็นผู้ใหญ่เต็มตัวแล้ว ความสูงจึงพอๆ กับฉางเฮิน

"เจ้าปลอมตัวเป็นสาวใช้ของข้าก็แล้วกัน" พูดว่าทำก็ทำเลย หูเสี่ยวฉวนถอดเสื้อผ้าตรงนั้นทันที

ฉางเฮินตกใจจนเกือบจะกระโดดออกไปทางหน้าต่าง นางแต่งเป็นบุรุษมานานมาก แม้แต่การเห็นสตรีถอดเสื้อผ้าก็รู้สึกไม่คุ้นชิน แต่หูเสี่ยวฉวนเป็นคนที่ไม่สนใจเรื่องเหล่านี้ เป็นผู้หญิงเหมือนกัน มีอะไรต้องกลัว

"เจ้าเอาเสื้อผ้าให้ข้า แล้วเจ้าจะทำอย่างไร" ฉางเฮินมองดูแผ่นกระดานวางศพของฝ่ายปลงศพเหล่านี้แล้วก็รู้สึกกลัดกลุ้ม นางจะไปหาเสื้อผ้าที่ใดมาให้หูเสี่ยวฉวนเปลี่ยนใส่

เสื้อผ้าบนตัวของนางตอนนี้เพราะสัมผัสไอความชื้นร้ายจากฝ่ายปลงศพ นางไม่กล้าเปลี่ยนให้หูเสี่ยวฉวนสวมใส่แน่นอน ไม่อย่างนั้นซึ่งไม่เหยียนรู้เข้าคงจะโกรธเกรี้ยวแย่

"ข้าไม่ต้องใช้เสื้อผ้า" หูเสี่ยวฉวนยิ้มสดใส "ข้าเปลี่ยนเป็นชะมดเซ็ดได้"

หลังถอดเสื้อผ้าแล้ว หูเสี่ยวฉวนก็ขยับเคลื่อนไหวร้อนในร่างกาย เปลี่ยนเป็นชะมดเซ็ดสีดำในทันที

ฉางเฮินถอนหายใจ จำต้องเก็บเสื้อผ้าขึ้นมาแล้วหันหลังไปเปลี่ยนใส่ หลังพลิกดูเสื้อผ้าหลายชิ้นนั้นอยู่นาน ฉางเฮินก็ตกตะลึงว่าเหตุใดจึงไม่มีบั้งทรง

พอหันหน้าไปมองหูเสี่ยวฉวน ชะมดเซ็ดสีดำนั่งอยู่บนพื้นกำลังเลียกรงเล็บอย่างตั้งอกตั้งใจ

ฉางเฮินไเบหน้าลิ้นหวัง หลังจากเด็กน้อยคนนี้เปลี่ยนเป็นสัตว์ นาง
ก็รู้สึกว่ไม่อาจสื่อสารกันได้แล้ว

"บังทรงละ" ฉางเฮินเอ่ยถาม 'ชะมดเซ็ด'

หฐเสี่ยวนันยงพันส่งเสียงร้อง "จี้ดๆ"

ฉางเฮินไม่อาจฟังภาษาสัตว์ของอีกฝ่ายเข้าใจได้จริงดังคาด นาง
แอบนับถือซิงโมเหยียนขึ้นมา

เลี้ยงเจ้าตัวเล็กนี้มาตั้งนานเพียงนี้...ลำบากเขาแล้วจริงๆ

404

ภายในห้องพักดูนวนายไปหมด
ท่านหมอบของศาลตำหลิผู้หนึ่งเห็งื่อทวมหัวออกมาจากในห้อง
ภายในห้องตอนนี้งีบลงมาก ชั้นที่ในวังขยับไปตรงหน้าซึ่งไม่เหยียน
อย่างระมัดระวัง ฟังท่านหมอบรายงาน

ตอนที่ฉางเฮินอุ้มหฐูเสียวนันที่เปลี่ยนร่างเป็นชะมดเซ็ดสีดำมาถึง
ก็ได้ยินแว่วๆ อยู่บ้าง

"...อารมณ์ไม่ปกติ ทางที่ดิรองตุลาการจับตาดูไว้สักหน่อยดีกว่า..."

"ตัวองค์ชายห้าไม่อยากจะขึ้นมา ต่อให้บังคับถึงแม้จะกรอกยาเข้าไปได้...
แต่พຽ່งนี้เขาอาจจะลุกขึ้นไม่ได้ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการเข้าวังไปเข้าเฝ้า
ฝ่าบาทเลย..."

อวีหยวนจวินเดิมที่มีความผิดติดตัว ถูกส่งเต้เรียกตัวเข้าพบอีกครั้ง
เป็นเรื่องไม่ง่ายอยู่แล้ว หากป่วยอดแอดลุกขึ้นไม่ไหว เขาคงไม่มีทางรอด

แม้แต่บ่อยแล้วจริงๆ

ชิงไม่เหยียนสีหน้าเคร่งเครียด กำลังขมวดคิ้วครุ่นคิด ทันใดนั้นก็เห็นหญิงสาวผู้หนึ่งเดินเข้ามาจากข้างนอก นางก้มหน้าพูดว่า "ท่านหญิงส่งสาวใช้มาดูแลองศ์ชายห้าเจ้าค่ะ"

ชิงไม่เหยียนเงยหน้าขึ้น สายตาเลื่อนไปที่อ้อมกอดของหญิงผู้นั้น ชะมัดเซ็ดสีด้าตัวหนึ่งกำลังยื่นหัวมามองแล้วยิ้มให้เขา ถูกต้อง เขาสามารถมองออกได้ มันกำลังยิ้มอยู่ยงพิ้นขาว กรงเล็บเล็กยังโอบมาทางเขาด้วย... โอบมาจริงๆ...

กลัมนเนื้อข้างแก้มของชิงไม่เหยียนเต้นตุบๆ

"ผู้นี้คือ..." ท่านหมอกับชั้นที่มองมาพร้อมกัน

ชิงไม่เหยียนเอี้ยวตัวบังหนึ่งสตรีกับหนึ่งชะมัดเซ็ดนั้นเอาไว้อย่างรวดเร็ว

"เสวียนอวี่ น่านางเข้าไป ในห้องไม่ต้องให้คนอื่นดูแลแล้ว ออกมาให้หมด"

"รองตุลาการนี่คือ..." ชั้นที่มาจากในวังเหล่านี้ไม่สบายใจอย่างมาก ชีวิตครอบครัวของพวกเขาล้วนผูกติดตัวของศ์ชายห้า หากอีกฝ่ายเป็นอะไรไป พวกเขาเองก็ไม่ต้องมีชีวิตกลับเข้าวังแล้ว

"เรื่องของศ์ชายห้าข้าจะรับผิดชอบเอง เกิดอะไรขึ้นข้าก็จะรับผิดชอบเองทั้งหมด ออกไปเถอะ"

ในเมื่อรองตุลาการพูดแล้ว คนอย่างพวกเขาเหล่านี้ล้วนยินดีที่จะหลบออกไป

ชิงไม่เหยียนให้คนของเสวียนอวี่เฝ้าประตูเอาไว้ จากนั้นก็เดิน

เข้าประตู ยกตัวชะมดเข็ดสีดำจากอ้อมกอดของนางเฮินขึ้นมา

"จืดๆ!" หฐเสียววนันส่งเสียงร้องอย่างผู้บริสุทธิ์

ชิงไม่เหยียนแค้นจนขบกราม "เจ้าไม่ก้อเรื่องสักวันจะรู้สึกไม่สบายใจ ไซ้หรือไม่"

"จืดๆ?" ไซ้ที่ไหน ช้านะเป็นห่วงเลยคิดจะช่วย

"เจ้าเคยคิดหรือไม่ว่าถ้านางเฮินถูกพวกเขาจับได้ข้าจะได้รับโทษอะไรบ้าง" ชิงไม่เหยียนถามชะมดเข็ดในมือเสียงเข้ม

"จืดๆ...จืดๆ!" จะเป็นไปได้อย่างไร ตอนนางเฮินแต่งตัวเป็นสตรี พวกเขาดูไม่ออกหรอก

นางเฮินมองดูหนึ่งคนหนึ่งสัตว์สี่สสารกันอย่างไร้อุปสรรค...นาง ยืนมองตาค้างอยู่ตรงนั้น

"ยังยืนอยู่ทำอะไร รีบเข้าไป" ชิงไม่เหยียนพูดเสียงเย็นชา "ถ้าองค์ชายห้าเป็นอะไรไป พวุงนี้เจ้าก็ใช้หัวตนเองมาแทนก็แล้วกัน"

หฐเสียววนันคิดไม่ถึงว่าชิงไม่เหยียนจะโกรธมากเพียงนี้ จึงมองนางเฮินอย่างละอายใจแวบหนึ่งแล้วแลบลิ้น

ชิงไม่เหยียนดึงเสื้อเปิดอกเล็กน้อย แล้วยัดตัวหฐเสียววนันเข้าไปในเสื้อ

"ต้องการอะไรก็บอกเสวียนอวีได้เลย" ชิงไม่เหยียนทิ้งคำพูดไว้หนึ่งประโยค แล้วนำหฐเสียววนันจากไป

อวีหวนจวินลื้มตาเพียงครึ่งดวง ดวงตาเหม่อลอยไร้จุดหมาย เป็นความรู้สึกใกล้ตายนี้อีกแล้ว ร่างกายเบาจนเหมือนจะลอยขึ้นมาจริงสิ ครั้งก่อนก็มีความรู้สึกเช่นนี้ แต่ภายหลังเขาถูกใครบางคนดึง

กลับมา... อวี๋หยวนจวินกะพริบตาซ้ำๆ หนึ่งที่ แต่ครั้งนี้... คนผู้นั้นไม่อยู่แล้ว
น่าแปลกใจจริง เหตุใดเขาจึงสนใจอีกฝ่ายมากอย่างนี้ ตอนอีกฝ่าย
แต่งกายเป็นหญิงทั้งไม่มีความงดงามเหมือนหญิงสาวทั่วไป และไม่มีนิสัย
โอ้นอ่อนผ่อนตามเลย แต่เขาก็ชอบดวงตาคู่นั้น ยังมีกลิ่นยาสมุนไพรที่
ติดตัวอยู่ มันทำให้คนรู้สึกสบายใจได้...

"ไม่อยากตายก็อย่าปาก"

อวี๋หยวนจวินได้ยินเสียงตำหนิของเขานั่นอีกแล้ว ถูกต้อง ครั้งก่อน
เขานั่นก็ดูใส่เขาเช่นนี้ไม่สนใจความรู้สึกของคนป่วยหนักอย่างเขาเลย

"ก่อนข้าจะตายพูดกับท่านไว้อย่างไร อยากตายก็เชื่อว่าตายได้ง่ายๆ
หรือกะนะ คิดว่าฟุ้งซนผนังตอนที่ไม่มีใครเห็นก็จะตายสมใจหรือ ท่าน
อยากให้ผู้อื่นเห็นท่านในสภาพนี้หรือ"

อวี๋หยวนจวินมองไปตามเสียง เป็นเขานั่นจริงๆ ได้เห็นเขานั่น
อีกแล้ว อวี๋หยวนจวินจิกปากยิ้มออกมา ที่แท้ความตายก็ไม่น่ากลัว
อย่างนั้น อย่างน้อยพวกเขาก็สามารถอยู่ด้วยกันได้

"ฉางเฮิน..."

"หุบปาก ข้าตายไปแล้ว" ฉางเฮินกลัวว่าเสียงของเขาจะถูกคนนอก
ได้ยินเข้า แต่นางคิดไม่ถึงว่าคำพูดนี้จะทำให้เขายิ่งเข้าใจผิด

ในสายตาคคนนอก ท่านหมอฉางเฮินได้ตายไปแล้ว

"ข้ารู้ ข้ารู้แล้ว..." อวี๋หยวนจวินพูดพึมพำกับตนเอง "เพราะข้าก็
ตายแล้วเช่นกัน ดังนั้นข้าจึงได้เห็นเจ้า"

ฉางเฮินกลอกตาอย่างทนไม่ไหว คนผู้นี้ส่องเลอะเลือนจริงๆ
แม้แต่ตนเองตายหรือเป็นก็แยกได้ไม่ชัดเจน แต่เช่นนี้ก็ดี นางจะได้

ไม่ต้องอธิบาย เดิมที่นางคิดจะให้ยาสลบแก่เขาจำนวนหนึ่ง เขาจะได้สงบ
สักหน่อย ตอนนี้อย่างนี้คงไม่ต้องใช้กรรมัง

นางเฮินปรุงยาน้ำขึ้นคลัก ไม่ใช่แม้แต่ช้อนก็เพยาลงในกาน้ำชา
โดยตรง ก่อนจะจ่อคาไปที่ปากของเขาแล้วกรอกลงไป

อวีหยวนจวินชมจนชมวดคิ้วแน่น "เหตุใดตายแล้วยังต้องดื่ม
ของเช่นนี้อีก"

"เพราะถ้าไม่ดื่มท่านก็จะมีชีวิตกลับมา" นางเฮินพูดกลับเกลื่อน

"อ้อ...เช่นนั้นก็ดื่มให้มากหน่อยดีกว่า" เขาไม่เอ่ยถามชีวิตต่อไปอีกแล้ว
หากนี่คือโลกหลังความตาย เขายินดีจะดื่มของที่ชมแทบตายแบบนี้
ทุกวัน ขอเพียงสามารถเห็นหน้าอีกฝ่ายได้ก็พอ

อวีหยวนจวินจึงตรงไปที่ดวงตาของนางเฮิน ในนั้นเขาสามารถ
เห็นถึงการเติบโตที่ผ่านโลกมาอย่างโชกโชนอย่างหนึ่งได้ เหมือน
อีกฝ่ายได้ผ่านความทุกข์และการพลัดพรากทุกอย่างที่คนในโลกรู้จัก
มานานแล้ว

ท่ามกลางความงุนงง เขายื่นมือออกไปตึงแขนเสื้อของนางเฮิน
"เจ้า...แต่งกายเป็นหญิงน่าดูกว่า"

"ปล่อยมือ คนโง่งอ" นางเฮินดึงมือของเขาแล้วปล่อยไปด้านข้าง

อวีหยวนจวินยังคงดึงรั้งยื่นมือมาอีกครั้ง และจับไว้ไม่ยอมปล่อย

"นางเฮิน อยู่กับข้าได้หรือไม่"

นางเฮินตกใจจนแทบจะกระโดดขึ้นมา "อวีหยวนจวิน หัวสมองท่าน
ใช้ขี้จันใช้การไม่ได้ไปแล้วหรือ"

"ข้ารู้ ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นบุรุษ...ข้าก็ใช่..." เนื่องจากกินยาไป สติของ

อวีหยวนจวินจึงไม่ค่อยแจ่มชัดนัก แต่เขากลับไม่ยอมหลับตาลง "ข้าต้องพูดออกมาให้ได้ ไม่อย่างนั้นข้าจะเสียใจภายหลัง"

เดิมทีฉางเฮินอยากจะสะบัดมือของเขาออกอีกครั้ง แต่นิ้วมือของเขาเหมือนก้อนหินที่เย็นเยือก นิ้วที่เรียวยาวแต่เดิมผอมจนเหลือเพียงผิวหนังบางๆ หุ้มอยู่หนึ่งชั้น...ราวกับจะหลุดจากกันได้ทุกเมื่อ

ฉางเฮินลงใจเพียงชั่วครู่ ไม่ได้สะบัดเขาออกอีกครั้ง

"ฉางเฮิน พาข้าไปด้วยได้หรือไม่" อวีหยวนจวินพูดพิมพ์พาดเหมือนกำลังอยู่ในความฝัน แวดตาสะลึมสะลือนั้นว่าดูนออย่างเห็นได้ชัดเจน มองหาเงาร่างของอีกฝ่ายไม่หยุด

"พาข้าไปด้วยเถอะ ไปที่ใดก็ได้" นิ้วมือของเขาออกแรงไม่หยุด เหมือนกับกลัวว่าอีกฝ่ายจะสลัดหลุดจากมือของเขาอีก "ข้ารู้ว่าเจ้าตายแล้ว พาข้าไปด้วย วันหน้าเจ้าก็ไม่ใช่ตัวคนเดียวอีกแล้ว"

"พูดเหลวไหลอะไรกัน" ฉางเฮินใช้มือที่ว่างปิดปากของเขาไว้ ถึงแม้ว่าจะเป็นคำพูดที่อวีหยวนจวินพูดตอนที่ไม่ได้สติ แต่ในชาตินี้นางเจอกับการสารภาพรักเช่นนี้เป็นครั้งแรก

"พาข้าไปด้วย ข้าไม่อยากเป็นองค์ชายอะไรอีกแล้ว...และไม่อยากแย่งชิงอะไรกับรัชทายาท...ต่อให้ถูกเสด็จพ่อเห็นเป็นคนผิดฆ่าพี่น้องตนเองก็ช่าง ไม่เป็นไรเลย ข้าต้องการเจ้า ข้าอยากให้เจ้าอยู่ข้างกายข้า ตลอดเวลา ข้าอยากเห็นหน้าเจ้าทุกวัน..."

ฉางเฮินกำลังตกตะลึงกับการสารภาพรักครั้งใหญ่นี้ ไม่ได้สังเกตเห็นว่าอวีหยวนจวินขยับขึ้นยืนแขนออกมาทันใด ก่อนจะคว้าเสื้อของนางแล้วกระซอกอย่างแรง

ฉางเฮินไม่ทันระวัง ร่างโน้มล้มไปข้างหน้า
ฝ่ามือของอวี๋หยวนจวินที่ยกขึ้นมาจึงได้รับรู้ถึงสัมผัสอ่อนนุ่มอย่างหนึ่ง
เขายังลองบีบตามน้ำไปอีกด้วย
"นี่อะไร...นุ่มจริง..."

405

อวี๋หยวนจวินพยายามลืมตาและจ้องมองไปที่มือของตนเอง สัมผัสที่อบอุ่นนุ่มนวลในฝ่ามือเหมือนจริงอย่างมาก

"เจ้า...เจ้าตายไปแล้วไม่ใช่หรือ เหตุใดร่างกายยังอุ่นอยู่" อวี๋หยวนจวินพูดพิมพ์่า ขณะเดียวกันนิ้วมือก็ออกแรงบีบไปด้วย

ท่ามกลางความสับสน ฉางเฮินหยิบกาน้ำชาขึ้นมาพาดลงไปบนหัวของอวี๋หยวนจวิน

อวี๋หยวนจวินไม่ทันได้ส่งเสียงอะไรก็หมดสติไปเสียแล้ว

ฉางเฮินทรุดนั่งลงข้างเตียงหายใจหอบใหญ่ หูเสี่ยววันนแย่มาก เสื้อผ้าที่ให้นางยืมกลับไม่มีบังทรง หูเสี่ยววันนรูปร่างเล็กเช่นนั้นย่อมนไม่มีปัญหาอะไร แต่ตัวนางไม่เหมือนกัน ตอนนั้นม่อร่างลงไปเสื้อผ้าแทบจะไม่ช่วยรับน้ำหนักอะไรเลย

ตอนที่อวี๋หยวนจวินฟื้นขึ้นมาอีกครั้งเวลานั้นท้องฟ้าข้างนอกสว่างแล้ว

เขายกมือขึ้นลูบหน้าผาก รู้สึกว่าเจ็บเหลือเกิน ทั้งยังปวดบวมเป็นก้อนใหญ่
อีกด้วย

เสียงฝนพรำๆ ดังขึ้นนอกหน้าต่าง

ฝนตกแล้วหรือ

อวีหยวนจวินยันตัวลุกนั่งอย่างสะลึมสะลือ ตรงหัวแม้จะรู้สึกเจ็บ
อยู่บ้าง แต่ร่างกายไม่ได้อ่อนแรงเหมือนตอนที่เพิ่งถูกแบกออกมาจาก
ในคุก

ภายในห้องว่างเปล่า มีเขาเพียงผู้เดียว เหมือนว่าอยู่ในความฝันมา
ยาวนาน เขาได้พบคนผู้นั้นอีกแล้ว...ดีจริง

หลังฟังเสียงฝนนอกหน้าต่างแล้ว อวีหยวนจวินก็นอนลงอีกครั้ง
อย่างไร้เรี่ยวแรง

ดีจริง...แต่ว่า...เหตุใดคนผู้นั้นจึงไม่ได้พาตนเองไปด้วยเล่า ตนเอง
ขอร้องเขาเช่นนั้นและบอกความรู้สึกของตนเองอย่างชัดเจนแล้ว แต่เขา
ยังคงทิ้งตนไว้ ความไม่สบายใจและรุ่มรวยใจผสมผสานอยู่ในใจ ทำให้
อวีหยวนจวินอยากจะตะโกนออกมา

เหตุใดข้ายังมีชีวิตอยู่!

นางเฮ็นตากฝนที่ตกพรำๆ ลอบกลับไปไปที่ฝ่ายปลงศพ

หลังจากฝนฤดูใบไม้ร่วงตกลงมา อากาศจะเย็นลง และนางก็
ควรจะไปจากเมืองหลวง บอกลาฐานะท่านหมอลุนนางนี้ไปตลอดกาล
นางจะเริ่มต้นฐานะใหม่ เหมือนช่วงเวลาตอนที่ครอบครัวสกุลนางถูก
ฆ่าล้างตระกูล เหลือนางเพียงผู้เดียว ไม่มีใครรู้ว่านางจะไปที่ไหน และไม่มี
ใครรู้ว่านางมาจากที่ใด

เมื่อผลึกเปิดประตูเข้าไปในฝ่ายปลงศพแล้ว ภายในห้องที่มีดครั้น มีดวงตาสีเขียวสุกใสคู่หนึ่งเปล่งประกายอยู่

ฉางเฮินตกใจ "เสียวนั้น?"

"จืดๆ" เสียงที่คุ้นเคยตอบกลับนาง

"เจ้ามาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร" ฉางเฮินถามอย่างแปลกใจ หูเสี้ยววนั้น เป็นจอมขี้เกียจ ทุกเช้าจะตื่นสายมาก และตอนนี้ท้องฟ้าข้างนอกเพิ่งจะสว่าง

"จืดๆ" หูเสี้ยววนั้นใช้ถุงเท้าตบไปที่ห่อผ้าใบหนึ่งข้างกาย

ฉางเฮินเดินเข้าไป เปิดห่อผ้าออกดู ในนั้นใส่เสื้อผ้าผัดเปลี่ยน ของสตรีเอาไว้ ยังมีเศษเงินกับตัวเงินอีกจำนวนหนึ่ง

"นี่คือของที่รองตุลาการให้ข้าหรือ" ครั้งนี้ฉางเฮินไม่ได้เดาภาษาสัตว์ ของหูเสี้ยววนั้นผิด

"จืดๆ" หูเสี้ยววนั้นยกถุงเท้าขึ้น เป็นสัญญาณว่าให้ฉางเฮินตามนางมา หูเสี้ยววนั้นเดินนำฉางเฮิน เลี้ยวออกไปทางประตูหลังของฝ่ายปลงศพ ไปถึงข้างนอกฉางเฮินจึงสังเกตเห็นว่าบนตัวชะมดเซ็ดสีดำตรงหน้า สวมกระโปรงตัวเล็กเอาไว้ด้วย บนกระโปรงยังมีความละเอียดรอบคอบ เหลือ 'ทางออก' ให้หางของนางอีกด้วย

ฉางเฮินทนไม่ไหวหัวเราะออกมาในที่สุด "บนตัวเจ้านี้มันอะไรกัน"

ชะมดเซ็ดสีดำกลอกตาหนึ่งรอบ ใครจะรู้ว่าซึ่งไม่เขียนเป็นบ้าอะไร ขึ้นมาอีก จู๊ๆ ก็บังคับนางว่าตอนเปลี่ยนร่างเป็นชะมดเซ็ดต้องสวม กระโปรงด้วย เข้าใจอะไรผิดหรือไม่ ขนทั่วตัวของนางก็เป็นเสื้อผ้าอยู่แล้ว เหตุใดต้องให้นางปิดบังนั้ทำยไว้ด้วย แบบนี้ตลกมาก เหมือนเป็นสัตว์เลี้ยง

ในบ้านของคนยุคปัจจุบันเลย หรือเสียนันพองขนอย่างโกรธเกรี้ยว ปากก็คำรามออกมาอย่างไม่พอใจ

ฉางเฮินคุ้นเคยกับศาลตำหลี้มากเช่นกัน ไม่ชำนาญก็รู้ว่าที่หฺรูเสียนันนำนางเดินไปคือประตูด้านหลังของศาลตำหลี้ม

เพิ่งเปิดประตูออกก็เห็นสื่อต้าเทียนยืนอยู่ตรงประตู พุดคุยลับเพพระระกับคนบังคับรถม้าผู้หนึ่ง

"ในที่สุดแม่นางของพวกเราก็ออกมาแล้ว" สื่อต้าเทียนขยิบตาให้ฉางเฮิน แล้วพุดกับคนบังคับรถม้าว่า "แม่นางผู้นี้ปรนนิบัติได้ทำพวกเรามาหลายปีแล้ว ตอนนี้ได้รับความกรุณาจากใต้เท้า จะเดินทางกลับบ้านเกิด ตลอดทางนี้ต้องรบกวนท่านแล้ว" เขาพุดพลางหยิบถุงเงินยัดใส่มือคนบังคับรถม้า

คนบังคับรถม้ายิ้มแล้วรีบไว้พลางเอ่ย "นายท่านผู้นี้วางใจได้ ข้าบังคับรถม้าในเมืองหลวงนี้มาเป็นเวลานาน เชื่อถือได้มากที่สุดแล้วขอรับ"

สื่อต้าเทียนพยักหน้า แล้วหันไปประสานมือพุดกับฉางเฮินว่า "แม่นางค่อยๆ เดินทาง วันหน้าต้องมีโอกาสได้พบกันอีกแน่นอน"

ฉางเฮินถือห่อผ้าขึ้นรถม้า ทันใดนั้นชะมดเซ็ดสีดำก็กระโดดขึ้นรถม้าตามนางมา ร้องฮือๆ ไข่ตัวเบียดถูไถตัวฉางเฮิน ท่าทางอวารถ์ปรากฏออกมาเหนือคำพุด

ฉางเฮินยิ้มแล้วลูบหัวหฺรูเสียนัน "ไม่ต้องเสียใจ ไข่ว่าวันหน้าจะไม่ได้พบกันอีกเสียหน่อย"

หฺรูเสียนันยังคงไม่ยอมปล่อยฉางเฮิน คຸ້งเท้าเล็กสองข้างโถมเข้าใส่ตัวนาง

เอ๋? สัมผัสใต้อุ้งเท้าเหตุใดจึงดีแบบนี้
หฐูเสีวนันหนึ่งงันไป ใช้อุ้งเท้าเกี่ยวคอเสื้อของนางเอ็นต่อ และอยากจะ
ยึ่นหน้าเข้าไปดูข้างใน

นางเอ็นตกใจจนเส้นผมแทบจะตั้งขึ้นมา คิ้วหลังคอกของนางเอาไว้
แล้วยกตัวนางขึ้น "เจ้าตัวเล็ก เหตุใดเจ้าจึงลามกเช่นนี้"

"จี๊ดๆ!" ไม่ใช่เสียหน่อย ข้ำก็แค่สงสัย เหตุใดตรงนั้นของเจ้าจึง
ใหญ่กว่าของข้า

นางเอ็นเห็นหฐูเสีวนันกะพริบดวงตาไร้เดียงสา จึงวางตัวนางลง
อย่างเยาะเย้ย "เจ้าคิดว่าทุกคนมีขนาดเหมือนของเจ้าหมดหรือ..."

"จี๊ดๆ!" สวรรค์ ข้าถูกคนรังแกเสียแล้ว!

ฉวยโอกาสตอนที่สื่อต้าเทียนยังพูดคุยกับคนบังคับรถม้าอยู่ นางเอ็น
ก็ดึงกระโปรงตัวเล็กบนตัวหฐูเสีวนันพลงอ่อยถาม "นี่ ตอนนั้นเสื้อผ้า
ที่เจ้าให้ข้ายืมเหตุใดจึงไม่มีบังทรง"

หฐูเสีวนันคิดสักครู่ก็ยื่นด้วยขาหลัง เลียนแบบการเดินของ
ชิงโมเหยียนสองก้าว จากนั้นก็นำตัวทำท่านอนหลับ

นางเอ็นสีหน้ายุ่งเหยิง "เจ้าจะบอกว่า...ลิมบังทรงไว้บนเตียงของ
รองตุลาการหรือ"

หฐูเสีวนันพยักหน้าทันใด

ในตอนนี้อเองคนบังคับรถม้าที่อยู่ข้างนอกก็พูดว่า "แม่นาง เวลา
ไม่เข้าแล้ว พวกเราควรจะออกจากเมืองได้แล้ว"

นางเอ็นจึงพลิกเปิดม่านรถม้า ให้หฐูเสีวนันกระโดดออกจากรถม้าไป
คนบังคับรถม้าบังคับรถเคลื่อนออกจากประตูด้านหลังของศาลตำหาลี

หรือเสียนั่นทรุดนั่งลงบนพื้น มองดูรถม้าเคลื่อนจากไป แล้วยก
อุ้งเท้าขึ้นเช็ดดวงตา

ช่างน่าเศร้าใจจริง ข้าไม่ชอบการแยกจากกันที่สุดเลย...

ช่วงเวลาที่พวกนางล้าลากันที่ประตูด้านหลังศาลตำหนัก ซึ่งไม่เขียน
ก็ไปที่ห้องพักของอวีหยวนจวิน

ชั้นที่หลายคนที่มาจากในวังล้วนกังวลใจทั้งคืนจนนอนหลับไม่ค่อยสนิท
กลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอวีหยวนจวิน ดังนั้นพวกเขาจึงเริ่มจัดแจงรถม้า
ตั้งแต่เช้า และเตรียมจะส่งอวีหยวนจวินเข้าวังไป

อวีหยวนจวินแม้จะมีโทษติดตัว แต่คงไม่เหมาะที่จะให้องค์ชาย
ผู้หนึ่งนั่งรถนักโทษเข้าวังกระมัง ดังนั้นพวกเขาจึงเตรียมรถม้า อีกทั้งมี
เจ้าหน้าที่ของศาลตำหนักเดินคุ้มกันไปตลอดทางอีกด้วย

สภาพอารมณ์ของอวีหยวนจวินยังคงแย่มาก เหล่าชั้นที่ปรนนิบัติ
เขาให้เปลี่ยนชุดงามตัวใหม่และเกล้าผมบนหัวอีกด้วย ทว่าการแต่งตัว
เช่นนี้ก็กลับดูไม่เข้ากับอวีหยวนจวินเลย เขาหน้าซีดเกินไป ถึงขั้นที่ว่า
เขานั่งอยู่ตรงนั้นดูเหมือนกับคนป่วยที่ใกล้ตายผู้หนึ่งกำลังแต่งตัวเป็น
ครั้งสุดท้าย

ซึ่งไม่เขียนมองดูเหล่าชั้นที่จัดการรื้อวายทั้งหน้าหลังอย่างเงียบๆ
ไม่ยอมปล่อยให้จุดน่าสงสยไปแม้แต่หน่อย

"ขอดยาของข้า... คินให้ข้าได้หรือไม่" อวีหยวนจวินเอ่ยปากขึ้นทันใด

ชั้นที่ผู้หนึ่งส่ายหน้า "องค์ชายห้าอย่าทำให้กระหม่อมลำบากใจเลย
ตอนเข้าวังบนตัวจะเอาอะไรมาส่งสยติดตัวไปไม่ได้ ขอดยานั้นนี่ง้อไปด้วย

ไม่ได้พะยะค่ะ"

"พวกเจ้าทิ้งมันไปแล้วหรือ" ในดวงตาของอวี๋หยวนจินฉายแวว
ความโกรธ

ขั้นที่ไม่สนใจความโกรธเกรี้ยวของเธอ "ของที่เอาออกจากคุณนี้
เก็บไว้ไม่ได้แม้แต่ชิ้นเดียวพะยะค่ะ"

"ข้าไม่สนใจ ขวดยาใบนั้นพวกเจ้าต้องไปหากลั้บมาให้ข้า" อวี๋หยวนจิน
พูดด้วยความโกรธ

"กระหม่อมบอกแล้วว่าขวดยาเอาไปด้วยไม่ได้พะยะค่ะ"

"พวกเจ้าสามารถเทของในนั้นทิ้งไปหมดได้ ข้าต้องการเพียงขวดใบนั้น
คงจะได้แล้วกระมัง" อวี๋หยวนจินพูดอย่างร้อนใจ

เขายื่นมือไปคว้าตัวขันที่ผู้้นั้น เหมือนพยายามสุดกำลังอยากจะ
ไขว่คว้าของชิ้นสุดท้ายที่เป็นของเขาเอาไว้

ขวดยาใบนั้นฉางเฮินเป็นคนให้เขา หากเขาถูกกำหนดว่าต้องตาย
อยู่ในวัง อย่างน้อยเขาหวังว่าตอนตายข้างกายจะมีความคิดถึงสักอย่าง
คอยอยู่เป็นเพื่อนเขาได้

ชิงโม่เหียนกอดดอกยี่นอยู่มุมหนึ่งอย่างเงิบๆ โดยตลอด เห็น
อวี๋หยวนจินไม่สนใจอะไรเพียงอยากได้ขวดยาของเขากลับคืนมาให้ได้
ในดวงตาชิงโม่เหียนก็ฉายประกายความเข้าใจออกมา

"เห็นที่องค์ชายห้ายังไม่เข้าใจสภาพการณ์ของตนเองในตอนนี่"
ชิงโม่เหียนพูดเหน็บแนม "พวกเจ้าออกไปให้หมด ข้าอยากพูดเกลี้ยกล่อม
องค์ชายห้าสักสองสามประโยคตามลำพัง"

เหล่าขันที่ถูกอวี๋หยวนจินรบเร้าจนรู้สึกรำคาญแล้ว จึงถือโอกาสนี้

ถอยออกไปก่อน

ซึ่งไม่เหยียนเดินมาตรงหน้าอวีหยวนจวิน ก็มลงมองเขาแล้ว
เอ่ยปากพูดซ้ำๆ "อวีหยวนจวิน กล้าเชื่อใจข้าสักครั้งหรือไม่"

406

ฉางเฮินนั่งรถม้าออกไปทางประตูด้านหลังของศาลท้าวมี่ ยังไม่ทัน
เคลื่อนออกจากเมือง รถม้าก็หยุดลงในทันใด

ฉางเฮินพลิกเปิดม่านรถม้ามองออกไปข้างนอก

คนบังคับรถม้าพูดว่า "แม่นาง เจ้าหน้าที่ศาลท้าวมี่ออกมาแล้ว
พวกเราหลีกเลี่ยงให้ก่อนนะขอรับ"

เจ้าหน้าที่หลายสิบคนคุ่มกันรถม้าคันหนึ่งเคลื่อนผ่านหัวถนน
ชาวบ้านริมทางกับรถทั้งหมดล้วนหยุดลงเปิดทางให้

ในรถม้าตรงหน้าไม่มีม่านรถม้า นางสามารถเห็นคนที่นั่งในรถ
ได้อย่างชัดเจน...เป็นองค์ชายห้าววีหยวนจวิน

วันนี้ศาลท้าวมี่จะมอบเขาให้กับวังหลวง นับจากวันนี้ไปความเป็น
ความตายของเขาก็แล้วแต่สวรรค์กำหนดแล้ว

พอคิดถึงเมื่อคืนตอนที่วีหยวนจวินสติเลือนรางขอร้องไห้ นาง

พาเขาจากไป ฉางเฮินก็รู้สึกหุดหู่ใจอย่างบอกไม่ถูก แต่นางอยู่ทำงาน
ในศาลตำหลีมาหลายปี รู้ว่าเรื่องเช่นนี้นางตัดสินใจเองไม่ได้

ซิงโมเหียนซึ่งม้าคุ้มกันรถม้าไปด้วย ตอนที่ผ่านรถม้าของฉางเฮิน
สายตาของซิงโมเหียนเหมือนจะมองมาแต่ก็เหมือนจะไม่ใช้

ฉางเฮินรีบปล่อยม้ารถม้าลง จนกระทั่งเจ้าหน้าที่ศาลตำหลี
เดินผ่านไปทั้งหมด รถม้าของนางจึงได้เริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง และค่อยๆ
เคลื่อนออกจากประตูเมืองไป

ซิงโมเหียนคุ้มกันส่งอวี๋หยวนจวินเข้าวัง เพิ่งผ่านประตูวังสามบาน
ก็มีคนกลุ่มหนึ่งเดินมาจากข้างหลังพวกเขา ชั้นที่ที่นำทางเห็นซิงโมเหียน
แล้วก็โค้งตัวคำนับ ซิงโมเหียนหันหน้าไปเห็นเพียงเงี้ยวหนึ่งหลัง ตอนที่
เกี่ยวผ่านขบวนพวกเขาก็หยุดลง

"น้องห้า?" องค์รัชทายาทโผล่หน้าออกมาจากเงี้ยว

อวี๋หยวนจวินยืนอยู่ตรงนั้นสีหน้าเรียบเฉย แกวตาว่างเปล่า

"น้องห้าเข้าวังมาด้วยเรื่องใด" องค์รัชทายาทลงจากเงี้ยว ตอนที่เห็น
อวี๋หยวนจวินก็เผยรอยยิ้มออกมา "เสด็จพ่อทรงอยากพบเจ้าแล้วหรือ ก็ดี
เจ้าสำนึกผิดกับเสด็จพ่อให้ดี พระองค์คงไม่ทำให้เจ้าลำบากใจเกินไปนัก"

อวี๋หยวนจวินไม่ได้พูดตอบ เป็นซิงโมเหียนหัวเราะเยินซาขึ้น
เสียงเบา

"ฝ่าบาทจะทรงเรียกตัวองค์ชายห้าเข้าเฝ้าที่ตำหนักซิงหยาง
พวกกระหม่อมยังมีงานอยู่ ขออภัยที่ไม่อาจให้องค์ชายห้าพูดคุยกับ
รัชทายาทได้นาน"

องค์รัชทายาทพูดอย่างตกใจ "น้องห้าจะไปที่ตำหนักซิงหยางหรือ"

อวีหยวนจวินหมุนตัวไปอย่างเงิบๆ ไม่สนใจองศ์รัชทายาท เดินตาม
ชั้นที่ต่อไปข้างหน้า

"น้องห้ายังโทษข้าอยู่หรือ" องศ์รัชทายาทพูดทอดถอนใจ "ข้าก็
ไม่อยากเห็นเจ้าเป็นเหมือนในตอนนี้ ถ้ารู้ว่ามีวันนี้แต่แรกข้าจะไม่ยอม
ปล่อยเจ้าไปที่วังน้องสี่แน่นอน"

ได้ยินคำพูดนี้แล้ว อวีหยวนจวินไม่ได้หันหน้ามา แต่กลับแหงนหน้าขึ้น
หัวเราะเสียงดัง

เขาหัวเราะไปพลางเดินหน้าต่อไป เสียงหัวเราะนั้นฟังแล้วให้
ความรู้สึกเสียใจมากกว่าการร้องไห้เสียอีก

ดวงตาเย็นชาของซิงโม่เหยียนส่องประกาย "รัชทายาทช่างวางแผน
ดีจริง"

"รองตุลาการพูดเช่นนี้หมายความว่าอย่างไร" องศ์รัชทายาทแสสร้ง
ทำเป็นไม่เข้าใจ

"พวกเราล้วนรู้จักกันมานานแล้ว เหตุใดต้องทรงทำเช่นนี้ด้วย
องค์ชายห้าถ้าทรงได้รับความสะเทือนใจคิดสั้นขึ้นมา รัชทายาททรงคิดว่า
กระหม่อมจะยอมปล่อยไปอย่างนี้หรือ"

องศ์รัชทายาทขี้ยิ้ม "รองตุลาการพูดเกินไปแล้ว ข้าแค่รักและ
เป็นห่วงน้องห้าเท่านั้น"

ซิงโม่เหยียนไม่ปิดบังการเยาะหยันในดวงตาแม้แต่น้อย "ฝ่าบาท
ยังทรงรออยู่ที่ตำหนักซิงหยาง กระหม่อมไม่อยู่พูดคุยต่อแล้ว" พูดจบ
ซิงโม่เหยียนก็หมุนตัวเดินตามพวกอวีหยวนจวินไป

องศ์รัชทายาทยืนอยู่ตรงนั้นมองดูแผ่นหลังของพวกซิงโม่เหยียน

รอยยิ้มบนใบหน้าค่อยๆ แข็งกระด้าง

"รัชทายาท?" เสียงสตรีดังมาจากในเกี้ยวข้างหลัง

องค์รัชทายาทหมุนตัวกลับมา ซายารัชทายาทหลินจิ้งอี่ยืนหน้า
ออกมาจากในเกี้ยว "เวลาไม่เข้าแล้ว รัชทายาทจะไปเข้าเฝ้าที่ตำหนัก
ของเธอไม่ใช่หรือ"

สุดท้ายของรัชทายาทมองชิงโม่เหยียนที่เดินไกลออกไปอีกแควบหนึ่ง
จึงได้ขึ้นเกี้ยว แล้วให้ขันทีแบกไปที่ตำหนักของเธอ

ฮ่องเต้รออยู่ในตำหนักซิงหยางนานแล้ว

"เหตุใดจึงมาช้าเช่นนี้" ฮ่องเต้พูดอย่างไม่พอใจ ตอนเช้าตรู่มีฝน
ฤดูใบไม้ร่วงตกลงมาเล็กน้อย ในตำหนักซิงหยางดูหนาวเย็นเป็นพิเศษ
อยู่เป็นเวลานานก็ไม่แปลกที่จะรู้สึกหนาว

พวกชิงโม่เหยียนเข้าไปถวายบังคม

ขันทีผู้หนึ่งอธิบาย "เมื่อครู่อยู่ที่ประตูดวงเจอกับรัชทายาทเข้า ทำให้
เสียเวลาไปเล็กน้อยพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ขมวดคิ้วแน่นขึ้นในทันที

อวี๋หยวนจวินคุกเข่าเงียบๆ อยู่ตรงนั้น ไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น
ฮ่องเต้ยังมองบุตรชายก็ยังไม่สบายใจ อ่อนแอเช่นนี้ นิสัยไม่เหมือนเขา
แม้แต่หน่อย

"หยวนจวิน เจ้าอยากพบเราไม่ใช่หรือ วันนี้เราเรียกเจ้าเข้าพบ
ก็เพราะอยากฟังเจ้าอธิบาย"

ก่อนหน้านี้ออนที่อวี๋หยวนจวินถูกขังไว้ในศาลตำหนัก คิดหาทุกวิธี
อยากจะให้ฮ่องเต้เรียกตัวเข้าเฝ้า แต่ตอนนี้เขาได้เข้าวังแล้ว กลับไม่มี

คำอธิบายแม้แต่ประโยคเดียว

อวีหยวนจวินโขกหัวค้ำนับ "ลูกมีความผิด วันนี้ได้พบหน้าเสด็จพ่ออีกครั้งในใจไม่เสียดายแล้ว ลูกไม่อยากอธิบายอะไรอีกแล้ว"

ได้ฟังคำพูดนี้ ทุกคนรอบข้างก็พากันตกตะลึง กว่าจะได้เข้าเฝ้าฮ่องเต้ไม่ถ่วงนัก นี่เป็นโอกาสที่จะได้อธิบายขอความปรานีขอเพียงฮ่องเต้ใจอ่อนก็สามารถเก็บชีวิตเขาเอาไว้ได้ องค์ชายห้าเป็นอะไรไป เหตุใดจึงไม่มีคำอธิบายใดเลย หรือเขาไม่กลัวตายแม้แต่หน่อย

"ดี" ฮ่องเต้ซ่อนความโกรธในใจเอาไว้ "ถ้าพูดเช่นนี้ เจ้าก็ยอมรับความผิดที่ฆ่าพี่ชายตนเองแล้วสิ"

อวีหยวนจวินก้มหน้าผากแตะพื้นที่ยืนเฉียบ "ลูกไม่เคยทำร้ายพี่สี่"
"เจ้ามีหลักฐานหรือไม่"

"ไม่มี"

ฮ่องเต้ตบลงบนที่เท้าแขนเก้าอี้อย่างแรง "เจ้าพูดว่าไม่ได้ทำร้ายคน แต่ไม่มีหลักฐาน เจ้าจะให้เราเชื่อเจ้าได้อย่างไร!"

"ลูกไม่ขอให้เสด็จพ่ออภัยให้ ลูกหวังเพียงว่าเสด็จพ่อจะทรงเชื่อว่าลูกบริสุทธิ์ ต่อให้ลูกตายอยู่ที่นี้ก็จะไปสู่ปรโลกด้วยรอยยิ้ม"

"พูดจาเหลวไหล!" ฮ่องเต้ตำหนิอวีหยวนจวิน จากนั้นก็หันไปทางซิงโม่เหยียน

ซิงโม่เหยียนรู้ความหมาย จึงรีบเอานักที่เตรียมเอาไว้ยื่นขึ้นไป "คดีเกี่ยวกับองค์ชายห้าวางยาพิษฆ่าองค์ชายสี่มีจุดน่าสงสัยอยู่มากมายจริงๆ พะยะคะ"

ฮ่องเต้ก้มลงอ่านฎีกา ไม่พูดอะไรอยู่เป็นนาน

อวีหยวนจวินคุกเข่าอยู่ตรงนั้น ท่าทางเยือกเย็น เหมือนความเป็น
ความตายของเขาไม่เกี่ยวข้องกับเขาอย่างไรอย่างนั้น

ฮ่องเต้อ่านคำสารภาพและเอกสารที่ซึ่งไม่เหยียนยี่นขึ้นมาให้อย่าง
ละเอียด ใช้เวลาไปถึงครึ่งชั่วยาม

อวีหยวนจวินคุกเข่าอยู่ตรงนั้นตลอด แม้ร่างกายจะโอนเอนแทบล้ม
ก็ไม่กล้าส่งเสียงพูดอะไร

เป็นขั้นที่ข้างกายฮ่องเต้ที่มองเห็นความผิดปกติ จึงกระซิบเตือนข้างหู
ฮ่องเต้ "องค์ชายห้าเกรงว่าสุขภาพไม่ดี คงจะทนไม่ไหวแล้วพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้ซันตาคี้นมองอวีหยวนจวิน เห็นอีกฝ่ายหน้าไร้สีเลือดอย่างว่า
ปอยผมข้างหูชุ่มเหงื่อแล้ว

"ประคองเขาขึ้นมาเถอะ" ฮ่องเต้พูดออกมาหนึ่งประโยค

อวีหยวนจวินมีโทษติดตัว ย่อมไม่อาจให้ขั้นที่ข้างกายฮ่องเต้เข้ามา
ประคอง เขาใช้มือยันพื้น พยายามลุกขึ้นหลายครั้ง แต่ก็ยืนไม่ขึ้น

ในตอนนี้องมีขั้นที่ผู้หนึ่งเข้ามาจากด้านข้าง สองมือประคองแขน
อวีหยวนจวิน ดึงตัวเขาขึ้นมาจากพื้น

ฮ่องเต้เหลือบมองอวีหยวนจวินแวบเดียวก็เลือนสลายตากลับมา
แล้วตั้งใจอ่านเอกสารในมือต่อไป

"องค์ชายห้า...นี่...นี่มันเรื่องอะไรกัน!" ขั้นที่ข้างหลังฮ่องเต้ตะโกน
ขึ้นมาทันใด

ฮ่องเต้เงยหน้าขึ้นอีกครั้ง เห็นเพียงอวีหยวนจวินเบิกตาโต สองมือ
จับตัวขั้นที่ที่ประคองเขาขึ้นมาเมื่อครู่ไว้แน่น

"เจ้า...เจ้า..." อวีหยวนจวินจับตัวขั้นที่ผู้หนึ่งไว้ ร่างกายสั่นเทา

ชิงโมเหยียนก้าวยาวเข้าไป ดิ่งตัวชั้นที่ผู้้นั้นออกอย่างแรง
มุมปากของชั้นที่มีเลือดดำไหลออกมา แล้วล้มคว่ำลงบนพื้นไม่ส่งเสียง
อะไรอีก

เสียงสูดหายใจดังขึ้นในตำหนัก
เมื่อมองไปที่อวีหยวนจวินจะเห็นว่าตรงท้องของเขามีมีดสั้นปักอยู่
หนึ่งเล่ม เลือดไหลทะลักออกมาจากบาดแผลไม่หยุด...

"คู่มกันฝ่าบาท!"

"จับคนร้าย!"

ภายในตำหนักวุ่นวายไปทั่วในทันที

407

กองกำลังรักษาวังกุ๊กกันเข้ามาในตำหนักชิงหยาง

"คุ้มกันฝ่าบาท!"

"จับคนร้าย!"

ฮ่องเต้ถูกกองกำลังรักษาวังคุ้มกันไว้ตรงกลาง เมื่อมองผ่านคนที่ล้อมอย่างแน่นหนาออกไปก็เห็นองค์ชายห้าใบหน้าซีดขาวคุกเข่าอยู่บนพื้น ร่างโอนเอนจะล้มลง

ชิงโม่เหยียนคุกเข่าข้างเดียวอยู่ตรงหน้าอวีหยวนจวิน มือหนึ่งกตบตบแผลของอวีหยวนจวิน อีกมือหนึ่งประคองหัวไหล่ของเขาเอาไว้

ภายในตำหนักชิงหยางเต็มไปด้วยเสียงคน เสียงดังจนหูของอวีหยวนจวินดังอื้ออึ้ง

"นอนลง" ชิงโม่เหยียนสั่ง

อวีหยวนจวินล้มตัวลงบนพื้นอย่างว่าง่าย

"รีบไปเชิญหมอมอลงมา!" ฮ่องเต้พูดเสียงดัง
เพ็งลั่นเสียงพูด ซิงโม่เหยียนก็เอ่ยว่า "กระหม่อมนำท่านหมอกจาก
ศาลตำหลิมาด้วย รออยู่นอกตำหนักพะยะคะ"

"ยังไม่รีบเชิญมาอีก" ฮ่องเต้ไม่ลังเลแม้แต่น้อย

ไม่ช้าท่านหมอก็รีบรุดเข้ามาจากนอกตำหนัก ตรวจสอบอาการ
บาดเจ็บของอวี๋หยวนจวินในเบื้องต้นแล้วจึงพูดว่า "บาดแผลแม้จะไม่ลึกมาก
แต่อาวุธมีพิษ ต้องรีบย้ายไปที่เตียงสงบและสะดวกแก่การรักษา"

"เช่นนั้นก็นำตัววงศ์ชายห้าไปที่ตำหนักข้างนี้" ฮ่องเต้เอ่ยปากพูด
ซิงโม่เหยียนเรียกกองกำลังรักษาวังมาหลายคน แยกตัวอวี๋หยวนจวิน
วิ่งเหยาะๆ ไปทางตำหนักข้างทันที

ฮ่องเต้ให้คนไปตรวจดูชั้นที่ถูกลอบสังหารอวี๋หยวนจวินผู้นั้น ต่อให้
กินยาฆ่าตัวตายแล้ว ก็ต้องตรวจสอบฐานะที่มาของเขาสักหน่อยว่าเข้าวัง
มาได้อย่างไร หลังจากเข้าวังแล้วจัดให้ปรนนิบัติรับใช้อยู่ที่ใด

ไม่นานหัวหน้าชั้นที่ก็รายงานผลขึ้นมา

"คนผู้นี้ก่อนหน้านี้อยู่ในตำหนักรัชทายาท หลังจากรัชทายาท
อภิเษกสมรสออกจากวังแล้ว เพราะคนผู้นี้ทำงานได้คล่องแคล่ว ดังนั้น
จึงได้อยู่ต่อที่นี่ หลายวันก่อนฝ่าบาทมีพระบัญชาเรียกตัววงศ์ชายห้าเข้าวัง
คนผู้นี้จึงถูกเลือกเข้ามาปรนนิบัติที่ตำหนักซิงหยาง..."

หัวหน้าชั้นที่พูดอย่างชัดเจน และไม่เหมะหนักเข้าข้างฝ่ายใด แต่คำพูดนี้
ทุกคนได้ยินแล้วกลับให้ความหมายไปอีกอย่าง

ฮ่องเต้สีหน้าเคร่งขรึม นิ่งเงียบไม่พูดจา

เวลาผ่านไปราวหนึ่งก้านธูป ซิงโม่เหยียนจึงรีบร้อนเข้ามาจาก

นอกตำหนัก

ฮ่องเต้เห็นชุดของเขาเต็มไปด้วยคราบเลือด

"กระหม่อมเสียมารยาทแล้ว" หลังจากซิงโม่เหยียนเข้าตำหนักมาก็คู่กเขาลงทันที

"ช่างเถอะ เรายกยให้เจ้า อากาธาบอดเจ็บของหยวนจวินเป็นอย่างไรว่าง"

"บาดแผลรักษาได้ แต่พิษถอนได้ยาก อีกทั้ง...พิษนี้เป็นชนิดเดียวกับพิษที่สังหารองค์ชายสีในตอนที่นั้น โชคดีที่ท่านหมอที่กระหม่อมพามาด้วยเตรียมการมาอย่างดี จึงนำของจำพวกยาถอนพิษมาด้วยไม่น้อย ตอนนี้อยังไม่น่าเป็นห่วงถึงชีวิต แต่หลังจากกินยาถอนพิษแล้วองค์ชายห้ำทรงหมดสติ จะฟื้นขึ้นมาเมื่อใดนั้นยังต้องดูอีกที"

ฮ่องเต้เม้มริมฝีปากแน่น

ซิงโม่เหยียนพูดอย่างชัดเจนมาก 'เตรียมการมาก่อน' ก็หมายความว่า เป็นไปได้มากว่าองค์ชายห้ำอวี๋หยวนจวินอาจจะถูกใส่ร้าย ดังนั้นจึงได้มีคนต้องการให้เขาตาย

"ตอนนี้รัชทายาทอยู่ที่ใด ตามเขามาที่นี่" ฮ่องเต้สั่งชั้นที่ข้างกาย

ในเมื่อชั้นที่คนทีลอบสังหารอวี๋หยวนจวินเป็นคนขององค์รัชทายาท ฮ่องเต้ย่อมต้องสอบถามเขา

"รัชทายาททรงพาพระชายาไปพบสองเฮา บอกว่าได้รับคำอนุญาตจากพระองค์แล้วพะยะค่ะ"

ฮ่องเต้พยักหน้า เรื่องนี้เขาเป็นคนอนุญาตจริง ๆ

หลังรออยู่เป็นเวลานาน องค์รัชทายาทจึงตามชั้นที่เข้ามา

ฮ่องเต้มองเขาแวบหนึ่ง "จิ้งอี่ล่ะ"

"พระชายาไม่ได้ติดตามมา รออยู่ที่ตำหนักของเฮาพะยะค่ะ"
องค์รัชทายาทเดินเข้าไป คำนับฮ่องเต้อย่างนอบน้อม

"เจ้ามาดูซิว่ารู้จักคนผู้นี้หรือไม่" ฮ่องเต้ชี้ไปยังชั้นที่นอนอยู่บนพื้น
องค์รัชทายาทในตอนนั้นจึงพบว่าบนพื้นมีคนนอนอยู่คนหนึ่ง บนตัว
คลุมผ้าขาวเอาไว้

กองกำลังรักษาวังคนหนึ่งพลิกเปิดผ้าเพื่อให้องค์รัชทายาทดูได้
สะดวก

องค์รัชทายาทมองดูอย่างละเอียดอยู่นานจึงสายหน้า

"เจ้าไม่รู้จักเขาหรือ"

องค์รัชทายาทหลังเลิกใจ "ดูแล้วคุ้นตาอยู่บ้าง แต่นึกไม่ออกพะยะค่ะ"
ฮ่องเต้หัวเราะเย้ยซา "ในตอนที่เราตั้งอยู่ในวัง คนผู้นี้ก็อยู่ปรนนิบัติ
ในตำหนักของเจ้า เจ้าจำไม่ได้หรือ"

"ลูกจำไม่ได้จริงๆ" องค์รัชทายาทพูดอย่างจริงจัง "ไม่รู้ว่าเสด็จพ่อ
ทรงถามถึงคนผู้นี้ด้วยเหตุใดพะยะค่ะ"

ด้านข้างจึงมีคนเล่าเรื่องที่องค์ชายห้าถูกลอบสังหารเมื่อครู่ออกมา
องค์รัชทายาทสีหน้าเปลี่ยนไปและหันมองไปทางซึ่งไม่เหยียน
ในทันที ในดวงตาฉายความดุร้ายออกมาวางๆ

ซึ่งไม่เหยียนหลบตาก็หันหน้า ยืนอยู่ข้างกายฮ่องเต้ราวกับขุนนาง
ที่อยู่ในกรอบ ไม่แม้แต่จะมองหน้าเขา

องค์รัชทายาททจนปัญญา จำต้องคุกเข่าลงขออภัย แต่ปากยังคง
ปฏิเสธว่าเรื่องนี้เขาไม่เกี่ยวข้อง

ฮ่องเต้อารมณ์ไม่ดี ที่นอกตำหนักฝนฤดูใบไม้ร่วงก็ตกแรงมากขึ้น

ภายในตำหนักมีไอเย็นไหลวนไม่จางไป

ฮ่องเต้ยังคงสอบถามองค์รัชทายาทอยู่ ทันใดนั้นซิงโมเหียนก็
เงยหน้าขึ้นมองไปยังนอกตำหนัก

ฮ่องเต้สังเกตเห็นความผิดปกติของเขา จึงเลื่อนสายตามองไป
ข้างนอก แต่เขามองไม่เห็นอะไร

"ไม่เหียน เจ้าดูอะไรอยู่หรือ" ฮ่องเต้ถาม

"ฝ่าบาทได้ยินเสียงอะไรหรือไม่พะยะคะ" ซิงโมเหียนถามกลับ

ทุกคนพากันกลั้นหายใจฟังอย่างเงียบๆ นอกตำหนักมีเพียง
เสียงฝนตกพรัๆ

ซิงโมเหียนส่ายหน้า "ขอกระหม่อมออกไปตรวจดูที่นอกตำหนัก
สักหน่อยพะยะคะ"

ฮ่องเต้พยักหน้าอนุญาต

ซิงโมเหียนเรียกกองกำลังรักษาวังสองคนตามไปด้วย ไม่นาน
กองกำลังรักษาวังผู้หนึ่งก็วิ่งหน้าตาตื่นกลับมา

"ฝ่า...ฝ่าบาท แอ้แล้ว ตำหนักข้างไฟไหม้ ขอเชิญฝ่าบาทรีบเสด็จ
ออกจากตำหนักซิงหยางด้วยพะยะคะ!"

อยู่ที่ๆ เกิดไฟไหม้ได้อย่างไร คำพูดนี้พูดออกไปใครก็คงไม่ยากเชื่อ

ในตอนนี้อเองซิงโมเหียนเข้ามาจากนอกตำหนัก ชุดขุนนางบนตัวเต็ม
ไปด้วยเถ่าสีดำ "ไฟไหม้ตำหนักข้างแรงมาก เกรงว่าจะควบคุมไม่ได้
ขอเชิญฝ่าบาทรีบเสด็จออกจากตำหนักด้วยพะยะคะ!"

ทุกคนลุกขึ้นติดตามฮ่องเต้ ฝ่าสายฝนออกจากตำหนักซิงหยาง
มาถึงข้างนอกทุกคนจึงได้เห็นเปลวไฟทางตำหนักข้างนั้นอย่างชัดเจน

เนื่องด้วยทิศทางลม ช้างนอกยังมีฝนฤดูไม้ใบร่วงตกอีกด้วย ดังนั้น
กลิ่นเผาไหม้ยังไม่ได้ลอยเข้ามาในตำหนักชิงหยาง

มองจากที่ไกลแล้ว ตำหนักข้างเหมือนตกอยู่ในทะเลไฟกระนั้น

"เกิดไฟไหม้ได้อย่างไร..."

"...องค์ชายห่านาจะยังอยู่ข้างใน"

"นี่ก็บังเอิญเกินไปแล้วกระมัง ตอนแรกถูกลอบสังหารผลปรากฏว่า
ถูกรองตุลาการช่วยชีวิตกลับมาได้ ตอนนี่กลับถูกไฟคลอกตาย..."

เสียงกระซิบวิจารณ์ของทุกคนลอยมาเข้าหูของฮ่องเต้

องค์รัชทายาทยืนอยู่ข้างกายฮ่องเต้ คำพูดเหล่านั้นเขาได้ยินโดย
ไม่ตกหล่นแม้แต่คำเดียว

เรื่องนี้ไม่ใช่การวางแผนของเขาจริงๆ ถึงแม้เขาคิดจะกำจัดอวี๋หยวนจวิน
ก็จริง แต่วันนี้เขาพาหลินจิ้งอี่เข้าวังมาก็เพื่อไปเยี่ยมทักทายของเฮา และ
อยากให้เสด็จแม่ของเขาได้พูดความจริงเรื่องที่เขาถูกพิษงู เขาไม่มีเวลาวาง
ไปสนใจอวี๋หยวนจวินเลย

ชิงโมเหียน...เจ้าลงมืออย่างร้ายกาจมากจริงๆ

องค์รัชทายาทจ้องมองไปทางตำหนักข้าง สองมือได้แขนเสื้อกำ
เป็นหมัดแน่น

เขากับชิงโมเหียนไม่ได้ประมือกันเป็นครั้งแรก แต่วิธีการที่ไม่คำนึงถึง
ผลลัพธ์เช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นชิงโมเหียนใช้

ไฟที่ไหม้ไหม้ตำหนักข้างนั้นลูกไหม้อยู่หนึ่งชั่วโมงครึ่งจึงดับลงได้

กองกำลังรักษาวังเก็บกวาดซากตำหนัก ก่อนจะยกศพสี่ศพออกมา
จากข้างใน ศพดำเหม็น มองไปหน้าแต่เดิมไม่ออกเลย ชิงโมเหียนให้คน

ไปวินิจฉัย สุดท้ายจึงยืนยันฐานะของศพทั้งสี่นั้นได้

ท่านหมอบคนหนึ่งของศาลดำเนินไม่ยอมทิ้งอวีหยวนจวินหนีไปตาม
ลำพังจนถูกไฟคลอกตาย ยังมีอีกสองคนคือขันทีในวัง คนสุดท้าย...ก็คือ
ตัวอวีหยวนจวิน

ฮ่องเต้มองดูร่างไหม้ดำเหม็นบนพื้นด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยวจนเขี้ยวคล้า

"ฝ่าบาท ระวังพระวรกายด้วย" ขันทีด้านข้างพูดกล่อมเสียงเบา

ฮ่องเต้เค้นคำพูดออกมาจากริพิน "ทำตามประเพณีขององค์ชาย
ฝังศพอย่างสมเกียรติ" จากนั้นสะบัดแขนเสื้อเดินจากไปด้วยโทสะ

ก่อนจะหมุนตัวไป สายตาของเขาเลื่อนไปที่ตัวขององค์รัชทายาท
แฝงความดูดนอยอย่างไม่ปกปิด

408

หุเสี้ยวที่นั่งอยู่ในรถม้ากำลังอ้าปากหา

น้ำเบือจริง การรอกคนน้ำเบือที่สุดแล้ว...

สี่อ้าเตียนแต่งตัวเหมือนพ่อบ้านยืนอยู่นอกรถม้าหันมองไปทั่ว
ทันใดนั้นก็พุดเสียงเบาขึ้นมาว่า "มาแล้วๆ"

หุเสี้ยวหันปล้นมุดออกมาจากรถม้า ยึดคอมองไปทางประตูวัง
เห็นเพียงรถม้าส่งผักหลายคันออกมาทางประตูข้างของวังหลวง และ
เคลื่อนไปทางตะวันออกอย่างช้าๆ

สี่อ้าเตียนกระโดดขึ้นรถม้า เร่งคนบังคับรถม้าให้เคลื่อนรถ
ออกจากตรอกเล็ก ตามไปข้างหลังรถม้าที่ส่งผักเหล่านั้น

หลังเลี้ยวผ่านถนนสองสาย รถส่งผักที่อยู่คั่นท้ายสุดก็เคลื่อนช้าลง
มีคนยกตะกร้าใบใหญ่ใบหนึ่งบนรถโยนทิ้งข้างทาง จากนั้นรถม้าก็เคลื่อนหน้า
ต่อไป

สื่อตำเถียนกับคนบังคับรถม้ารีบเข้าไปยกตะกร้าใบนั้นขึ้นมา และพยายามชนขึ้นรถเหมือนพวกโจร

หูลีเยว่นพลิกเปิดม่านรถม้าด้วยสองตาเปล่งประกายอย่างตื่นเต้นยินดี

"รีบดูสิ คนข้างในตายหรือยัง"

สื่อตำเถียนพูดด้วยรอยยิ้มเศร้า "อีกครู่ค่อยดู พวกเรารีบไปจากที่นี่กันก่อนขอรับ"

พวกเขาตื่นตระหนกแทบตาย แต่ท่านหญิงกลับมีสีหน้าตื่นเต้นยินดี

พวกเขาจะเข้าใจความรู้สึกของหูลีเยว่นได้อย่างไร น่าตื่นเต้นเหลือเกิน นี่เป็นการลักลอบนำคนออกนอกวังได้จุมูกฮ่องแต่แท้ๆ ถึงแม้จะมีความเสี่ยงสูงมาก แต่มีชิงไม่เหยียนอยู่ทั้งคน ดังนั้นจึงดำเนินการได้รัดกุม ตลอดทางจึงมีเพียงความตื่นเต้นแต่ไร้ซึ่งอันตราย

รถม้าเคลื่อนตรงออกนอกเมืองไป

หูลีเยว่นในตอนนี่จึงเปิดตะกร้าออกดู แล้วคู้ยตัวอวีหยวนจวินออกมาจากกองผ้าเหล่านั้น

"นี่ เจ้าอย่าเพิ่งตายนะ พวกเรากว่าจะเอาตัวเจ้าออกมาได้ไม่ถายนัก" หูลีเยว่นนตบแก้มของอวีหยวนจวิน

อวีหยวนจวินล้มตัวพับลงภายในตัวรถม้า รอจนหูลีเยว่นจัดการเอาตะกร้ากับใบผักออกไปหมดแล้วหันมาดูเขาอีกที พบว่าเขามีใบหน้าซีดเซียวยิ่ง แต่ยังคงมีสติดีอยู่

"บาดเจ็บที่ใดบ้าง" หูลีเยว่นถาม "ที่ข้อมือขวาแผลที่ฉางเฮินทิ้งไว้ให้ก่อนหน้า ใช้น้ำมาก"

พอได้ยินชื่อของฉางเฮิน ในดวงตาของอวี๋หยวนจวินก็เปล่งประกาย
ขึ้นมาบ้าง แต่ก็สลดลงอีกครั้งอย่างรวดเร็ว

"เหตุใดร่องตุลาการต้องช่วยข้าด้วย..."

"เพราะรู้สึกว่าคุณยังไม่เลวร้าย" หูเสี่ยวนังนัย้มสติ "ถึงแม้
ก่อนหน้านี้เจ้าเกือบจะทำให้ข้าตาย แต่ข้าใจกว้างพอไม่ถือสาคนไม่รู้ความ
นี่ อภัยให้เจ้าแล้วกัน"

อวี๋หยวนจวินเหยียดมุมปาก ท่านหญิงผู้นี้... ไม่เหมือนใครจริงๆ
หูเสี่ยวนังดึงผ้าผืนหนึ่งออกมาจากตู้ในรถม้า และห่มตัวอวี๋หยวนจวิน
เอาไว้

"พวกเราจะไปที่ไหนหรือ" อวี๋หยวนจวินเอ่ยถาม

"ไปหาท่านหมอยังไงก็ได้ แม้บาดแผลจะไม่ลึก แต่ยังต้องหาคน
มาทำแผลสักหน่อยจึงจะดี"

แท้จริงแล้วหูเสี่ยวนังสามารถใช้ยันต์แทนตัวย้ายบาดแผลบนตัว
อวี๋หยวนจวินไปที่ตัวผู้อื่นได้ แต่ยังไม่เหยียนกำชับนางไว้ก่อนหน้าว่า
ไม่ให้นางสนใจบาดแผลของอวี๋หยวนจวิน ให้เขาทนรับความเจ็บปวด
ไปแบบนี้

การเดินทางนี้หากคิดจะตามให้ทันรถม้าของฉางเฮินอย่างไรก็ต้อง
ใช้เวลาราวหนึ่งวัน ปล่อยให้โคลงเคลงไปแบบนี้ หลังจากไปถึงเกรงว่า
อวี๋หยวนจวินคงจะเหลือเพียงครึ่งชีวิตแล้ว

อวี๋หยวนจวินขดตัวอยู่ใต้ผ้าอนมหมดสติ ฝนฤดูใบไม้ร่วงนอกฤดูม้า
ตกอย่างไม่ทิ้งช่วงเลยแต่เม็่น้อย

อากาศมีความเย็นสบาย เทียบกับอากาศในคุกแล้วทำให้คนสบายใจ

ได้มากกว่า แต่ว่าอากาศเย็นเช่นนี้เมื่อสูดเข้าร่างกายแล้วกลับทำให้รู้สึกหนาวเป็นพิเศษ ทุกช่วงเวลาเหมือนกำลังเตือนสติเขาว่าเขายังมีชีวิตอยู่ แต่เขาได้สูญเสียทุกอย่างไปแล้ว

ฝนในฤดูใบไม้ร่วงนี้เย็นเหลือเกิน เขาจำไม่ได้ว่ารถม้าหยุดลงกี่ครั้ง และไม่รู้ว่่าตอนนี้ข้างนอกเป็นตอนเช้าหรือกลางคืน เขารู้สึกเพียงว่าร่างกายหนาวขึ้นทุกที ทุกครั้งที่ขยับร่างกาย บาดแผลที่ถูกแทงตรงส่วนท้องเหมือนกำลังส่งเสียงร้องประท้วง รวากับจะฉีกอวัยวะภายในของเขาให้แยกออกจากกันภระนั้น

"เอ้า เจ้าหนุ่มนี่ก็มอบให้เจ้าแล้วนะ"

เขาได้ยินเสียงของหูลูเสี่ยวนันดังขึ้นนอกรถม้า เสียงใสแจ้ว มีพลังถึงสิบสองส่วน

"เสี่ยวนัน...นี่เจ้า..." มีคนถอนหายใจเบาๆ

เสียงนั้นคุ้นหูจนทำให้เขาสั่นไปทั้งตัว

ฉวางเฮิน?!

นอกรถม้า หูลูเสี่ยวนันสวมเสื้อคลุมตัวหนาใหญ่ ยืนอยู่หน้าโรงเตี๊ยม พักม้าพูดคุยกับฉวางเฮิน

"ข้าไม่สน เาเป็นว่าชิงโมเหยียนให้ข้าส่งคนมาให้เจ้า เจ้าจะเอาหรือไม่ ก็เป็นเรื่องของเจ้า ทิ้งไว้ข้างทางหรือหาที่ฝังไปเลยก็ได้ พงุ่นี่ข้าจะกลับแล้ว อากาศบ้านี่หนาวเหลือเกินจริงๆ"

หูลูเสี่ยวนันพนั่ไอร้อนใส่มือและหมุนตัวจะเดินจากไป ฉวางเฮินร้อนใจรีบคว้าไหล่นางเอาไว้ "เจ้ารอก่อนสิ เจ้าเอาการะเช่นนี้มาโยนให้ข้า จะให้ข้าทำอะไรกันแน่"

หูลีเยวนั้นหัวเราะแหะๆ "ซึ่งไม่เหยียนบอกแล้วว่าอวี๋หยวนจวิน ตอนนี้มีชีวิตอยู่เป็นคนของเจ้า ตายไปก็เป็นผีของเจ้า เจ้าตัดสินใจเองเถอะ"

ฉางเฮินกุมขมับไว้เร็วแรง รองตุลาการจะเป็นพ่อสื่อจับคู่ส่งเดช อย่างนั้นหรือ

"ฉาง...ฉางเฮิน?"

ม่านรถม้าถูกคนพลิกเปิดในทันใด อวี๋หยวนจวินโบหน้าซีตขาว เบิกตาโตราวกับเห็นผี

"อย่าให้เขาออกมา ระวังจะมีคนเห็นเข้า!" หูลีเยวนั้นร้อนใจ กระจงใจไป ผลักอวี๋หยวนจวินกลับเข้าไปในตัวรถม้าทันที

ฉางเฮินยับยั้งไว้ไม่ทัน จึงได้ยินเสียงกระแทกดังตุบออกมาจาก ในตัวรถม้า

"นี่เสีวนั้น" ฉางเฮินถอนหายใจมองไปทางรถม้า "เจ้าใช้แรงเช่นนี้ เขาคงจะได้เป็นผีของเจ้า"

อวี๋หยวนจวินหมดสติไปแล้ว

หูลีเยวนั้นยิ้มเก้อเขิน "ข้าลืมนึกว่าตอนนี้เขาบาดเจ็บอยู่"

หลังจากฝนหยุดตก ต้นไม้ข้างทางใบไม้ร่วงกราว ลมพัดผ่าน เสียงดังซ่าๆ นั้นแทบจะทำให้คนเข้าใจผิดว่าข้างนอกยังมีฝนตกอยู่

"...มา อ้าปาก"

เสียงที่คุ้นหูแฝงด้วยคำสั่งที่ไม่ยอมให้ขัดขืน เป็นเขาผู้นั้นหรือ ในที่สุด เขาผู้นั้นก็มารับข้าแล้วหรือ

น้ำปนรสชาติขมฝาดไหลเข้ามาในปาก อวี๋หยวนจวินลืมตาขึ้น ทันใด ภาพตรงหน้าหมุนวนไปหมด

"รู้สึกปวดหัวใช่หรือไม่" มีคนถามอยู่ข้างกาย "รู้สึกปวดหัวก็หลับตาลงเสีย"

อวีหยวนจวินหลับตาลง แต่มีอกดับยื่นออกมาจากใต้ผ้า จับคนข้างกายเขาเอาไว้แน่น สัมผัสที่อบอุ่นส่งผ่านมาทางฝ่ามือของเขา รวากับว่าร่างกายของเขาก็อบอุ่นตามไปด้วย

"นางเฮิน เป็นเจ้าใช้หรือไม่"

"อืม" น้ำเสียงในการตอบของนางดูพยายามกลบเกลื่อนและตอบอย่างเสียมิได้

อวีหยวนจวินใช้แรงทั้งหมดที่มีจุดข้อมือของนางเฮินเอาไว้ "เจ้ามารับข้าแล้วใช่หรือไม่"

นางเฮินไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ "ถ้าท่านจะไปกับข้า วันหน้าก็ไม่ใช่องค์ชายผู้สูงศักดิ์อะไรอีกแล้วนะ"

อวีหยวนจวินหลับตาส่ายหน้าเบาๆ ไม่ใช่ก็ไม่ใช่สิ เขาปล่อยวางทุกอย่างหมดแล้ว เกิดในราชตระกูลดูเหมือนสูงศักดิ์ แต่มีใครบ้างรู้ถึงความมจใจในใจของเขา เขาจะเป็นหรือตาย สำหรับฮ่องเต้แล้วก็แค่มืดแยงชิงบัลลังก์น้อยลงไปหนึ่งคนเท่านั้น เขารู้ว่าเสด็จพ่อเป็นห่วงเพียงแค่วินเยี่ยชยา ในใจมีเพียงแผ่นดินแห่งนี้เท่านั้น

"พาข้าไปด้วยเถอะ" อวีหยวนจวินจับข้อมือนางเฮินแน่นอย่างมุ่งมั่น

"พาท่านไปด้วยก็ได้ แต่ท่านต้องเชื่อฟังคำพูดของข้า ตอนนี้อ้าปาก..."

อวีหยวนจวินอ้าปากตามคำสั่ง นางเฮินจึงกรอกยาทั้งหมดลงไปได้อย่างราบรื่น

หูเสี่ยววินหันเอาเสื้อคลุมห่อตัวนั่งยิ้มอยู่ข้างๆ มองดูนางเฮินทำอะไร

วุ่นหน้าวุ่นหลังอยู่ลำพัง

เช้าวันรุ่งขึ้น ขวางเฮินทิ้งรถม้าคันเดิม แล้วพาอวี๋หยวนจวินออกจาก
โรงเตี๊ยม

เพราะที่โรงเตี๊ยมไม่เหมาะแก่การพักผ่อนของอวี๋หยวนจวิน ดังนั้น
พวกเขาจึงหาเมืองเล็กใกล้เคียงแห่งหนึ่ง หรือเสี่ยวนั้นรู้ว่าขวางเฮินคนเดียว
คงทำไม่ไหว จึงให้สื่อต้าเทียนช่วยเช่าเรือนเล็กๆ หลังหนึ่งในเมืองให้นาง

หลังจากทุกอย่างเตรียมเสร็จแล้ว หรือเสี่ยวนั้นจึงนำสื่อต้าเทียน
จากมา กลับไปที่เมืองหลวง

409

หฺรูเสี่ยวนั้มนำสี่ด้าเทียบออกจากเมืองเล็กแต่เข้า เฟ็งออกนอกเมือง
ได้ไม่ไกลก็เห็นสี่ฮวาที่มารับนาง เพราะเรื่องที่พาวี่หฺยวนจวินหนีเป็นการ
ดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นความลับ ดังนั้นซิงโมเหยียนจึงไม่กล้าใช้คนข้างกาย
ของเสี่ยวนอวี่

การปล่อยหฺรูเสี่ยวนั้มนออกมาช่วยเขาทำงานเช่นนี้ก็ครั้งแรก ในใจ
ซิงโมเหยียนแท้จริงแล้วก็กังวลมาก แต่กลับไม่อาจแสดงออกมาได้

สี่ฮวาเข้ามานั่งในรถม้าแล้วก็เอาแต่บ่นกับหฺรูเสี่ยวนั้มน

"เพราะองค์ชายห้าถูกเผาตายไป ฮ้องเต้จึงมีพระบัญชาให้สอบสวน
คดีนี้ใหม่อีกครั้ง แม้แต่จวนโหวก็ถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย หัวของ
คุณชายรองผู้นั้นเกรงว่าคงรักษาไว้ไม่ได้แล้ว"

หฺรูเสี่ยวนั้มนแบ่ปากเยาะหยัน นางไม่เห็นใจคนของจวนโหวเหล่านั้น
เลยแม้แต่น้อย พวกเขารังแกซิงโมเหยียนมานานอย่างนั้น นางให้คำพูด

กับพวกเขาได้แค่ว่า "สมน้ำหน้า!"

ชีฮวาคุมกันส่งไปถึงนอกเมืองหลวงก็ลงจากรถ "เจ้าเข้าเมืองเถอะ
ข้าไม่ตามเจ้ากลับไป ข้าต้องไปแล้ว"

หูเสี่ยวนันทามอย่างแปลกใจ "เจ้าจะไปที่ไหน"

"กลับไปเป็นหัวหน้าโจรหญิงอีกครั้งอย่างไรเล่า"

หูเสี่ยวนันทตามความคิดของชีฮวาแทบไม่ทัน "อยู่ในเมืองไม่ดีหรือ
พ่อบุญธรรมเจ้าก็อยู่ เจ้าจะแต่งงานกับเสี่ยวอวี้อีกไม่ใช่หรือ"

"ข้าอยากให้เสี่ยวอวี้ออมตามข้าไปด้วย" ชีฮวาพูดอย่างจริงจัง

"เจ้าจะให้เสี่ยวอวี้อตามเจ้าไปในฐานะอะไร" หูเสี่ยวนันทรู้สึกว่
อ่านความคิดหัวหน้าโจรหญิงตรงหน้าไม่ออกมากขึ้นทุกที

"ก็เป็นสามีของหัวหน้าโจรนะสิ" ชีฮวาทวีเราะขึ้นมาทันที

หูเสี่ยวนันทกุมขมับ ที่แท้ต่อให้นางแต่งงานแล้ว สิ่งที่คิดอยู่เต็มสมอง
ก็ยังคงเป็นการรวบรวมคนไปปล้นชิงเพื่อเลี้ยงชีพ

"เอาแต่ทำเรื่องแบบนี้คงไม่ค่อยดีกระมัง" หูเสี่ยวนันทไม่รู้ควรทำอะไร
จึงจะเกลี้ยกล่อมอีกฝ่ายได้ "ทำร้ายชีวิตคนโดยไร้เหตุผลไม่ถูกต้อง"

ชีฮวาลูบปลายคาง เหมือนตั้งใจครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

"พูดไปก็ถูก แต่ถ้าไม่ฆ่าคนก็ไม่มีเรื่องที่น่าสนุกอย่างอื่นแล้ว"

หูเสี่ยวนันทโกรธจนหน้าเขียว แอบขยับออกห่างจากชีฮวา

เจ้าเป็นนางมารกระมัง!

ภายในเมืองเล็ก ในเรือนเล็กที่เช่าไว้

อวี้อยวนจวินลืมตาขึ้น ในสมองว่างเปล่า เรื่องทุกอย่างเหมือน

เป็นเพียงภาพฝัน

เขายังมีชีวิตอยู่หรือ ถ้าอย่างนั้นฉางเฮินที่เขาเห็นก่อนหน้านี้...
คงไม่ใช่ความฝันแล้วกระมัง หากเขายังมีชีวิตอยู่จริง...มันคงจะดีสินะ

พอหันหน้ามา ใบหน้าที่คุ้นตาใบหน้าหนึ่งก็ปรากฏตรงหน้าเขา
ในทันที ทำให้เขาตกใจ

"ฉาง...ฉางเฮิน?"

ฉางเฮินในชุดบุรุษฟูบอยู่ข้างเตียง กำลังนอนหลับสนิท เพื่อสะดวก
ในการเดินทาง ฉางเฮินตั้งใจเปลี่ยนมาใส่ชุดบุรุษ การดูแลอีหยวนจวิน
ทั้งคืนเป็นเรื่องที่เหนื่อยมาก แม้แต่ตัวนางเองก็ไม่รู้ว่านอนหลับไปเมื่อใด

อีหยวนจวินกลั่นหายใจ เหมือนกลัวว่าจะทำให้อีกฝ่ายตกใจตื่น
ผ่านไปครู่ใหญ่จึงค่อยๆ ยื่นมือออกมา สัมผัสใบหน้าของฉางเฮินเบาๆ
เหมือนทดสอบ

เนียนนุ่มยิ่ง เมื่อใช้นิ้วจิ้มลงไปยังให้ความรู้สึกอุ่นอยู่

เป็นเขาจริงหรือ

อีหยวนจวินไม่กล้าเชื่อสายตาของตนเอง เขาหลับตาลงใหม่
หลังจากลืมตาขึ้นอีกครั้งก็เห็นฉางเฮินยังคงฟูบนอนอยู่ตรงนั้น

เป็นตัวจริง เป็นเขาจริงๆ!

ถึงแม้เขาจะคิดไม่ออกว่าเหตุใดฉางเฮินจึงมาปรากฏตัวที่นี่ แต่
ในสมองของเขาได้มองข้ามปัญหาซับซ้อนเหล่านี้ไปจนหมดสิ้นแล้ว
เขาเพียงอยากมองคนตรงหน้าให้ชัดเจน มองให้ชัดเจนอีกหน่อย สลักภาพ
ของอีกฝ่ายไว้ในใจตลอดไป

เวลาผ่านไป เขาเริ่มไม่พอใจกับการมองเท่านั้น นิ้วมือลูบไล้ใบหน้า

ของอีกฝ่าย

ดวงเฮินตกใจตื่นขึ้นทันใด สายตาจับจ้องอวี๋หยวนจวินที่อยู่ตรงหน้า
อย่างระวิงตัว

นิ้วมือของอวี๋หยวนจวินชะงักไป ใบหน้าแดงกำในทันที "ข้า...เจ้า...
ที่แท้เจ้ายังมีชีวิตอยู่"

ดวงเฮินนั่งตัวตรง พุบนอนอยู่ข้างเตียงเป็นเวลานานทำให้เธอ
รู้สึกปวด นางจึงยื่นมือไปนวดช่วงหลังเธอ "ใช่แล้ว ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็ยัง
มีชีวิตอยู่เหมือนกันไม่ใช่หรือ"

อวี๋หยวนจวินจับจ้องนาง เหมือนกลัวว่าหากตนเองกะพริบตา นาง
ก็จะหายไป "เป็นรองตุลาการหรือ เขาช่วยเจ้าเช่นกันหรือ"

"อืม" ดวงเฮินไม่อยากจะพูดเรื่องเกี่ยวกับตัวนางมากนักอย่างเห็น
ได้ชัด "ท่านหิวหรือไม่ ข้าจะไปเอาของกินมาสักหน่อย" นางพูดพลาง
ลุกขึ้นยืน

อวี๋หยวนจวินกลับยื่นมือมาจับมือของนางเอาไว้ก่อน

"จะทำอะไร" ดวงเฮินหันหน้ามามองอวี๋หยวนจวินอย่างแปลกใจ

"เจ้า...เจ้าคงไม่หายตัวไปใช่หรือไม่" อวี๋หยวนจวินทำทางไม่แน่ใจ
อยู่บ้าง "ข้ายังฝันอยู่ใช่หรือไม่"

"ฝันหรือไม่ลองกัดดูก็รู้แล้ว" ดวงเฮินรู้สึกตกใจ แต่ครั้งนี้อวี๋หยวนจวิน
ได้รับความสะเทือนใจไม่น้อย ดังนั้นดวงเฮินจึงไม่ได้คิดจะหัวเราะเยาะเขา
ต่อหน้า

อวี๋หยวนจวินดึงมือดวงเฮินมา แล้วกัดลงไปบนหลังมือของนางหนึ่งที
อย่างไม่ลังเล

"โอ๊ย!" ฉางเฮินไม่ทันระวัง เจ็บจนสะบัดมือออกจากมือของอวี๋หยวนจวิน
"ท่านบ้าไปแล้วหรือ กัดข้าทำไม"

"ไม่เจ็บนี่นา" อวี๋หยวนจวินทำหน้าที่จริงจัง

ฉางเฮินมองดูหลังมือของตนเอง บนนั้นมีรอยพันทิ้งไว้อย่างชัดเจน

"ท่านกัดมือของข้าด้วยเหตุใด กัดมือของท่านเองสิ!"

ฉางเฮินหมุนตัวออกนอกประตูไปอย่างโกรธเกรี้ยว ทิ้งให้อวี๋หยวนจวิน
นอนอยู่ตรงนั้นผู้เดียว

อวี๋หยวนจวินแอบงอนขี้นเข้าปากตนเองแล้วกัดลงไปหนึ่งที เจ็บจริง
นี่ไม่ใช่ความฝันจริง ๆ ด้วย

ตอนที่ฉางเฮินเตรียมอาหารเข้าเข้ามาให้อวี๋หยวนจวินนอนหลับไป
อีกครั้งแล้ว นางไม่ค่อยวางใจจึงมาตรวจดูชีพจรของเขา

อวี๋หยวนจวินตื่นขึ้นมาพอดี ตาที่เพิ่งลืมขึ้นมาขังมองอะไรไม่ชัด
แต่เขากลับเผยรอยยิ้มออกมา "ฉางเฮิน ข้าฝันอย่างหนึ่ง ข้าฝันเห็นเจ้า
กลายเป็นสตรีผู้นั้น..."

ฉางเฮินกระตุกมุมปาก *เดิมที่ข้าก็เป็นสตรีอยู่แล้ว*

"กินอาหาร พุดมากอะไรนักรหนา" ฉางเฮินหยิบชามข้าวมาแล้วก็
ทำเหมือนยัดอาหารเบ็ด จับยัดใส่ปากของอวี๋หยวนจวินคำแล้วคำเล่า

อวี๋หยวนจวินไม่โกรธ ต่อให้ถูกนางยัดคำโตเกินไป ในปากกลืนไม่ลง
ก็ไม่โมโหนาง พยายามกลืนลงไป สุดท้ายกลับเป็นฉางเฮินที่รู้สึกผิด
ลดความเร็วลงและป้อนอย่างตั้งใจมากขึ้น

หลังจากอวี๋หยวนจวินฟื้นขึ้นมา ใช้เวลาอีกเพียงสามวันก็ฟื้นตัว
มาได้อย่างแทบจะเต็มที่แล้ว แม้แต่ฉางเฮินเองยังชื่นชมว่าความสามารถ

ในการฟื้นตัวของอวี๋หยวนจวินรวดเร็วจนน่าตกใจมาก

นางจะรู้ได้อย่างไรว่าอารมณ์ของอวี๋หยวนจวินตอนนี้คืออย่างไร
ดังนั้นร่างกายของเขากำลังฟื้นคืนพลังด้วยความเร็วที่น่าเชื่อ

อย่างไรก็ตามดวงเฮินไม่กล้าอยู่ที่นั่นนานเกินไป ผ่านไปอีกสองวัน
นางก็เช่ารถม้าคันหนึ่งพาอวี๋หยวนจวินออกจากเมืองเล็ก และเดินทาง
มุ่งหน้าไปตำบลสี่ผงาทันที

เดิมทีนางจะกลับขึ้นเขา แต่ตอนนี้นำอวี๋หยวนจวินมาด้วย บนเขา
หนาวเกินไป ไม่เหมาะในการฟื้นฟูสภาพร่างกายของเขา ดังนั้นนางจึงเลือก
ที่จะไปพักที่ตำบลสี่ผงาก่อน

อวี๋หยวนจวินแทบจะนอนหลับทั้งวัน ตอนที่ตื่นมาสายตาก็จะมอง
ดวงเฮินตาแทบไม่กะพริบ

ตอนแรกดวงเฮินยังสามารถสร้างท่ามองข้ามเรื่องนี้ไปได้ แต่เมื่อ
ร่างกายของอวี๋หยวนจวินค่อยๆ ดีขึ้น นางก็พบว่าสายตาที่เขามองนาง
ร้อนแรงขึ้นทุกที

จนกระทั่งวันหนึ่ง ตอนที่นางป้อนยาเขา อวี๋หยวนจวินก็ยื่นมือมา
กอดนางไว้ทันที

ขามยาในมือของดวงเฮินแทบจะลอยออกไป นางรีบตำหนิ "ท่าน
จะทำอะไร"

"ดวงเฮิน เจ้าเกลียดข้าหรือไม่"

เกลียดไม่เกลียดอะไรนั่นดวงเฮินไม่เคยคิด แต่ถูกคนกอดเอาไว้
เช่นนี้...นับเป็นครั้งแรกในชีวิต

"รีบปล่อยมือ" ดวงเฮินผลักตัวเขา

ใครจะรู้ว่าอวีหยวนจวินไม่เพียงไม่ปล่อยมือ กลับกอดนางแน่นขึ้น
"เจ้ากลัวข้าหรือ หรือว่า...เรื่องที่ข้าทำก่อนหน้าทำให้เจ้าเกลียดข้า
ขอเพียงเจ้าพูดออกมา ข้าจะเปลี่ยนตนเอง...ข้า...ข้าชอบเจ้า เจ้าอย่ากลัวข้า
ได้หรือไม่"

อวีหยวนจวินจ้องมองนางเฝ้าที่อยู่ในอ้อมกอด ในดวงตาแฝง
ความเจ็บปวดเอาไว้

410

อวี๋หยวนจวินกอดฉางเฮินไว้แน่น ดวงตาเปล่งประกายสุกใส
ฉางเฮินชะงักไป รู้สึกขัดเขินอยากจะขยับตัวผลักเขาออก
"เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามของข้าเลย" อวี๋หยวนจวินตั้งตาคอย
ปล่อยมือ

"ข้าคิดว่า...พวกเราไม่เหมาะสมกัน"

ความหมายเดิมของฉางเฮินคือฐานะของพวกเขาแตกต่างกัน
ราวฟ้ากับดิน แต่อวี๋หยวนจวินกลับเข้าใจผิด เขาคิดว่านางหมายถึง
เรื่องที่พวกเขาล้วนเป็นบุรุษเหมือนกัน

"ข้า...ข้าคิดดีแล้ว ต่อให้เจ้าไม่ใช่สตรีจริงๆ...หัวใจของข้าก็จะ
ไม่เปลี่ยนแปลง"

ฉางเฮินแทบจะกระอักเลือดออกมา ตาข้างใดของท่านเห็นว่าข้า
ไม่ใช่สตรีจริงๆ หัวสมองของอวี๋หยวนจวินทำด้วยอะไรกัน เขาดูไม่ออก

แม้แต่น้อยเลยหรือ

นางโกรธจึงผลักอวีหยวนจวินออก แต่รถม้าโยกโคลงพอดี ตรงท้องของอวีหยวนจวินมีบาดแผล ทำให้ทรงตัวไม่อยู่จึงหงายหลังล้มลง

ฉางเฮินตกใจ คิดจะดึงตัวเขาอีกครั้งก็สายไปแล้ว ทั้งสองหนึ่งบนหนึ่งล่างล้มลงในตัวรถม้าทันที

บาดแผลของอวีหยวนจวินถูกขาของฉางเฮินทับเอาไว้พอดี เขาเจ็บจนหน้าขาวซีดในทันที

"ข้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ" ฉางเฮินร้อนใจอยากจะถูกขึ้น รถม้ากลับโยกโคลงอีกครั้ง ฉางเฮินเพิ่งลุกขึ้นได้เพียงเล็กน้อยก็ล้มลงบนตัวของเขาอีก

ตอนที่นางยันตัวคิดจะถอยออกไปอีกครั้ง อวีหยวนจวินกลับโอบเอวของนางเอาไว้ ฉางเฮินได้แต่มองด้วยแววตาตกตะลึงที่เห็นอวีหยวนจวินยื่นมืออีกข้างที่ว่างออกมา กุมลงบนหน้าอกของนาง

มันนุ่มนิ่ม...ต่อให้สวมชุดบุรุษ แต่ยังคงไม่อาจปกปิดสัมผัสบนมือไปได้

อวีหยวนจวินเบิกตาโตอย่างตกใจ

"อวีหยวนจวิน! เธอมี้อออกไป!" ฉางเฮินชบกรามตะคอกเสียงเข้ม

อวีหยวนจวินไม่เพียงไม่เอามือออก ยังลองบีบดูอีกด้วย

"นี่คืออะไร" เขาพูดอย่างตกใจ

"หมั่นไถวสองลูกที่กินเหลือเมื่อเช้า" ฉางเฮินชบกรามตอบ

"เจ้าหลอกใครนะ ที่พวกเรากินกันตอนเช้าคือข้าวต้ม" อวีหยวนจวินพูดไปที่ละคำ

"ถ้าท่านยังไม่เอามือออกกระวังข้าจะไม่เกรงใจท่านแล้วนะ!" ฉางเฮิน

งอเข้า จ่อตรงจุดสำคัญของอวีหยวนจวินพอดี

อวีหยวนจวินสบถอุบ แต่ไม่ได้คิดจะปล่อยมือ

"เหตุใดเจ้าต้องโกหกข้าด้วย..." เขาโอบเอวของฉางเฮินไว้แน่น เหมือนกลัวว่าอีกฝ่ายจะวิ่งหนีไป

"ใครโกหกท่านล่ะ ท่านโง่เกินไปเองต่างหาก" ฉางเฮินกลอกตาเอ่ย

"แต่...เจ้าสวมชุดบุรุษไว้ตลอดนี่นา..."

"ใครกำหนดกันว่าใส่ชุดบุรุษล้วนต้องเป็นบุรุษ"

"พูดเช่นนั้น ข้าก็ได้ทำไปแล้วสิ" อวีหยวนจวินหลุบตาลงแม้ริมฝีปาก "ฉางเฮิน ข้าจะรับผิดชอบตัวเอง"

ฉางเฮินตะลึงไป "ข้า...ข้าก่อน ท่านไม่ต้องทำเช่นนั้น"

เพียงแต่ถูกลูบคลำ เหตุใดจึงกลายเป็นจะให้เขารับผิดชอบต่อไปได้ อวีหยวนจวินแหวดตาสลด "ตอนนี้ข้าไม่มีอะไรแล้ว แต่ข้าชอบเจ้าจริงๆ ชีวิตของข้าหลายครั้งล้วนเป็นเจ้าที่ช่วยกลับมา ข้ามอบให้เจ้าก็แล้วกัน"

นี่มันอะไรกันหนอ! เหตุใดช่วยคนยังช่วยจนมีหนี้ความรักออกมาได้

"เจ้าไม่ยินดีบ้างเลยหรือ" อวีหยวนจวินถามต่อ

"ท่านปล่อยข้าก่อนได้หรือไม่"

"ไม่ได้ ปล่อยแล้วเจ้าหนีไปจะทำอย่างไร ข้าตามมานานเพียงนี้แล้ว กว่าจะจับเจ้าได้ไม่่ง่ายนัก ข้าจะไม่ปล่อยมืออีกแล้ว เจ้ายังไม่ได้ตอบคำถามของข้าเลย เจ้าเกลียดข้าหรือไม่"

ฉางเฮินตะลึงไปชั่วครู่ แล้วส่ายหน้า

ไม่หรือ ดีมาก

อวีหยวนจวินในดวงตาฉายรอยยิ้ม "เช่นนั้นเจ้าชอบข้าหรือไม่"

นางเฮ็นตะลึงงันอยู่ตรงนั้น ไม่รู้ว่าควรจะตอบเขาอย่างไร ชอบหรือไม่
 แม้แต่ตัวนางเองก็ไม่รู้ นางแต่งตัวเป็นชายมานานเหลือเกิน เพื่อบัญชีเลือด
 ของตระกูล นางลืมนามตัวเองและกระดากอายที่สตรีควรมีไปนานแล้ว
 อวี๋หยวนจวินสังเกตเห็นความแข็งเกร็งของร่างนางในทันที
 "ตอนนี้ไม่ต้องรีบตอบข้า" อวี๋หยวนจวินพูดอย่างขึงขัง "ข้ารอได้
 จนกระทั่งเจ้าขอบ้ข้า"

"เหตุใดข้าต้องชอบท่าน" นางเฮ็นพึมพำหนึ่งประโยคออกมา
 "เพราะข้านอกจากเจ้าแล้ว ไม่มีอะไรเลย" อวี๋หยวนจวินพูดอย่าง
 จริงจัง "ข้าติดตามเจ้าได้อย่างเดียว ไม่อย่างนั้นก็คงจะหิวตาย ข้าต้อง
 ทำให้เจ้าขอบ้ข้า จะได้ตัดใจทิ้งข้าหนีไปคนเดียวไม่ได้"

นางเฮ็นไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ คิดไม่ถึงเลยว่าคนที่ไปถึง
 องค์ชายห่าก็พูดคำเช่นนี้ออกมาได้ เขาไม่กลัวว่าจะถูกคนเห็นว่าเกะสตรึกัน
 หรือ

พวกนางเฮ็นไปตำบไล้ฝางได้ราบรื่นตลอดทาง ทางเมืองหลวง
 กลับเกิดเรื่องราวขึ้นไม่ขาด

"ฝ่าบาททรงเกิดความสงสัยในตัวรัชทายาทแล้ว แต่กลับไม่มีหลักฐาน"
 ซิงไม่เหยียนทำงานทั้งวันเสร็จแล้วก็ถอนหายใจยาวก่อนจะนอนลงบนเตียง
 เขาทำงานยุ่งในศาลตำลี้หลายวันโดยไม่แบ่งกลางวันกลางคืน
 เพราะเขียนเอกสารมากเกินไปจนรู้สึกปวดไหล่ หงุดหงิดมันจึงอาสา
 จะช่วยนวนดูให้เขา ผลปรากฏว่าเขาติดใจ ทุกคืนจะเรียกนางมาช่วย
 บีบนวนดูให้ตนเอง

ซิงไม่เหยียนฟังเสียงหูลีเยว้นั้นเหนื่อยจนพ่นลมหายใจอยู่ข้างหลังตนเองแล้วก็ยิ้มดวงตาเป็นรูปโค้ง ความสบายใจนั้นไม่ต้องพูดถึงเลย

"ฝ่าบาทจะสงสัยมาถึงท่านหรือไม่" หูลีเยว้นั้นช่วยนวดไหล่เขา พลางเอ่ยถาม

ไฟไหม้ใหญ่ในวังวันนั้นบังเอิญเกินไปจริงๆ เชื่อว่าขุนนางราชสำนักจำนวนไม่น้อยล้วนเกิดความสงสัยต่อเรื่องนี้

"ฝ่าบาทย่อมต้องเกิดความสงสัย และคนจำนวนมากคงเดาได้ว่า น่าจะเป็นข้าที่แอบเล่นลูกไม้อะไร"

หูลีเยว้นั้นตกใจจนชะงักมือไป

"นวดต่อ" ซิงไม่เหยียนพูดเสียงเรียบ "กลัวอะไร ข้าก็อยากจะทำให้ทุกคนคิดว่าเรื่องนี้ข้าเป็นคนทำ"

หูลีเยว้นั้นไม่เข้าใจเรื่องนี้จริงๆ

ซิงไม่เหยียนพลิกตัวดึงตัวนางเข้ามาในอ้อมกอด "เมื่อก่อนข้าไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวเรื่องในวังเหล่านี้ ดังนั้นข้าจึงน่าจะสงสัย ฮ้องแต่ก็ยิ่งลังเลใจ เพราะเขาหาเหตุผลที่ข้าทำเช่นนั้นไม่ได้"

ถูกต้อง ทุกอย่างล้วนมีเหตุผล

ทำเรื่องอันตรายเป็นแบบนี้ต้องจัดการให้ดีสักหน่อย

แต่ต่อให้ซิงไม่เหยียนช่วยอวี๋หยวนจวิน สำหรับเขาแล้วกลับไม่ได้ประโยชน์อะไรแม้แต่หน่อย ยังจะนำความยุ่งยากไม่จบสิ้นมาใส่ตัวอีกด้วย หากข่าวลือตลอดออกไป นั่นคือความผิดฐานหลอกลวงเบื้องสูง หัวจะหลุดจากบ่าได้

"แต่ฐานะของท่านฝ่าบาทก็รู้แล้ว" หูลีเยว้นั้นยังคงไม่ค่อยวางใจ

"ข้าจะไม่ยอมรับเขา" ซิงมิเอะเขียนพูดซ้ำๆ เขาไม่สนใจจะแย่งชิงราชบัลลังก์ ของที่เขาอยากได้อยู่ในมือแล้ว หากมีวันใดเขาถูกผลักดันไปอยู่ตำแหน่งนั้นจริง เช่นนั้นเขาจะสูญเสียเสียเสียมากกว่า

"ท่านจะไม่เสียใจภายหลังจริงหรือ นั่นเป็นตำแหน่งที่อยู่ใต้คนเพียงผู้เดียว อยู่เหนือคนมากมายเขียนะ" หรูเสียวนั้นปากพูดเกลี้ยกล่อมแต่ดวงตากลับจ้องมองซิงมิเอะเขียนไม่กะพริบ

ซิงมิเอะเขียนหัวเราะเบาๆ "ข้าจะเอาตำแหน่งนั้นไปทำอะไร คนโง่อย่างเจ้ามาอยู่ในวัง เกรงว่าแค่สองวันคงจะจุดไฟเผาตำหนักเฉาหยางแล้ว"

หรูเสียวนั้นไม่ยอมแพ้ ยื่นกรงเล็บไปข่วนเขา แต่ซิงมิเอะเขียนพลิกตัวมากอดตัวนางให้อยู่ได้ร่างอย่างชำนาญยิ่ง

อดกลั้นมาหลายวัน ควรจะกินของควาได้แล้ว ดังนั้นท่ามกลางเสียงร้องตกใจของหรูเสียวนั้น ซิงมิเอะเขียนก็เริ่มใช้ท่วงท่าใหม่อีกครั้ง...

วันต่อมา ซิงมิเอะเขียนยังคงออกจากหมู่บ้านไปที่ศาลตำหนักตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง

ระยะนี้สถานการณ์สงบเงียบ หรูเสียวนั้นพักอยู่ในหมู่บ้านตลอดตอนที่นางตื่นนอนก็เป็นเวลาเที่ยงวันแล้ว

สื่อต้าเทียนยิ้มสดใสยกอาหารกลางวันเข้ามา "ท่านโหวมาที่หมู่บ้านอยากจะทำพบท่านหญิง แต่ท่านหญิงยังไม่ตื่น ท่านโหวรออยู่ข้างนอกเกือบหนึ่งชั่วยามแล้วขอรับ"

477

หรุเสียนันนัยัดอาหารใส่เต็มปาก กะพริบตาฟังสื่อต้าเทียนเล่าเรื่อง
ท่านโหวให้นางฟัง

หรุเสียนันนเดิมทีก็ไม่ใช่บุตรสาวตระกูลใหญ่อะไร ตอนชิงโมเหยียน
ไม่อยู่ นางกินอาหารก็ไม่ได้ทำตามธรรมเนียมที่ว่ายามกินไม่สนทนา
ยามนอนไม่พูดคุย*

สื่อต้าเทียนเป็นคนมองคนเก่ง อยู่ต่อหน้าใครก็จะพูดคำที่เหมาะสมกับ
คนผู้นั้น ย่อมไม่เก๋ยกล่อมให้นางระวังมารยาท

"พูดแบบนี้แปลว่าท่านโหวมาเพื่อบุตรชายผู้นั้นของเขาหรือ"

สื่อต้าเทียนหัวเราะเหาะๆ "คดีสืบมานานแล้ว ฝ่าบาททรงทำอะไรใคร
ไม่ได้ แต่กลับระบายอารมณ์ไปที่จวนโหว คุณชายรองคิดจะรักษาหัว
เอาไว้คงค่อนข้างยากแล้วขอรับ"

* 'ยามกินไม่สนทนา ยามนอนไม่พูดคุย' เป็นหลักการปฏิบัติตัวตามคำสอนของขงจื้อ (ขงจื้อ) เวลาที่มีอาหาร
อยู่ในปากไม่ควรพูดคุย เมื่อถึงเวลานอนก็ไม่ควรส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น

"แล้วเขามาที่นี่จะเปลี่ยนแปลงอะไรได้หรือ" หฐเสี้ยนนั้นพูดเยาะหยัน "ซิงไม่เหยียนไม่มีทางช่วยพูดกับฝ่าบาทให้แน่นอน"

"เขามาขอร้องท่านหญิง" สือต้าเทียนพูดแก้ให้ถูกต้อง "มีใครบ้างไม่รู้ว่าคนที่รองตุลาการรักที่สุดก็คือท่าน ขอเพียงเกลี้ยกล่อมท่านได้ ยังจะกลัวรองตุลาการไม่รับปากอีกหรือ"

หฐเสี้ยนนกกินอาหารในปากลงท้อง แล้วกวักมือเรียกสือต้าเทียน สือต้าเทียนขยับเข้ามาใกล้

หฐเสี้ยนนั้นพูดเสียงเบาว่า "ข้าคิดว่าให้คุณชายรองตายไปแบบนี้ ไม่ค่อยดีกับชื่อเสียงของซิงไม่เหยียน"

สือต้าเทียนพยักหน้า

ถึงแม้พวกเขาจะไม่ใช่พี่น้องกันจริงๆ แต่ใช้ชีวิตด้วยกันมาตั้งนาน ตอนนี้หากซิงไม่เหยียนตัดสินใจตายให้คุณชายรองไปเลย ต่อให้เป็นผู้เป็นพระบัญชาจากฮ่องเต้ แต่เรื่องลือออกไปทุกคนก็จะถือว่ามันเกี่ยวข้องกับซิงไม่เหยียน

"ข้าคิดว่าให้ท่านโหวเข้ามาดีกว่า ข้าจะพบเขาสักหน่อย"

สือต้าเทียนลดเสียงพูด "ท่านหญิง ตอนรองตุลาการออกไปกำชับไว้ให้พวกเราคุ้มกันท่านให้ดี ถ้าท่านโหวโมโหทำให้ท่านตกใจ...พวกเราคงรับความผิดไม่ไหว"

หฐเสี้ยนนั้นคิดสักครู่ "เจ้าเรียกกองครักษ์เข้ามาสักสามสี่คนก็ได้ แล้วข้าจะเรียกเจ้าหมาโง่ออกมาด้วย"

เขียนขางนั้นช่างเถอะ หากเขาลงมือ หัวของท่านโหวคงจะลอยกลางอากาศแน่นอน

"ได้เลย" สร้อยคำเทียนเห็นนางไม่ได้ปฏิเสธการให้คนมาคุ้มกัน จึงยิ้ม แล้วออกไปสั่งการ

ท่านโหวรออยู่ข้างนอกอย่างร้อนรนใจ เขาคิดจะจากไป แต่ซึ่งเงินคือ เป็นบุตรชายเพียงคนเดียวของเขา เขาจะทนมองเห็นบุตรชายถูกคน ให้อภัยได้อย่างไร

เขาไปที่ศาลตำหลิมาแล้ว แต่ซึ่งไม่เหยียนไม่แม้แต่จะพบหน้าเขา เขาจำต้องมาที่หมู่บ้านนี้เพื่อพบหูเสี่ยวฉวน

ในขณะที่เขารออย่างร้อนใจจนทนไม่ไหวก็มีชายผู้หนึ่งออกมาจาก ในห้อง ดูจากการแต่งกายแล้วเหมือนจะเป็นพ่อบ้าน แต่เห็นรอยยิ้ม บนใบหน้าของอีกฝ่ายแล้ว ท่านโหวอยากจะไปเตะแรงๆ สักสองสามที

"ไอ้ ท่านโหว ให้ท่านต้องรอนานเลย" สร้อยคำเทียนยิ้มสดใส ชยับเข้าหา เข้ามาทักทายอย่างขอไปที

เส้นเลือดที่ขมับของท่านโหวเต้นตุบๆ

สร้อยคำเทียนผู้นี้เป็นคนชั้นต่ำที่เชื่อไม่ได้ ท่านโหวไม่อยากพบหน้า เอลาเสียเลย แต่ซึ่งไม่เหยียนกลับเก็บคนแบบนี้เอาไว้ข้างกาย

"ท่านหญิงขอเชิญท่านขอรับ" สร้อยคำเทียนผายมือเชิญไปทางในห้อง ท่านโหวแสดงท่าทีเคร่งขรึม ก้าวเท้าเดินเข้าประตูไป

หูเสี่ยวฉวนนั่งอยู่บนเก้าอี้ตำแหน่งเอก สองฝั่งข้างกายนางมี องครักษ์ยืนอยู่หกคน ได้โตะยังมีหมาดำตัวใหญ่นอนหมอบอยู่ มันก็คือ ตัวที่กัศคุณชายรอนั่นเอง

ท่านโหวตัวสั่นขึ้นมาทันที ตอนที่เงยหน้าขึ้นมองหูเสี่ยวฉวนอย่าง ละเอียดยิ่งก็ต้องตกตะลึงไป นาง...เหตุใดมีหน้าตาเปลี่ยนไป แต่ไม่ช้า

เขาก็ได้สติคืนมา จริงสิ เหตุใดเขาจึงลืมไปได้ ท่านหญิงผู้นี้เป็นปีศาจ ร่างกายเติบโตได้เร็วกว่าคนปกติทั่วไป แน่หนอนว่าการตายของนางก็จะเร็วกว่าพวกเขาเช่นกัน

หึ พูดถึงที่สุดแล้วก็คือไม่มีวาสนา

ท่านโหวซ่อนความไม่พอใจต่างๆ ไว้ในหัว จำใจพยักหน้าให้ หลูเสี่ยววันน ถือเป็นการทักทายตามมารยาทแล้ว

ให้เขาคำนับทักทายนางปีศาจที่อายุน้อยกว่าเขานะหรือ นั่นคงทำให้เขาลำบากใจยิ่งกว่าการเอาไม้ดมาจ่อคอเขาเสียอีก

หลูเสี่ยววันนไม่สนใจมารยาทจอมปลอมเหล่านี้ นางนั่งอยู่ตรงนั้น รอให้สื่อต้าเทียนรินน้ำชาให้นาง

สื่อต้าเทียนยกน้ำชามาให้แล้วกำซั๊บเสียงเบาว่า "ท่านหญิงระวัง สักหน่อย มันร้อนขอรับ"

หลูเสี่ยววันนเป่าน้ำชาในมืออย่างซ้าๆ ดวงตาก็เป็นรูปโค้ง "ท่านโหว ไม่ต้องยี่นหรือก นังสิ ท่านจะดื่มชาหรือไม่"

ท่านโหวโมโห บอกให้เขานั่งก็ต้องมีที่นั่งจึงจะได้สิ แต่เน่แม่แต่เก้าอี้ ก็ยังไม่เอามาให้เขา

ไม่นานนักสื่อต้าเทียนก็ยกเก้าอี้มาวางไว้ตรงหน้าหลูเสี่ยววันน หากดูไปแล้วก็เหมือนจะสอบสวนนักโทษ

ท่านโหวคิดว่าจะไม่นั่ง แต่การยืนอยู่ตรงนี้จะดูอึดอัดยิ่งกว่า

"นั่งสิ" หลูเสี่ยววันนแสร้งทำไม่เข้าใจความเหมือนนั้น "มองท่าน ยี่นพูดคงต้องทำให้ข้าปวดคอเป็นแน่"

บรรยากาศแปลกไปในทันที ท่านโหวสังเกตเห็นบนใบหน้าพวก

สี่อตำเตียนล้นวณมีรอยยิ้มเยาะหยัน ทำให้นึกถึงคำกล่าวที่ว่าพยัคฆ์
ตกที่ราบถูกสุนัขขรังแก* ท่านโหวเต็มไปด้วไฟโกรธแต่ระบายออกไม่ได้
ขบกรามอยู่นานและจำต้องนั่งลง

หูลูเสียนน้นก้มหน้าดื่มน้ำชาที่ละคำ สี่อตำเตียนปรนนิบัติได้ครบถ้วน
สมบูรณ์ รวกับเสี่ยวเอ้อร์ในหอสุรา เดียวกน้ำชา เดียวเติมน้ำ ทั้งยัง
สั่งให้คนข้างนอกยกผลไม้และของว่างหลังอาหารเข้ามาไม่ขาด

ท่านโหวเห็นแล้วมีไฟโกรธลุกขึ้นในใจ "เห็นที่ท่านหญิงคงยุ่งมาก
เข้ามาไม่ถูกเวลาเลยจริงๆ"

หูลูเสียนน้นยิ้มหยิตา "แล้วท่านโหวมีงานยุ่งหรือไม่เล่า ถ้ามีงานยุ่ง
เช่นกันก็กลับไปทำก่อนเถอะ ทางข้ายุ่งยิ่ง อีกครู่ยังต้องพบช่างเย็บปักอีก
หลายคน ซึ่งไม่เหยียนก็เหลือเกิน...จะให้ข้าตัดเสื้อฤดูหนาวให้ได้ วัตตัว
ไปมาร่ำคาญจะแย้แล้ว"

"เสื้อผ้าสำเร็จเหล่านั้นจะเหมาะกับท่านได้อย่างไร เนื้อผ้าทั้งหยาบ
และแข็ง ผิวของท่านเนียนนุ่ม เกิดถลอกไปนายท่านจะปวดใจได้นะขอรับ"
สี่อตำเตียนพูดล้าทับอย่างประจบประแจง

ทุกคนในห้องพากันตัวล้นสะท่าน แม้แต่หูลูเสียนน้นเองยังถูกคำพูดนี้
ทำให้ชนลุกชู

คำพูดเช่นนี้ไม่ควรพูดส่งเดชจริงๆ ต้องดูก่อนว่าคนฟังรับได้แค่ไหน
ไม่เช่นนั้นคงมีคนรู้สึกทนไม่ได้

พอมองไปทางท่านโหวอีกครั้ง เขานั่งอยู่ตรงนั้นแผ่นอกกระเพื่อม
ขึ้นลงเร็วแรง สีหน้าโกรธเกรี้ยวจนเขียวคล้ำ หากเป็นก่อนหน้านี้ ตาเฒ่า

* มาจากสำนวน 'พยัคฆ์ตกที่ราบถูกสุนัขขรังแก' มังกรเหยหาดิ้นถูกกึ่งกลั่นแกล้ง หมายถึงเมื่อยามวิรุบุษ
หรือผู้ยิ่งใหญ่เสื่อมอำนาจบารมีก็มักจะถูกคนพาลต่ำทรามกลั่นแกล้งรังแก

ผู้นี้คงจะตะคอกใส่นางแล้ว แต่ตอนนี้เขาไม่มีข้ออ้างใดมาอวดบารมีใส่ นาง เพราะระหว่างพวกเขาไม่มีความเกี่ยวข้องอะไรกันนานแล้ว

หูลีเสี่ยวฉวนปล่อยให้ท่านโหวทรมานใจอยู่พักใหญ่ จึงได้เอ่ยปากถามขึ้นว่า "ท่านมีเรื่องอะไรหรือ"

ท่านโหวพยายามสะกดไฟโกรธในใจแล้วพูดตอบ "ซิงจิ้นจื่อจะนำคนเข้าไปลอบฆ่าองค์ชายห้าในศาลต้าหลี่ได้อย่างไร คดีนั้นต้องเข้าใจผิดแน่นอน ซิงโม่เหยียนไม่ใช่คนเลอะเลือน เรื่องนี้ถ้าตัดสินโทษตายให้ซิงจิ้นจื่อจริงก็ไม่ใช่ผลดีต่อซิงโม่เหยียนเช่นกัน จะให้คนนอกกว่าเขาไม่ได้ว่าเป็นคนเลอะเลือนไร้หัวใจ ไม่เห็นแก่ความผูกพันใดเลย"

"ความผูกพันหรือ" หูลีเสี่ยวฉวนกะพริบดวงตาด้วยสีหน้าไร้เดียงสา "ความผูกพันที่ท่านโหวพูดถึงคืออะไรกัน"

ท่านโหวมูมปากกระตุกสองที

"ท่านโหวคงลืมไปแล้ววระมัง ซิงโม่เหยียนไม่ใช่คนของจวนโหวนานแล้ว จะมีความผูกพันอะไร อีกอย่าง คุณชายรองอยู่ที่ศาลต้าหลี่ได้รับสารภาพในโทษสอบสวนว่าเขาถูกบงการโดยท่านโหว นำคนเข้าไปที่ศาลต้าหลี่ เรื่องนี้เกรงว่าคงต้องมาถึงตัวท่านด้วย"

ท่านโหวตัวสั่นกระตุก แทบจะไถลจากบนเก้าอี้ลงพื้น

"จะ...เจ้า...เจ้าพูดจาเหลวไหลอะไร เรื่องนี้เป็นข่าวการได้อย่างไร!"

หูลีเสี่ยวฉวนไม่คิดอย่างนั้น "ข้าจะรู้ได้อย่างไร บนคำรับสารภาพของคุณชายรองเขียนไว้แบบนี้ ข้าคิดว่าท่านโหวรู้เรื่องนี้เสียอีก เห็นที่ข้าคิดผิดไป ซางเถอะ อย่างไรเสียทุกคนล้วนมีงานยุ่ง ผู้รอให้สรุปคดีถึงสุดท้ายแล้วค่อยว่ากันอีกทีดีกว่า ถึงตอนนั้นซิงโม่เหยียนก็งานไม่ยุ่ง

แล้ว คงจะมีเวลาว่างพบบ้าน"

รอให้สรูปคดีลงมา หัวคงรักษาไว้ไม่อยู่แล้ว

ท่านไหนยังไม่ติดอีกต่อไป เดิมทีเขาคิดจะตั้งตัวบุตรชายออกมา
คิดไม่ถึงว่าตอนนี้แม้แต่ตนเองก็ตกหลุมลงไปด้วย

บอกว่าถูกเขาบงการหรือ บุตรชายของเขา...ตอนนี้อัปจนหนทาง
ก็พูดยากว่าอาจจะหันมากัดเขาส่งเดชหรือไม่ ไม่ได้การ หากปล่อยไว้
เช่นนี้ต่อไปแม้แต่เขาเองคงอธิบายได้ไม่ชัดเจนแล้ว

ท่านไหนพูดอะไรไม่ออก รีบขอตัวกลับไปอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลา
คับขันเช่นนี้ เขามีเพียงวิธีเดียว นั่นก็คือคิดวิธีตัดความสัมพันธ์กับ
บุตรชายตนเองอย่างสิ้นเชิง

412

ตอนที่ซิงไม่เหยียนกลับมาถึงหมู่บ้านในตอนเย็นก็เจอกับพ่อบ้านจวนโหวที่มาส่งจดหมายพอดี

"ท่านโหวบอกว่าพู่นี่จะเชิญผู้อาวุโสในตระกูลมาทั้งหมด จะเปิดศาลบรรพชน รมกวนรองตุลาการอนุญาตให้คุณชายรองกลับจวนสักครั้ง ถึงตอนนั้นจะดำเนินเรื่องให้เสร็จต่อหน้าทุกคน วันหน้าจะได้ไม่ยุ่งยาก"

ซิงไม่เหยียนอ่านจดหมายของท่านโหวด้วยสีหน้าเย็นชา เพียงแค่พยักหน้าแล้วเดินผ่านอีกฝ่ายเข้าประตูไป

สื่อต้าเทียนวิ่งเหยาะๆ เข้ามารับ แล้วเล่าเรื่องเพียงวันนี้ที่ท่านโหวมาเยือน

ซิงไม่เหยียนได้ยินก็ตกใจไปเล็กน้อย "นางพูดอะไรกับท่านโหว"

สื่อต้าเทียนพูดคำพูดของหูเสี่ยวนินออกมาหนึ่งรอบ แล้วพูดเสียงเบาว่า "ท่านหญิงบอกว่าถ้าตัดสินความผิดของคุณชายรองเลยเกรงว่าจะ

ลำบากมาถึงชื่อเสียงของนายท่าน สู้ให้ท่านโหวตจัดการกวาดล้างเองดีกว่า
ขอรับ"

ชิงโมเหยียนนิ่งเงียบไม่พูดจาและเดินเข้าเรือนพักไป
หฺรูเสี่ยวนันนั่งอยู่ตรงระเบียงทางเดินกำลังเล่นกับเจ้าหมาโง่ พอ
โยนอาหารที่กินออกไป เจ้าหมาโง่ก็กระโดดขึ้นไปรับ หนึ่งในหนึ่งสุนัข
เล่นกันอย่างมีความสุข

ชิงโมเหยียนยื่นมือไปพลหลังมองดูหฺรูเสี่ยวนันอยู่ตรงนั้น
ภายในลานกว้างมีเสียงหัวเราะใสแจ้วดังขึ้นบ่อยครั้ง ผสานกับเสียงเห่า
ของเจ้าหมาโง่เป็นครั้งคราว

หฺรูเสี่ยวนันเล่นกับเจ้าหมาโง่อยู่นานจึงเห็นว่าชิงโมเหยียนยืนอยู่
ไม่ไกล

"ท่านกลับมาแล้วหรือ" หฺรูเสี่ยวนันกระโดดลงจากระเบียงทางเดิน
วิ่งมาหาเขาทันที

"โตเป็นผู้ใหญ่แล้ว ยังทำตัวเป็นเด็กๆ เช่นนี้อีก" ชิงโมเหยียนทำหน้าที่
คล้ายรังเกียจ "ตัวเหม็นจะตายแล้ว ยังไม่รีบไปอาบน้ำอีกหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันแลบลิ้น กลับห้องไปอาบน้ำทำความสะอาดแล้วจึง
กลับออกมาอีกครั้ง

ชิงโมเหยียนเปลี่ยนชุดคลุมยาวลาลองนั่งพลิกเปิดอ่านเอกสารที่
นำกลับมาจากศาลต้าหลี่

หฺรูเสี่ยวนันเห็นจดหมายของจวนโหวตูกู้ทั้งไว้ตรงมุมโต๊ะเลย
เอ่ยถาม "ท่านโหวให้คนส่งจดหมายมาหรือ"

"อืม ฟຸ່งนี้จวนโหวจะเปิดศาลบรรพชน คิดว่าคงจะรีบตัดความสัมพันธ์

กับซิงจิ้นจือ" ซิงไม่เหยียนแค้นเสียงสภเถียนซาทีหนึ่ง

หูเสี่ยวนันลอบแบ่ปาก ท่านโหวซ่างไรหัวใจ แม้แต่บุตรชายในได้
ของตนเองยังไม่ปรานี

ซิงไม่เหยียนอ่านเอกสารอยู่ครู่หนึ่ง หูเสี่ยวนันสังเกตเห็นเขา
ค่อนข้างใจลอย บางครั้งอ่านอยู่นานโดยไม่ได้พลิกหน้า ดวงตาจับจ้อง
ไปยังตำแหน่งหนึ่ง

หูเสี่ยวนันถอนหายใจเบาๆ แล้วโอบเอวของเขาจากด้านหลัง

"คุณชายรองถูกขังอยู่ที่ศาลต้าหลี่ไม่ใช่หรือ ให้กลับจวนโหวได้หรือไร"
หูเสี่ยวนันพูดด้วยน้ำเสียงไม่ทุกซำไม่ร้อน

"ข้าจะส่งเจ้าหน้าที่ติดตามไป" ซิงไม่เหยียนพูดในน้ำเสียงแฝงความ
เหนียวล้าอย่างมาก

ขอเพียงคดียังไม่ได้สรุปลุคท้าย เขาก็ยังมีอำนาจในการจัดการ
เรื่องเหล่านี้ได้

"ข้าคิดมาตลอดว่าที่ข้าไม่ชอบข้าเพราะข้าไม่ใช่บุตรชายของเขา
ต่อให้ข้าทำดีเท่าใด โอนอ่อนผ่อนตามเขาเท่าใด เขาก็ไม่เคยทำหน้าตา
อ่อนโยนต่อข้าแม้แต่บ่อย แต่ตอนนี้เขาปฏิบัติต่อซิงจิ้นจือเช่นนี้ ข้าไม่รู้
จริงๆ ว่าในใจเขาคิดอย่างไรกันแน่"

"ข้าไม่ค่อยเข้าใจเรื่องเหล่านี้ เพราะข้าไม่เคยเจอหน้าพ่อตนเอง
มาก่อน" หูเสี่ยวนันซุกหน้าลงบนแผ่นหลังของซิงไม่เหยียนพลางพูดอย่าง
เศร้าใจ

นางเป็นเด็กที่จอมเวทเม่าเก็บมาเลี้ยง ไม่เคยเจอหน้าพ่อแม่ตนเอง
มาก่อน ย่อมไม่เคยได้รับความรักจากพ่อแม่

ชิงไม่เหยียนหมุนตัวตั้งนางเข้ามาในอ้อมกอดอย่างรักใคร่ "มีข้าอยู่
เจ้ายังมีอะไรไม่พอใจอีกหรือ"

หฺรูเสี่ยวนันสูตจุมก เงยหน้าขึ้นฉีกยิ้ม "ชิงไม่เหยียน"

"หือ?"

"ข้าชอบท่านที่สุดเลย"

"อืม"

"อืมอะไร แล้วท่านล่ะ" หฺรูเสี่ยวนันจ้องเขาตาไม่กะพริบ หวังว่าจะ
ได้ยินคำตอบที่นางอยากได้ยิน

ชิงไม่เหยียนหัวเราะ แบนหน้าติดแก้มของนางและพูดด้วยเสียง
อ่อนโยน "ร่างกายข้ามีแต่เจ้าเพียงคนเดียวหมดแล้ว เจ้าคิดว่าอย่างไรล่ะ"

หฺรูเสี่ยวนันภูมิใจจนแทบจะกระดกหางขึ้นมาอยู่แล้ว "ข้าก็เหมือนกัน
นอกจากจอมเวทเด๋าแล้ว ข้าชอบท่านที่สุดเลย"

ชิงไม่เหยียนตัวแข็งเกร็งไป นอกจากจอมเวทเด๋าหรือ...คิดไม่ถึงว่า
เขายังถูกจัดไว้ในลำดับที่สองอีก

หฺรูเสี่ยวนันไม่รู้ตัวเลย ยังคงเกาะติดข้างกายชิงไม่เหยียนและ
หัวเราะคิกคัก

เสียงของสื่อต้าเทียนดังลอยมาจากนอกประตู ถามว่าจะกินอาหาร
รอบดึกหรือไม่ เงามรั้งของพวกเสี่ยวนอวี้ตักกระบอบนกรอบหน้าต่าง โคมไฟ
ที่แขวนไว้ตรงระเบียงทางเดินถูกลมพัดแกว่งไปมา ส่องแสงสีนวลตา

"พຽ່ງนี้เจ้าตามข้าไปที่จวนโหวด้วยเถอะ" ชิงไม่เหยียนพูดซ้ำๆ

"ได้" แม้จะไมຽ່ງว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับนาง แต่ขอเพียงเป็น
คำขอรับรองของเขา นางล้วนยินดีรับปาก

วันต่อมา ซิงไม่เขียนนำเจ้าหน้าที่หลายร้อยคนคุมตัวซิงจิ้นจื่อ
ไปที่จวนโหว

ตลอดทางมีชาวเมืองที่มาดูความคึกคักรวมตัวกันเป็นกลุ่มก้อน
เดินตามคนของศาลต้าหลี่มาถึงหน้าจวนโหว

"นี่จะทำอะไรหรือ"

"ได้ยินว่าองค์ชายห้าถูกคนทำร้ายตอนอยู่ในวัง อยู่ภายใต้สายตา
ของฮ่องเต้ก็ด้วย ฮ่องเต้มีพระบัญชาให้รองตุลาการศาลต้าหลี่ตรวจสอบ
คดีนี้ ผลปรากฏว่าเกี่ยวพันไปถึงตัวคุณชายรอง"

"...เกี่ยวอะไรกับคุณชายรองหรือ"

"คุณชายรองลอบนำคนเข้าไปที่ศาลต้าหลี่ เผาคุกใหญ่ที่นั่น"

"เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร..."

ซิงไม่เขียนขี้มำ ทำเหมือนไม่ได้ยินเสียงวิจารณ์ของคนรอบข้าง
ในอ้อมกอดของเขาอุ้มชะมดเซ็ดสีดำตัวหนึ่งเอาไว้ ขนของมันเรียบสั้น
ดำขลับเป็นประกาย บนตัวของมันยังสวมกระโปรงตัวเล็กแบบสตรีเอาไว้ด้วย
ท่าทางน่ารักนั้นเรียกเสียงร้องแปลกใจจากหญิงสาวสองข้างทางได้
นับไม่ถ้วน

หูเสื้อยวนันแค้นจนขบกรามแน่น ซิงไม่เขียนนับวันจะยิ่งแย่งขึ้น
ทุกที ตอนนี้แม้แต่สภาพตอนที่นางเปลี่ยนร่างเป็นชะมดเซ็ดก็ต้องเข้ามา
ยุ่งด้วย บังคับให้สัตว์ตัวหนึ่งสวมกระโปรง นางไม่ใช่สัตว์เลี้ยงในยุคนี้อัน
เสียหน่อย แบบนี้น่าขายหน้ามาก

ซิงไม่เขียนสังเกตเห็นเจ้าตัวเล็กในอ้อมกอดบดฟันอยู่นานแล้ว
นิ้วมือของเขาก็ถูบไล้ใต้คางของมัน ขนที่นุ่มนิ่มถูกเขาบีบเล่นเบาๆ

สุดท้ายหรือเสียนันก็รู้สึกชยชาติญาณความเป็นสัตว์ไม่ได้ หลับตาลง
อย่างรู้สึกสบายตัว

ชิงไม่เหยียนก้มลงมองชะมดเซ็ดน้อยแวนหนึ่ง มุมปากมีรอยยิ้ม
บางๆ

ครั้งนี้จวนโหวเปิดศาลบรรพชนเกรงว่าคงรีบจะตัดความสัมพันธ์กับ
คุณชายรองให้เด็ดขาด แต่ในใจชิงไม่เหยียนกลับไม่มีความยินดีแม้แต่บ่อย
เขาเพียงอยากจะรีบทำเรื่องนี้ให้เสร็จแล้วนำตัวชิงจิ้นจ้อกลับไปศาลต้าหลี่

ชิงจิ้นจ้อตอนนี้เป็นนักโทษคดีสำคัญ เขาจะปล่อยให้เกิดเรื่องกับ
ชิงจิ้นจ้อข้างนอกนี้ไม่ได้

เมื่อเข้าประตูใหญ่จวนโหวแล้ว ชิงไม่เหยียนก็นั่งดื่มชาอยู่ในโถงหลัก
คนที่มาพร้อมกับเขายังมีเจ้าหน้าที่จุดบันทึกบัญชีเงินเชิงและ
เสมียนศาลทั้งเขียนเชิงของศาลต้าหลี่ วันนั้นเรื่องที่เกิดขึ้นทุกอย่างพวกเขา
ต้องบันทึกไว้ในคดี และกราบทูลให้ฮ่องเต้ทราบ

หรือเสียนันรู้สึกคอแห้ง แต่นางในตอนนั้นก็กลับไม่อาจดื่มชาได้ทำได้เพียง
เงยหน้าจ้องชิงไม่เหยียนตาละห้อย คิดไม่ถึงว่าชิงไม่เหยียนมองนางเพียง
แวนเดียวก็เลือนถ้วยซาของเขามาตรงหน้านาง

หรือเสียนันเบิกบานใจจนดวงตายเป็นรูปโค้ง ยื่นหน้าไปเลียน้ำชา
ในถ้วย โดยไม่สนใจเลยว่านี่เป็นถ้วยของใคร นางเสียนินน้ำชา เสียงที่
ออกมานั้นดังมาก ดึงดูดสายตาคนรอบข้างจำนวนไม่น้อย

ชิงไม่เหยียนเอาข้อศอกเท้าโต๊ะ นั่งนิ่งอยู่ตรงนั้น ตั้งใจช่วยนางเคียง
ถ้วยซา เพื่อให้นางดื่มได้สะดวกขึ้น

ในตอนนี้อเองพ่อบ้านในจวนก็วิ่งมาบอกว่า "รองตุลาการ ผู้อาวุโส

ทั้งหลายในตระกูลมาพร้อมกันแล้ว ขอเชิญพวกท่านไปที่ศาลบรรพชน"
หูเสี่ยวฉวนั้นเงยหน้าขึ้นเลียมุมปาก
ในที่สุดละครดีฉากหนึ่งก็จะเริ่มขึ้นแล้ว...

413

ชิงโมเหียนนำพวกกู้เขียนเชิงและทังเขียนเชิงไปที่ศาลบรรพชน
ผู้อาวุโสทั้งหลายของจวนโหวมาถึงศาลบรรพชนก่อน กำลังนั่งพูดคุย
ทักทายท่านโหวอยู่ที่นั่น

ที่นั่งตำแหน่งเอกวางอยู่ ชิงโมเหียนอุ้มชะมดเช็ดในอ้อมกอด
เดินไปนั่งลงอย่างไม่เกรงใจ

คนของจวนโหวเหล่านั้นเห็นแล้วล้วนมีสีหน้าอึดอัดใจ ครั้งก่อน
ตอนพวกเขาไปที่นี้ เพื่อจะตัดชิงโมเหียนออกจากทำเนียบตระกูล
ตอนนั้นชิงโมเหียนก็นั่งลงบนตำแหน่งนี้ วันนี้พวกเขาจะจัดการชิงจิ้นจื่อ
คิดไม่ถึงว่าคนที่สามารถนั่งในตำแหน่งนี้ได้ก็ยังคงเป็นชิงโมเหียน

ทังเขียนเชิงกับกู้เขียนเชิงต่างคนต่างหาตำแหน่งที่นั่งที่เหมาะสม
ของตนเองด้วยท่าที่ชิงขัง

ชิงโมเหียนนั่งลงแล้วก็เริ่มหยอกเล่นกับหฺรูเสียนวัน

หรุเสี้ยวนันเดิมที่อยากจะรอดูความคึกคัก ใครจะรู้ว่านิ้วมือของซิงไม่เหยียนเขียนตัวนางเล่นไม่หยุด นางรำคาญแทบตาย จึงตัวตมือชวนไปตามสัญชาตญาณ

นิ้วมือของซิงไม่เหยียนถูกชวนเป็นรอย

พอเห็นผลงานของตัวเองแล้ว หรุเสี้ยวนันก็ตะลึงไป ร้องจี้ๆ เข้าไปเลียนิ้วของเขา

ข้าไม่ได้ตั้งใจนะ ใครให้ท่านมือไม่อยู่ไม่สุขล่ะ... หรุเสี้ยวนันรู้สึกเสียใจ

ซิงไม่เหยียนจับอุ้งเท้าน้อยของนางขึ้นมาอย่างไม่พอใจ มองดูเนื้อใต้อุ้งเท้าอย่างละเอียด และใช้นิ้วบีบเนื้อนั้นไม่หยุดอีกด้วย

เนื้อใต้อุ้งเท้านุ่มนิ่ม ให้สัมผัสดีเหลือเกิน

หรุเสี้ยวนันรับรู้ถึงสายตาของคนรอบข้างที่พากันพุ่งมาราวกับลูกธนู

จริงๆ เซียว ข้าแค่อยากจะเป็นชะมดเข็ดเงียบๆ ตัวหนึ่ง เหตุใดจึงอยากแบบนี้ละ!

พอมองเห็นซิงไม่เหยียนเล่นกับสัตว์เลี้ยงของเขาอย่างมีความสุข ความคิดของทุกคนแต่เดิมที่อยากจะเข้าไปทักทายก็ลดน้อยลง

ท่านโหวมองหน้าทุกคนแล้วบ่นหนึ่งพูดว่า "วันนี้ที่เรียกทุกท่านในตระกูลมาเพราะอยากจะแจ้งว่าซิงจิ้นจือนับจากวันนี้เป็นต้นไปไม่ใช่คนของจวนโหวของพวกเราอีกต่อไป วันหน้าไม่ว่าเขาจะร่ำรวยสูงศักดิ์หรือไม่ ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับพวกเรา"

ยังร่ำรวยสูงศักดิ์อะไรได้อีกหรือ หัวไม่หลุดจากปากก็นับว่าไม่เลวแล้ว

หรือเสี่ยวนันแอบพูดเยาะหยัน

"นำตัวชิงจิ้นจื่อเข้ามา!" ท่านโหวตะโกนสั่งคนข้างนอก

ตอนที่ชิงจิ้นจื่อได้รู้ว่าวันนี้ตนเองจะกลับจวนโหวก็ตื่นเต้นอย่างมาก ในที่สุดท่านพ่อก็จะช่วยเขาออกไปแล้ว! ตอนเขาถูกขังอยู่ที่ศาลต้าหลี่ แทบจะเป็นบ้าตาย ในคุกขึ้นแฉะ หนูวิ่งวุ่นไปทั่ว แม้แต่กลางคืนตอนนอน ยังต้องกังวลว่าจะถูกกัด ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเรื่องอาหารการกินว่าแย่มากแค่ไหน อยู่ที่นี่จวนโหว ต่อให้มีชีวิตที่ลำบากสักหน่อยก็ยังได้กินอาหารดีๆ บ้าง

ยามนี้เขาสวมเสื้อผ้าชุดเดียวต่อกันหลายวัน แม้แต่ผมเผ้าก็พันกันยุ่งเหยิง บ่าวในจวนแทบจะจำเขาไม่ได้อยู่แล้ว

พ่อบ้านในจวนลังเลใจอยู่ครู่หนึ่ง แล้ววิ่งเข้าศาลบรรพชนไปกระซิบบอกกับท่านโหว "ท่านโหว พาคณะชายรองไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วค่อยเข้ามาดีกว่าขอรับ"

ท่านโหวจึงได้สติคืนมา ก่อนหน้าที่ยังไม่ถูกขับออกจากตระกูล ชิงจิ้นจื่อยังเป็นคนของจวนโหวอยู่ เขาขายหน้าก็เท่ากับทุกคนขายหน้า

คุณชายรองรอดตายห้อยอยู่นอกประตู ทันใดนั้นก็เห็นว่าหลายคนเข้ามา พูดกับเขาว่า "คุณชายรอง ท่านตามพวกเข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อน แล้วค่อยเข้าศาลบรรพชนเถอะขอรับ"

คำพูดนี้ออกมาคุณชายรองก็โมโหทันที

"ทำไมหรือ พวกเจ้ารู้สึกตัวข้าสกปรกหรือ?" ชิงจิ้นจื่อยิ้มมองพวกเขาเหล่านี้แล้วก็ยิงโกรธ ความโกรธที่ได้รับในคุกใหญ่ศาลต้าหลี่ ล้วนระบายออกมาจนหมด เขาเตะเท้าออกไป

บ่าวเหล่านั้นล้วนเป็นคนที่ไม่ค่อยฉลาดอยู่แล้ว เห็นเขาเตะเท้ามา

ก็พากันหลบ แต่โบหน้ากลับพูดด้วยรอยยิ้มว่า "คุณชายรองอย่าเพิ่งโกรธเลย เหล่าผู้อาวุโสยังรออยู่ในศาลบรรพชน ท่านรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าจะได้เข้าไปพูดคุยได้สบายตัว"

คุณชายรองบ่นคำพลางเดินตามพวกบ่าวไปอาบน้ำในห้องเล็กที่อยู่ไม่ไกลออกไป

เสวียนอวี้นำคนของศาลตำหลีเฝ้าอยู่ข้างนอกห้องเล็ก

พวกบ่าวไพร่ในจวนโหวเหล่านั้นเห็นสถานการณ์แล้วมองดูสภาพคุณชายรองของพวกเขา ในดวงตาแต่ละคนล้วนฉายแววเยาะหยัน ยังกล้ามาอวดบารมีต่อหน้าพวกเขาอีก ไม่ดูสภาพการณ์ของตนเองตอนนั้นเลย แม้แต่พวกเขาเหล่านี้ล้วนได้ยินมาว่าคุณชายรองอยู่ที่ศาลตำหลีพูดอย่างหนักแน่นว่าท่านโหวส่งอีกฝ่ายไปที่ศาลตำหลี เขาคิดว่าแค่เพียงท่านพ่อเขาไม่ยอมรับ ทุกอย่างก็จะจบกันไปอย่างนั้นหรือ ตลกแล้วกระมัง ศาลตำหลีไม่ใช่สถานที่ที่จะมาพูดเหตุผลอะไรได้ก็ไม่แปลกใจ ก่อนหน้านี้ล้วนรู้สึกว่ามีชัยของชื่อจื่อกับคุณชายรองแตกต่างกัน ที่แท้เป็นเพราะไม่มีความเกี่ยวพันทางสายเลือดเลยนั่นเอง

ชื่อจื่อออกจากจวนโหว แม้จะถูกตัดชื่อออกจากทำเนียบตระกูล ก็ยังได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ นั่งมั่นในตำแหน่งรองตุลาการ แต่คุณชายรองของพวกเขาเล่า หากถูกตัดชื่อออกจากทำเนียบตระกูล เขาจะยังเหลืออะไรอีก

ซึ่งจื่อได้บ่าวปรนนิบัติช่วยเปลี่ยนเสื้อผ้า หรือแม้แต่มน้ำชาไปอีกครึ่งกา แล้วให้พวกเขาเอาของว่างในจวนมาจำนวนหนึ่ง กินไปสองสามชิ้นแล้วจึงออกจากห้องมาอย่างดี ทุกอย่างดูเหมือนจะเปลี่ยน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3hQclRg>